

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЪ

БЕСЪДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДАДЕНИ НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
ПРЪЗЪ ЛЪТОТО 1930 Г.
(СЕДЕМЪТЪ РИЛСКИ ЕЗЕРА).

СОФИЯ — 1930 г.

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЪ.

И като влѣзе ангелътъ при нея, рече: „Радвай се благодатная! Господъ е съ тебе: благословена си ти между женитъ“ *)

Ще прочета първата глава отъ Евангелието на Лука, която наричамъ научна глава.

„И нѣмаха чадо, понеже Елисаветъ бѣ неплодна; а и двамата бѣха заматорѣли въ възрастьта си.“ (— 7 ст.). — У евреитъ тогава нѣмаше по-голъмъ позоръ за една жена, да бѣде неплодна, да нѣма дѣца.

И яви му се ангелъ Господенъ, стоящъ отдѣсно на кадилния олтаръ.“ (— 11 ст.).

„И Захария, като го видѣ, смути се и страхъ нападна на него.“ (— 12 ст.). — Когато човѣкъ не разбира нѣкои нѣща, той се страхува отъ тѣхъ. Дѣто има страхъ, тамъ всѣкога има неразбиране на нѣщата.

И като влѣзе ангелътъ при нея, рече: „Радвай се благодатная! Господъ е съ тебе: благословена си ти между женитъ!“

Всѣка идея има смисълъ само тогава, когато е правилно разбрана. Най-красиви думи за затворника сж тѣзи, съ които го освобождаватъ. Нѣма по-великъ моментъ за него отъ този, когато се отвори вратата на за-

*) Лука 1:28.

творя и му кажатъ: радвай се, деньтъ на твоето освобождение дойде! Най-красивитѣ думи за ученика сж тѣзи, съ които му съобщаватъ, че той свършва учението си съ отличие. Чуе ли тѣзи думи, ученикътъ се зарадва и се връща у дома си, при своитѣ. Най-красивитѣ думи за болния сж тѣзи, съ които му съобщаватъ, че той е здравъ вече и се освобождава отъ веригитѣ на болестъта. Най-красивитѣ думи за бѣдния сж тѣзи, съ които му се казва, че отъ днесъ вече той е осигуренъ, че сиромашията дига веригитѣ си отъ него и го освобождава. Човѣкъ трѣбва да разбира вжтрѣшно живота. Смисълътъ на живота не седи въ ученостъта, нито въ богатството, нито въ силата. Най-великото нѣщо на земята е самиятъ животъ.

Има три положения, чрѣзъ които животътъ се изразява правилно: растене, развитие и узрѣване, т. е. даване плодъ. Кога растенето е правилно? — Когато има една подбудителна причина, която го усилва, както това става и съ растенията. Това, което расте въ живота, то е душата. Туй, което повдига душата и усилва растенето, то е духътъ. Животътъ пъкъ е резултатъ на вжтрѣшното развитие на душата и на духа. Значи, животътъ е плодъ на усилията отъ работата на душата и духа. Докато не познава живота, човѣкъ не може да познава нито душата, нито духа. И затова, когато се говори за живота, ние подразбираме неговия дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да разбера духовния животъ. Който иска да разбере ду-

ховния животъ, той трѣбва да отиде на небето, да живѣе между ангелитѣ. Ако ангелътъ иска да разбере земния животъ, той трѣбва да слѣзе на земята, да живѣе между хората. За земния животъ ангелътъ е толкова голѣмъ невѣжа, колкото човѣкътъ за духовния животъ. Единъ ангелъ не може да разбере, какъ е възможно човѣкъ да грѣши; човѣкъ пъкъ не може да разбере, какъ е възможно да не грѣши. По това, именно, се различаватъ ангелитѣ отъ хората. За ангелитѣ има само една невъзможностъ: тѣ не могатъ да грѣшатъ. Обаче, слѣзе ли единъ ангелъ на земята и се облѣче въ плътъ, той вече разбира, какво нѣщо е грѣхътъ, какво нѣщо сж грѣшкитѣ. Когато хората се освободятъ отъ плътъта си и отидатъ на небето, и тѣ ще бждатъ праведни, ще живѣятъ чистъ и светъ животъ, като ангелитѣ.

И тъй, за да разбере естественитѣ процеси въ природата и въ живота, човѣкъ се нуждае отъ познаване на извѣстни правила и закони. Не е достатъчно само да схваща отдѣлнитѣ явления и факти, но сжщеврѣменно той трѣбва да разбира и тѣхния дълбокъ смисълъ. Запримѣръ, нѣкой иска да бжде богатъ. Не е достатъчно само да иска богатство, но той трѣбва да знае, защо го иска. Другъ казва: веднѣжъ сме дошли на земята, важно е да прѣкараме този животъ. Питамъ: какъ ще го прѣкарате? Безразлично ли е какъ ще прѣкарате живота, който ви е даденъ? Ще прѣдставя нѣколко положения за изяснение на този въпросъ. Да допуснемъ, че нѣкой

прѣкарва живота си въ кочина, дѣто му донасятъ на день по петъ яденета, но дойде ли Коледа, веднага турятъ ножа на гърлото му. Питамъ: какъвъ смисълъ имаше яденето за този човѣкъ, щомъ му отниматъ живота? Или, да допуснемъ, че нѣкой живѣе въ голѣмъ разкошъ, има много богатства, но единъ день го хванатъ разбойници въ гората и го убиятъ. Какъвъ смисълъ имаше богатството за него? Има ли смисълъ такова прѣкарване на живота? Да прѣкарате по този начинъ живота си, то е все едно да се качите на нѣкой параходъ, за да прѣминете океана, и параходътъ спира всрѣдъ океана. Какъвъ смисълъ има такова прѣминаване на океана? Има ли смисълъ да се качите само на такъвъ параходъ, ксѣто нѣма да ви прѣкара прѣзъ океана, а ще ви остави на половината пѣтъ?

Мнозина казватъ: да става, каквото ще. Не е така. Нѣщата трѣбва да ставатъ разумно. Да допуснемъ, че нѣкои хора си прѣдставятъ живота като права линия. Тази права линия означава дълъгъ пѣтъ, т. е. свѣтъ на едно измѣрение. Въ този свѣтъ се виждатъ главно двѣ точки, между които може да се прѣкара права линия. Движи ли се човѣкъ само по тази права линия, той се намира въ свѣта на ограниченията. Между двѣ точки може да се прѣкара и крива линия, но, изобщо, всички хора които се движатъ само около себе си, тѣ сж въ свѣта на едното измѣрение. Казвате: освѣнъ правата линия, ние виждаме и колело. Хора, които при движението си образуватъ колело, и тѣ сж въ свѣта

на едното измѣрение. Единъ день това колело ще спре. Защо? — Защото се е прѣвърнало въ плоскостъ, т. е. дошло е въ свѣта на двѣтъ измѣрения. Значи, при особено стечение на обстоятелствата, колелото се прѣвърща въ плоскостъ, и тогава вие казвате: ние виждаме свѣта въ плоскостъ. Когато човѣкъ живѣе само въ едно измѣрение, той може да стане инженеръ, да прави изчисления на дължината на правата линия; той може да измѣрва разстоянието отъ земята до небето, отъ земята до слънцето, до Сириуса или до други небесни свѣтила и планети. Когато човѣкъ живѣе въ свѣта на двѣтъ измѣрения, т. е. въ плоскостъ, той може да стане земледѣлецъ, да оре и да сѣе; въ него вече се явяватъ желанія. Човѣкътъ на желаніята живѣе въ свѣта на двѣтъ измѣрения, въ плоскостъта. Той казва: какво стана съ мене, не зная. По-рано бѣхъ инженеръ. Казвамъ: ти не вървишъ, както по-рано, по една линия, а по хиляди линии. Ти се движишъ въ двѣ посоки, вслѣдствие на което се намирашъ въ противорѣчие съ своитѣ желанія, които всѣки день никнатъ у тебе, като гъби.

Много отъ съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ противорѣчие съ своитѣ желанія и казватъ: какво да правимъ съ своитѣ желанія? Какъ да се освободимъ отъ тѣхъ? Човѣкъ трѣбва да се освободи само отъ своитѣ излишни, ненужни желанія, и затова трѣбва да учи закона на растенето. Той ще учи този законъ отъ растенията. И растенията иматъ свои желанія, и тѣ искатъ да живѣятъ като

хората. Всѣки, който не разбира закона, по който желанията растатъ, казва: убий всѣко желание въ себе си! Лесно е да се говори, махнете това желание, махнете онова желание, но питамъ: като изкорените едно желание отъ себе си, какво ще турите на негово мѣсто? Можете ли да турите камѣкъ на мѣстото на едно желание? Нѣма по-глупаво нѣщо отъ това, да туришъ камѣкъ на мѣстото на нѣкое желание. По-добрѣ е на мѣстото на нѣкой паметникъ да поставишъ едно плодно дърво, или едно растение; по-добрѣ е да родишъ едно дѣте и да го възпитаешъ, отколкото да направишъ една бѣсилка, на която да бѣсятъ хората. Защо ни сж бѣсилки? Защо ни сж мъртви паметници? Ще кажете, може-би, че тѣ ще останатъ споменъ за старитѣ врѣмена на човѣчеството. Кое е по-хубаво: да ходишъ на гроба на майка си и на баща си, да ги поливашъ съ вино, да плачешъ надъ тѣхъ, или тѣ да бждатъ живи и да се разговаряте помежду си? Който разбира закона на двѣтѣ измѣрения, той ще разбира и закона за растенето на растенията. Като отглеждате растенията, вие ще научите отъ тѣхъ закона на третото измѣрение, защото тѣ растатъ въ третото измѣрение. Едва сега съврѣменнитѣ хора започватъ да живѣятъ въ третото измѣрение, и затова се учатъ да хвърчатъ съ аероплани изъ въздуха. Нѣкой се качилъ на аеропланъ, но аеропланътъ се развалилъ нѣщо, и авиаторътъ пада, счупва крака, ржката или главата си. Другъ се качилъ на нѣкоя планина, подхлъзналъ се на нѣкой

камъкъ, падналъ и счупилъ крака си. Или пъкъ завалѣлъ снѣгъ на планината, и той се простудилъ. Слѣдъ всичко това хората казватъ: не струва човѣкъ да се качва на високи мѣста.

Казвамъ: прѣди всичко човѣкъ трѣбва да изучава свойствата на своитѣ желанія, както и законитѣ, условията, при които тѣ растатъ. Това значи да живѣе човѣкъ въ третото измѣрение. Какво означава трижгълникътъ, на примѣръ? За учения човѣкъ трижгълникътъ не е нищо друго, освѣнъ една реалностъ, т. е. едноврѣменно проектиране на три вида сили въ висшия свѣтъ. Днесъ за трижгълника се говори като за фигура, която има три страни и три жгла. Обаче, ако го наблюдавате и проучавате дълго врѣме, ще видите, че той не е постоянна величина, но постепенно се измѣня, като минава въ четирижгълникъ, послѣ въ петожгълникъ, въ шестожгълникъ, въ седможгълникъ и т. н. Това показва, че самата реалностъ въ свѣта се видоизмѣня. Значи, тия сили, които се криватъ въ трижгълника и въ неговитѣ видоизмѣнения, дѣйствуватъ въ свѣта. Вънъ отъ тѣхъ дѣйствуватъ и други сили, които вие не познавате. Запримѣръ, вие виждате, че около васъ се движатъ мъгли; тѣзи мъгли се прѣдизвикватъ отъ сили, които вие не знаете. Ще кажете, че вѣтрътъ докарва мъглитѣ. Ами кой прѣдизвиква вѣтра? Задъ вѣтра, задъ мъглитѣ има други сили, които вие трѣбва да изучавате. Вѣтрътъ и мъглата сж резултати, именно, на тия сили. Докато не изучите силитѣ, които дѣйствуватъ

въ природата, вие винаги ще се намирате въ противорѣчия. Съврѣменнитѣ метеоролози, които изучаватъ само резултатитѣ на силитѣ, каквито сж мъглитѣ, облацитѣ, вѣтроветѣ, не сж още истински метеоролози.

Истинскиятъ метеорологъ трѣбва да знае не само външнитѣ сили, които дѣйствуватъ въ природата, но и вжтрѣшнитѣ, които имъ противодѣйствуватъ. Той трѣбва да знае, кога ще има мъгли, кога слаби вѣтрове, кога циклони, кога годината ще бжде суха, кога влажна, кога ще вали снѣгъ и т. н. Ако този метеорологъ иска да отиде на разходка на нѣкой планински връхъ, той трѣбва да си послужи съ извѣстни инструменти, съ които да опрѣдѣли, какво ще бжде врѣмето, и тогава да тръгва. Всѣки човѣкъ може да развие въ себе си това чувство, посрѣдствомъ което да влиза въ връзка съ силитѣ на природата и да ги разбира. Има ли това чувство, той нѣма нужда отъ никакви външни инструменти. Една отъ задачитѣ на всички хора е да образуватъ връзка съ разумността на природата. Въ това отношение всѣки човѣкъ, съ когото завързваме познанство или приятелство, ние трѣбва да го изучаваме като изразъ на природата. Да познавашъ човѣка, това подразбира, прѣди всичко, да познавашъ природата. Лесно е да се каже, че познавате Ивана, Драгана, Стояна. Да познавашъ Ивана, напимѣръ, ти трѣбва да знаешъ подробно неговитѣ сили и способности, съ които той се отличава отъ другитѣ хора. Да кажешъ за нѣкого, че е отличенъ музикантъ,

или отличенъ философъ, или виденъ ученъ, ти трѣбва дълбоко да си убѣденъ въ това. Неговата музика, или неговата философия, или неговата ученостъ трѣбва да е призната отъ хора, които седатъ по-високо отъ него.

И тъй, изучаването на духовния свѣтъ не трѣбва да става само отъ страхъ, че има и другъ свѣтъ, че носимъ отговорностъ прѣдъ него. Изучаването на духовния свѣтъ трѣбва да става съзнателно, отъ любовъ. Ако днесъ кажете нѣкому, че той може да се разговаря съ баща си, който е заминалъ за онзи свѣтъ, той ще се стресне, ще каже: какъ е възможно да се говори съ умрѣлъ човѣкъ? Прѣди всичко, хората сами сж създали убѣждението, че човѣкъ умира. Щомъ е така, кажете, що е смъртта. Да бжде човѣкъ мъртавъ, значи да се парализиратъ всички негови удове и способности, а остава да дѣйствува само единъ центъръ, само едно голо съзнание, безъ всѣкаква външна връзка. Такъвъ човѣкъ се намира въ замръзнало състояние, подобно на това, въ което сж били намѣрени нѣкои допотопни животни. Жабата може да замръзне, слѣдъ вѣкове отново да се размрази, и животътъ ѝ пакъ да се прояви. Споредъ нашитѣ научни схващания, хората сами създаватъ ограниченията и заблужденията въ своя животъ. Това се дължи на неправилно разбиране на живота. Запримѣръ, хората изучаватъ физическия животъ, както и духовния, но не учатъ това, което е въ дѣйствителностъ. Когато хората изучаватъ Любовта, тѣ не разбиратъ, какво прѣдставлява тя. Какво

влиза въ Любовта? — Животътъ. Имаме ли Любовъ, въ живота ни трѣбва да влиза повече свѣтлина. Въ свѣтлината трѣбва да се прояви повече свобода. Значи, животътъ, свѣтлината и свободата сж условия за проявлението на Любовта. Тамъ, дѣто животътъ, свѣтлината и свободата не се увеличаватъ, това показва неправилно проявление на живота. Това е ограниченъ животъ.

Нѣкой казва: азъ имамъ много любовъ. — Радвамъ се, че срѣщамъ такъвъ човѣкъ, но животътъ ти увеличава ли се? — Горѣ долу. — Ами свѣтлината ти увеличава ли се? — Мъжделѣе само. — Ами свободата ти какъ е? — И тя е малка, доста съмъ ограниченъ отъ външнитѣ условия. Щомъ имамъ тѣзи данни, азъ веднага вадя картата си, правя своитѣ изчисления и мога да прѣдскажа на този човѣкъ, какво ще се случи въ живота му. Ще му кажа, какъ ще свърши училището, коя година ще боледува, дали ще бжде бѣденъ или богатъ човѣкъ. — Отдѣ знаешъ това? — Отъ степенъта на твоята любовъ. Щомъ любовта ти не увеличава твоя животъ, щомъ животътъ не увеличава свѣтлината на твоя умъ и щомъ свѣтлината на ума ти не увеличава твоята свобода, всичко въ тебе е затворено, и ти не можешъ да растешъ и да се развивашъ. Какво може да се очаква отъ човѣкъ, който нѣма вжтрѣшенъ стремежъ въ себе си? Той не може да расте, не може да се развива. Дойдатъ ли горещи дни, водата въ него ще прѣсъхне. Защо? — Защото този човѣкъ има малко вода въ себе си. Като оти-

да при нѣкой изворъ, азъ мога да прѣдскажа, дали този изворъ ще прѣсѣхне скоро. Когато водата на извора е топла, той скоро ще прѣсѣхне; когато водата на извора е студена, той не прѣсѣхва скоро. Изобщо, студеният извори не прѣсѣхватъ. Като казвамъ, че топлитъ извори прѣсѣхватъ лесно, азъ не разбирамъ ония извори, които извираатъ отъ дълбоко. Дълбокитъ извори сж студени, но при прѣминаването си прѣзъ земнитъ пластове, тѣ постепенно се стоплятъ и излизатъ на повърхността като топли извори. Лесно прѣсѣхватъ ония топли извори, които нѣматъ голѣма дълбочина.

Оттукъ можемъ да извадимъ слѣдния законъ: студеният хора извираатъ отъ дълбоки мѣста; горещитъ хора извираатъ отъ плитки мѣста. Нѣкой казва: студенъ човѣкъ съмъ. — Студенъ си, защото извирашъ отъ дълбоко. — Сгорещилъ съмъ се, горещъ човѣкъ съмъ. — Внимавай да не се сгорещишъ повече, отколкото трѣбва, защото ще се намѣришъ прѣдъ голѣма опасностъ. Когато студениятъ замръзва, и когато горещиятъ се стопява, и двѣтъ положения сж лоши. Обаче, когато студениятъ не замръзва, и когато горещиятъ не се стопява, и двѣтъ положения сж добри. Тогава въ природата се явяватъ условия за дѣждъ. Въ сегашния животъ топлината е по-опасна отъ студа. Ако нѣкой човѣкъ се подложи на замръзване по специаленъ начинъ, студътъ нѣма да го поврѣди. Той може да се запази въ това състояние цѣли вѣкове и послѣ пакъ да се размрази. Размразяването трѣбва да

става отъ опитни хора. Тѣ оставятъ замръзналия човѣкъ вънъ, на студено, и постепенно го разтриватъ, докато възстановятъ кръвообръщението му, и по този начинъ му върнатъ живота. Рече ли невѣжиятъ да направи опитъ съ замръзналъ човѣкъ, да го размрази, той ще го внесе въ топла стая, дѣто ще го умори, или най-малко ще го осакати. Значи, сиромаштъ не трѣбва да става богатъ. Защо? — Защото той не може да използва новитѣ условия, въ които се намира. Тогава сиромаштъ ще се намѣри въ положението на замръзналъ човѣкъ, внесенъ въ топла стая.

Казвамъ: когато природата поставя нѣкого въ извѣстни ограничения, тя има прѣдъ видъ неговото благо. Въ този смисълъ сиромашията за човѣка е сжщо такова благо, каквото е и богатството. Като не разбиратъ този законъ, хората не използватъ правилно нито сиромашията, нито богатството, вслѣдствие на което и отъ едното, и отъ другото благо се явяватъ голѣми неджзи. И тогава, нито богатството е употребено на мѣсто, нито сиромашията. Сиромашията е условие да се родятъ велики чърти въ характера на човѣка. Външно великитѣ хора не сж били богати. Тѣхното богатство се заключавало въ знанието имъ, въ характера имъ, както и въ добродѣлитѣ имъ. Да бждешъ сиромашъ, това не показва, че нѣмашъ условия за растене и развитие. Когато природата постави човѣка при ограничителни условия, съ това тя цѣли да прѣдизвика скрититѣ сили, скритото богатство на неговата душа, да се изявятъ навънъ и да за-

работятъ за неговото повдигане. За да намѣри човѣкъ скритото богатство въ себе си, отъ него се изисква вѣра.

Днесъ хората влизатъ вече въ закона на положителната вѣра, която почива на данни, на извѣстни факти. Само тази вѣра може да създаде наука. Ако човѣкъ вѣрва безъ да работи, безъ да учи, това е суевѣрие. Въ това отношение ученитѣ хора сж много внимателни. За да се произнесатъ по нѣкой въпросъ, тѣ дълго врѣме правятъ наблюдения, изслѣдвания, и тогава само се осмѣляватъ да прѣдадатъ фактитѣ като положителни. Запримѣрь, тѣ отъ вѣкове наблюдаватъ луната, искатъ да се произнесатъ съ положителность върху живота тамъ. Тѣ слѣдятъ, изучаватъ, какви промѣни ставатъ на луната, за да разбератъ, дали тамъ условията на живота сж разнообразни. Ако сж разнообразни, значи и тамъ има условия за развитие на сщщества. Едни учени казватъ, че и на луната има условия за животъ, други учени отричатъ това. Тѣ се корегиратъ едни други, допълватъ се, докато най-послѣ се добератъ до вѣрни факти. И само върху тия факти може да се гради истинска наука. По сщция начинъ и човѣкъ, като изучава живота си, като изучава себе си, трѣбва да се основава на вѣрни, а не на мними свои прояви. Нѣкой човѣкъ си мисли, че е музикаленъ. Той трѣбва абсолютно да се убѣди въ това. Какъ ще се убѣди? Като чуе нѣкое музикално произведение и може още отъ първия пжтъ да го запомни, той е роденъ музикантъ. Нѣкой пжкъ мисли, че има

силна паметъ. Кой човѣкъ е паметливъ? — Този, който, като чуе нѣщо веднѣжъ, веднага го запомня. Трѣбва ли десетъ пѣтъ да му се повтаря, за да го запомни, той не е паметливъ човѣкъ. Сжщиятъ законъ е вѣренъ и по отношение на духовния свѣтъ. Който е духовенъ, той веднага разбира духовнитѣ работи. Който не е духовенъ, съ часове може да му се говори и пакъ ще остане нѣщо тъмно въ съзнанието му.

Подъ думата „духовенъ“ човѣкъ разбираме, който живѣе въ по-високъ свѣтъ, въ свѣта на четиритѣ измѣрения. Той разбира четири точки, четири положения, въ които се движи. Духовниятъ човѣкъ вижда и прѣзъ планинитѣ, и затова слънцето за него никога не залѣзва. За него нощъ не сжществува. И нощемъ той се движи въ свѣтлина. Човѣкътъ на четвъртото измѣрение не се нуждае отъ лампи, той всѣкога е въ свѣтлина. Срещнете ли такъвъ човѣкъ на земята, той може за всичко да ви говори, но за своята духовна лампа, съ която освѣтява всичкитѣ си пѣтища, нищо нѣма да ви каже. По този въпросъ той мълчи, като риба. Тръгнете ли на пѣтъ вечерно врѣме съ такъвъ човѣкъ, той ще ви прѣкара прѣзъ най-тъмнитѣ мѣста и ще върви свободно, безпрѣпятствено, както прѣзъ деня. Ако го попитате, защо върви тъй свободно въ тъмнината, той ще ви каже, че отъ баща си, отъ майка си е наслѣдилъ способността да вижда въ тъмнина. И послѣ ще прибави: и нѣкои животни иматъ тази способностъ да виждатъ добръ въ тъмнината.

И като влѣзе ангелътъ при нея, рече: „Радвай се благодатная!“ Ангелътъ е разумното начало, което може да посѣти човѣка. Всѣки може да бжде посѣтенъ отъ ангела на разумността. Нѣкой казва: да бѣхъ азъ на мѣстото на Мариамъ! Всѣки човѣкъ може да бжде на мѣстото на Мариамъ. Ще дойде моментъ въ живота на всѣки човѣкъ, когато той ще зачене и ще роди нѣщо велико, хубаво. Ще дойде ангелъ при него и ще му каже: радвай се, защото си намѣрилъ благодать прѣдъ Бога! За да дойде този моментъ, ние трѣбва да имаме абсолютна вѣра, да не се съмняваме. Ангелътъ дойде при Захария и при Мариамъ. Захарий се усъмни малко и го запита, какъ може да стане това. Щомъ ангелъ ти се явява, не питай. Вѣрвай въ това, което той ти казва. Никакво съмнѣние, никакво ровене! Какво правите, като посѣте едно сѣме, или растение? Посадите го, полѣйте го и го оставяте да расте. Вземете ли да го ровите, да го бутате, да видите, какъ се развива, вие ще го осакатите. Какъ ще го проучавате? — По листата, по цвѣта и по плода му. Ако листата му прѣзъ врѣме на растенето сж зелени, ако цвѣти на врѣме и ако завързва на врѣме, тогава и коренитѣ му сж здрави. Ако листата му не сж зелени, ако не цвѣти и не завързва на врѣме, тогава коренитѣ му сж слаби, хилави. И при този случай пакъ нѣма да ровите коренитѣ му, но ще го наторите добрѣ и ще го поливате редовно. Никога не ровете коренитѣ на растенията!

Казвамъ: като имате прѣдъ видъ това правило, не се ровете и въ коренитѣ на вашия животъ! Запримѣръ, когато човѣкъ направи погрѣшка, неговата задача е да коригира погрѣшката си, а не да се рови въ нея, да търси причинитѣ, виновницитѣ за нея и съ това да се мжчи да се оправдае, или пъкъ накаже. Не се ровете въ злото, въ погрѣшкитѣ и прѣстѣпленията! Човѣкъ не е единствениятъ отговоренъ факторъ за своитѣ погрѣшки. Когато разглежда научно една своя погрѣшка, той трѣбва точно да знае, каква частъ отъ тази погрѣшка се пада на него и каква частъ на другитѣ. Прѣпятствията и спѣннитѣ, които човѣкъ срѣща въ живота си, частъ отъ тѣхъ може да се дължи на обществото, друга частъ на разумнитѣ същества, трета частъ на природата, а една частъ отъ тѣзи прѣпятствия може да сѣ поставени отъ Бога. По този начинъ всѣки човѣкъ е поставенъ на редъ изпитания, безъ да знае той, каква велика цѣль се крие въ тѣзи изпитания. Ако човѣкъ не разбира закона на растенето, той ще извади криви заключения за живота си и ще каже: Господъ не мисли за мене, Той ме е оставилъ на земята само да страдамъ и да се мжча. Питамъ: по какъвъ пътъ този човѣкъ е дошълъ до заключението, че Богъ го изпратилъ на земята само да страда? Дѣ сѣ неговитѣ данни, чрѣзъ които той е дошълъ до това заключение? Ако нѣма никакви факти, никакви научни данни, неговото заключение е основано само на прѣдположения, на хипотези.

Сега пъкъ ние можемъ да извадимъ заключението: всѣко твърдение, основано само на хипотези е толкова сигурно, колкото е сигурно положението на кжща, основана на пѣськъ. Една мома срѣща на пжтя си единъ момъкъ, който я спира и ѝ казва: госпожице, много си красива. По-голѣма красавица отъ тебе не съмъ виждалъ. Щомъ те видѣхъ, сърцето ми трепна. Тази мома повѣрва на думитѣ на момъка, и прѣзъ цѣлия день тя се чувствува доволна, щастлива, убѣдена, че като нея нѣма друга мома, толкова красива. Една нейна приятелка, като я вижда тѣй самодоволна и горда, казва ѝ: вижъ, азъ имамъ въ джоба си едно огледало, огледай се въ него, да провѣришъ, дали дѣйствителността отговаря на думитѣ, които момъкътъ ти казалъ. Тази мома отдавна не се оглеждала въ огледало и послушала другарката си. Като се видѣла въ огледалото, махнала го недоволно настрана и казала на другарката си: вземи си огледалото назадъ! Тя била недоволна, защото не се видѣла тѣй красива, както си въобразила; освѣнъ това, като погледнала дебелитъ си устни, съ които мязала на негърка, още повече се ужасила. Не е лошо, че устнитѣ на нѣкой човѣкъ сж дебели, но дебелитъ устни говорятъ за извѣстна деформация въ човѣка. Тази деформация е прѣдизвикана отъ застой въ астралния му животъ. Такъвъ човѣкъ е сѣлъ градини, ниви, лозя, но нѣма кой да жъне, да ги обработва. Той започналъ да гради кжща, но и нея недовършилъ. Изобщо, всичкитѣ му работи сж

останали недовършени. Хора съ дебели устни сж малко мързеливи. Такива сж и негритѣ. Ако устнитѣ на човѣка сж много тънки, и това не е добрѣ. Има опрѣдѣлена мѣрка, до- колко устнитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ дебели или тънки. Дойде ли тази естествена мѣрка, енергиитѣ въ чувствата на човѣка сж хармонични. Енергиитѣ въ чувствата и мисли- тѣ на човѣка трѣбва да се разпрѣдѣлятъ пра- вилно, да има естественъ избликъ въ тѣхъ. Следователно, ако имате дѣте съ дебели уст- ни, вие трѣбва да знаете, по какъвъ начинъ да го възпитавате, за да въздѣйствувате на неговитѣ енергии. Ще кажете: Господъ го е създалъ такова. Че Господъ го е създалъ та- кова, това не подразбира, че и такова трѣбва да остане. Това дѣте расте, развива се, намира се въ ржцѣтѣ на своитѣ родители и учители, които трѣбва да се грижатъ за не- говото възпитание. Майката, бащата иматъ задача да работятъ освѣнъ върху себе си, още и върху своето дѣте.

Азъ привеждамъ този фактъ, защото нѣ- кога и вие ще почувствувате своитѣ дебели устни. Нѣма човѣкъ, който да не е почувству- валъ поне веднѣжъ въ живота си устнитѣ си дебели. Щомъ чувствата у човѣка се възбу- дятъ чрѣзмѣрно, той вижда вече устнитѣ си надебелѣли. Когато нѣкой старъ човѣкъ се влюби, българитѣ иматъ една поговорка за случая: „Пази Боже, старо бунѣще да се за- пали!“ Роди ли се желание у човѣка да ста- не богатъ, устнитѣ му надебеляватъ; роди ли се желание да стане ученъ или силенъ чо-

вѣкъ, устнитѣ му пакъ надебеляватъ. Това сж желанія, които трѣбва да се реализиратъ, но не само врѣменно. Да реализирашъ дадено желание врѣменно, това значи да оставишъ корена му вѣтрѣ въ тебе, да продължава да живѣе и да те измѣчва.

Една млада мома отъ Сливенъ обичаше единъ младъ момъкъ, добъръ човѣкъ, който живѣеше чистъ животъ, прѣкарваше въ постъ и молитви, искаше светия да стане. Момата пѣкъ искаше да се ожени за него. Азъ ѝ казвахъ, че този момъкъ е добъръ, но не е за нея, тя нѣма да бѣде щастлива съ него. — Нищо, нека не бѣда щастлива, но искамъ да живѣя съ него поне три деня. Най-послѣ тя постигна желанието си: ожени се за него, и скоро се разочарова. Той не работи нищо, живѣе на гърба ѝ. Тя работи и го храни. Срѣщамъ я единъ день и я питамъ: доволна ли си отъ живота си? — Ако тогава имахъ тази опитностъ, каквато сега имамъ, единъ часъ не бихъ желала да живѣя съ него. При това, той бѣше отличенъ момъкъ, идеалистъ, но това, което тя търсѣше, не можа да го намѣри въ него. Желанието, стремежътъ ѝ бѣше добъръ, но методътъ, по който искаше да го реализира, не бѣше правъ. По сжщия начинъ и желаніята, стремежитѣ на хората може да сж прави, но методитѣ, пжтищата, по които тѣ искатъ да ги реализиратъ, не сж правилни. Наистина, всѣко желание, всѣка мисль на човѣка трѣбва да се реализира. Но кога? — Когато тази

мисъл, това желание служатъ за растенето, за самоусъвършенствуването на душата.

Казвамъ: всички страдания, изпитания и прѣпятствия въ живота на човѣка цѣлятъ пробуждане на висшето съзнание въ него, т. е. да се роди нѣщо велико въ душата му. Това виждаме въ двата примѣра за Елисаветъ и Мариамъ. Първата роди Иоанъ Кръстителъ, а втората — Христа — Спасителятъ на човѣчеството. Разгледайте тѣзи примѣри, като символи въ духовния си животъ и ги приложете. Не се спирайте върху буквалното имъ значение. Ако разгледате тѣзи факти въ букваленъ смисълъ, вие ще почнете да изучавате историята за идването на Христа, кога се е родилъ, какъ се родилъ и т. н. Нѣщата лесно се провѣрватъ. Какъ? Отъ резултатитѣ имъ. Ако разгледате резултатитѣ на сегашното християнство, на примѣръ, ще разберете, че има нѣщо криво въ неговитѣ методи. И наистина, стремжитѣ на християнитѣ сж прави, желанията имъ — сжщо, но методитѣ, които тѣ прилагатъ, сж криви. Вслѣдствие на кривитѣ методи християнството не постигна това, което можа да постигне. Християнитѣ възприеха методитѣ на езичниците, съ което внесоха голѣми заблуждения. Днесъ християнитѣ трѣбва да корегиратъ своитѣ методи за постижения. Задачата на християнството не седи въ доказване съществуването на Бога. Още прѣди Христа грѣцкитѣ философи се занимаваха съ въпроса за съществуването на Бога. Задачата на християнството бѣше да се създаде връзка между всички души, да растатъ, да се разви-

ватъ, да се освободятъ отъ ограниченията и отъ робството на грѣха. Друга главна задача на християнството бѣше повдигането на жената.

И тъй, всѣки отъ васъ трѣбва да зачене и да роди въ себе си пророкъ, като Йоанъ Кръстителъ, и Спасителъ на своята душа, като Христа. И апостолъ Павелъ казва: „Родихъ ви.“ Ако вземете неговитѣ думи въ букваленъ смисълъ, това е невъзможно. Днесъ само жената ражда. Тогава, какво означаватъ думитѣ на апостолъ Павла? Той подразбира друго: да роди човѣкъ нѣщо велико и красиво въ своята душа. Разберете ли раждането въ букваленъ смисълъ, вие ще се натъкнете на редъ противорѣчия. При това, вие не можете да бждете и въ положението на Мариамъ. Никоя друга жена не може да бжде въ нейното положение, защото явленията въ природата не се повтарятъ. Въ физическия свѣтъ всѣко явление при дадени условия може да се извърши само единъ пжтъ. Втори пжтъ нито условията могатъ да се повторятъ, нито явлението може да се извърши по сжщия начинъ. Въ свѣта сжществува пълно разнообразие. Обаче, всички стремежи и желания на човѣка се реализиратъ. Когато не се реализиратъ желанията и стремежитѣ на хората, тѣ живѣятъ въ физическия свѣтъ. Въ Божествения свѣтъ, обаче, всички желания се реализиратъ.

И тъй, сжществува единъ свѣтъ, въ който радоститѣ сж реални, а скърбитѣ привидни. Този свѣтъ е свѣтътъ на ангелитѣ, на светиитѣ, на съвършенитѣ сжщества. Този свѣтъ е Божествениятъ. Сжществува и другъ свѣтъ,

въ който радоститѣ сж привидни, а скърбитѣ реални. Той е физическиятъ свѣтъ. Човѣкъ може да живѣе въ Божествения свѣтъ, ако има абсолютна, положителна вѣра въ себе си. Имате ли тази вѣра, вие ще възкръснете. Силна ли е вашата вѣра, ако тя не може да ви възкръси? Ако вие носите, като Крали Марко, ножъ, запасанъ на пояса си и не можете съ него да отсѣчете една сламка, какъвъ ножъ е той? Остъръ, здравъ ножъ е този, съ който, като докоснете само нѣкой голѣмъ камъкъ, или нѣкоя канара, тя да отхвъркне на разстояние. Остъръ ножъ е този, съ който при единъ замахъ само отрѣзвате дървета, дебели по два метра. Какъвъ е вашиятъ ножъ? Вие ударите съ него една сламка, и ножътъ ви отхвърква настрана. Не е здравъ, не е направенъ добръ вашиятъ ножъ. Вие съ вашата слаба вѣра прѣдставлявате такъвъ ножъ, който лесно се чупи.

Ние говоримъ за силна вѣра, която всичко прѣодолява. Вѣра, която не може да се справи съ мжчнотиитѣ въ свѣта, не е нито Крали-Марковиятъ ножъ, нито ножътъ на нѣкой ангелъ. Когато нѣкой ангелъ простре ножа си по движението на земята, тя се отдалечава отъ него, заобикаля го. Отдалечаването на земята отъ ножа на ангела, ученитѣ наричатъ отклонение на земята. Когато нѣкой ангелъ иска да опита силата на своя ножъ, той го провѣрва по отклонението на земята. Колкото повече се отклонява земята, толкова ножътъ на ангела е по-силенъ. Щомъ

забълъжи отклонението на земята, ангелът вече не прави втори опитъ.

Казвамъ: вие се нуждаете отъ мощна, силна вѣра, за да прѣминете благополучно пѣтя, по който се движите. Цѣлата земя да се прѣобърне, вие трѣбва да имате вѣра, че свѣтътъ, въ който живѣете е изправенъ, и не може да ви се случи нѣщо, което да скѣса връзката ви съ живота. Нѣма сила въ свѣта, която може да ви отклони отъ пѣтя, освѣнъ вие самитѣ. Двата примѣра съ Елисаветъ и Мариамъ нека ви бждатъ като образци въ живота. И васъ единъ день ще ви посѣти вашиятъ ангелъ, но гледайте да не онѣмѣете. Ако онѣмѣете, и това не е лошо, защото казано е, че мнозина ще онѣмѣятъ, като видятъ Бога, но ще знаятъ, че вѣрата имъ е слаба. И като нѣми, идеята имъ пакъ ще се реализира. При това, Мариамъ имаше голѣмо изпитание. Иосифъ искаше да я напусне, усъмни се въ нея, но дойде единъ ангелъ при него и му каза: „Това, което Мариамъ е заченала, е отъ Духа Светаго. Вземи жена си и иди въ Египетъ!“ Ако и вие сте вѣрни на Божественото въ васъ, ангелъ Господенъ ще дойде и ще уреди всичкитѣ ваши мжнотии. Вие ще минете прѣзъ огънь, безъ да падне косъмъ отъ главата ви.

Това е истинско учение, това е истинска религия, защото почиватъ на здрава, положителна, изпитана вѣра. Само такова учение може да осмисли живота на човѣка; само това учение развива душата и укрѣпва духа на човѣка, като реализира всички негови възвишени

мисли и желания за служене на Бога. Нѣма похубаво нѣщо отъ това, да служи човѣкъ на Бога. Първото нѣщо въ свѣта е да служимъ на Бога, а послѣ на хората; първо да обичаме Бога, а послѣ да обичаме и хората. Първо ще започнемъ отъ Бога и послѣ ще дойдемъ до хората. Тази е задачата на новото учение: да започнемъ отгорѣ и да свършимъ долу. Като свършимъ работата си долу, пакъ ще се качимъ горѣ, ще завържемъ двата края и ще образуваме една колесница, като тази на свети Илия, съ която ще се възнесемъ на небето. Значи, прѣдъ васъ седи реализирането на една велика задача.

Ще ви приведа два примѣра, върху които трѣбва да размишлявате. Въ дрезността имало една царска дъщеря, която по особени причини трѣбвало да живѣе въ една много красива планинска мѣстность. Тукъ тя очаквала своя възлюбенъ. Като се научили отъ други царства за царската дъщеря, при нея започнали да идватъ много княжески и царски синове, но никой отъ тѣхъ не се връщалъ дома си — единъ отъ царскитѣ синове се прѣвръщалъ на камъкъ, другъ — на прѣстъ, трети — на сухо дърво, четвърти — на животното и т. н. Отъ всички царски синове останалъ само единъ, който не билъ още посѣтилъ царската дъщеря. И той почналъ да се приготвява да я посѣти. Като се научила затова нѣщо царската дъщеря, тя му написала писмо, съ което го прѣдупрѣждавала, какво има да му се случи. Писмото имало слѣдното съдържание: ако ти дойдешъ при мене

по сжшитѣ пѣтища, по които и другитѣ дойдоха, по-добрѣ не идвай, защото те чака голѣмо нещастие. Ако дойдешъ при мене съ сжшитѣ крака, съ каквито и другитѣ дойдоха, не идвай; ако дойдешъ да ме видишъ съ обикновенитѣ си очи, съ каквито и другитѣ дойдоха да ме видятъ, не идвай; ако дойдешъ при мене съ обикновената си уста, да ми говоришъ обикновени нѣща, каквито ми говориха и другитѣ, не идвай. Ако можешъ да дойдешъ по такъвъ пѣтъ, по който никой не е дохождалъ, само тогава ела.

Казвамъ: и вие, за да постигнете великия идеалъ на своята душа, трѣбва да намѣрите тѣзи три нѣща. Великото не се постига по обикновенитѣ пѣтища, по които хората вървятъ; великото не се постига и съ обикновенитѣ умове и сърца, съ които съврѣменнитѣ хора се домогватъ въ живота; великото не се постига и съ обикновенитѣ мѣрки, съ които съврѣменнитѣ хора мѣрятъ нѣщата. Това, съ което съврѣменнитѣ хора си служатъ, то е само прѣдисловие къмъ великото, което е разрѣшено за другитѣ сжщества, но за васъ чака само моментъ, за да ви се изяви. За сега тази задача за васъ не е разрѣшена още, но разрѣши ли се единъ день, вие ще изпитате въ душата си небивала дотогава радостъ. Казвате: ние искаме да знаемъ, какъ ще постигнемъ това. Съ този умъ, който имате днесъ, вие не можете да знаете тѣзи нѣща. Защо не може и не трѣбва да ги знаете съ този умъ, ще ви обясня това съ слѣдния примѣръ.

Единъ турски ходжа се молилъ на Господа да просвѣти ума му, да научи и разбира всичко, каквото се съдържало въ Корана. Той се молилъ на Бога: Господи, 40 деня наредъ ще постя, само да ми помогнешъ да разбирамъ всичко, което е писано въ нашата свещена книга. И наистина, той постилъ 40 деня, слѣдъ което придобилъ голѣми знания. Обаче, тѣзи знания му допринесли толкова много страдания, че той започналъ пакъ да се моли на Бога: Господи, 400 деня ще постя, но моля Те, помогни ми да забравя всичко, каквото съмъ научилъ! Слѣдователно, ние не трѣбва да бждемъ като този ходжа, да искаме да придобиемъ всичкото знание за 40 деня, за да не става нужда послѣ да постимъ 400 деня, да забравимъ това знание, което сме придобили.

Казвамъ: всѣки день човѣкъ трѣбва да придобива толкова знания, колкото е способенъ да възприеме и асимилира. Всѣки день носи своето благословение.

И тъй, двѣ нѣща ще имате прѣдъ видъ: когато ангелътъ ви посѣти, вие трѣбва да бждете готови да го изслушате и разберете; слѣдъ това гледайте да не се усъмните. По-нататкъ, Богъ ще се погрижи за своето.

*

1. Бесѣда отъ Учителя, държана на 17 августъ, въ открития салонъ при II. Рилско езеро.

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ.

Мнозина запитватъ : що е реалностъ ? Това, което едноврѣменно виждаме и съзнаваме, е реалностъ. Това, което само виждаме, а не съзнаваме, не е реално ; или това, което съзнаваме само, безъ да виждаме, не е реално. Слѣдователно, когато човѣкъ се съмнява въ нѣщо, туй подразбира, че той вижда нѣщата отвънъ само, безъ да ги съзнава отвѣтрѣ. Всѣко нѣщо, което въ даденъ моментъ виждате само, безъ да го съзнавате, не е реално. Това, въ което никакъ не се съмнявате, вие едноврѣменно го виждате и съзнавате. Щомъ е така, то е реално. Запримѣръ, днесъ вие виждате хубавия день, виждате ясното небе, слънчевата свѣтлина, а същеврѣменно съзнавате, че всичко това е изразъ на напрѣднали, възвишени същества ; щомъ виждате и съзнавате това, този день е реаленъ за васъ, затова и вие се радвате. Другояче казано : за всички възвишени същества днесъ е тържественъ день ; ние участвуваме заедно съ тѣхъ въ това тържество. Слѣдователно, този хубавъ день не е нищо друго, освѣнъ изразъ на тѣхнитѣ добри мисли и желанія. Добритѣ мисли и желанія създаватъ възвишени енергии, които ние днесъ чувствуваме. Мъглитѣ, които се разстилаха прѣдъ насъ, исчезнаха ; бурята прѣстана. Ако тѣзи възвишени същества не участвуватъ между насъ съ своитѣ свѣтли мисли

и благородни желания, небето и до сега можеше да бжде забулено, а ние щѣхме да бждемъ като въ затворъ. Който не разбира този законъ, ще каже: това е случайностъ. Случайността е законъ, който има отношение до единицитѣ; тя е законъ за единичното съзнание. Запримѣръ, единъ човѣкъ може случайно нѣкъждѣ да се спъне и да си счупи кракъ или ржка, но да се спънатъ всички същества едновременно, това е невъзможно. Единъ човѣкъ може да сгрѣши, да направи нѣкаква погрѣшка, но да подържате, че въ този моментъ всички хора могатъ да сгрѣшатъ, това е неразбиране на законитѣ въ живота. Съ единъ човѣкъ може да се случи нѣщо, но съ цѣлата вселена не може да се случи същото. Цѣлокупността не може да се изложи на това, на което отдѣлниятъ човѣкъ се излага. Значи, човѣкъ, въ своята битностъ, тѣй както е произлѣзълъ отъ Бога, като душа и духъ, не може да се спъне, не може да грѣши.

Казвамъ: когато говоримъ за реалността на човѣка, ние разбираме това, което едновременно виждаме и съзнаваме. Ние виждаме, напримѣръ, своето тѣло, като резултатъ на нашия миналъ животъ. Едновременно съ това ние съзнаваме, че можемъ да мислимъ, да чувствуваме и да дѣйствуваме. Тѣй щото, всѣки човѣкъ едновременно прѣдставлява съзнание и външна форма, видима за обикновенитѣ очи. И тогава, споредъ степенъта на неговото съзнание, всичко, което той мисли и чувствува, се отразява върху лицето му. Който е наблюдателенъ, той ще забѣлѣжи, че всѣка

мисъл или всѣко чувство, които минаватъ прѣзъ съзнанието на човѣка, се отразяватъ върху лицето му, като въ огледало. По сжщия начинъ и нашиятъ външенъ и вътрѣшенъ животъ се отразяватъ върху съзнанието на по-напрѣдналитѣ отъ насъ сжщества. Всѣка наша мисълъ, всѣко наше чувство или всѣка наша постѣпка се отразява върху съзнанието на ангелитѣ въ различни форми. Запримѣръ, нѣкоя мисълъ, нѣкое чувство или нѣкое дѣйствиe може да се отрази върху съзнанието на нѣкой ангелъ въ форма на карамфилъ, роза или друго нѣкое цвѣте, каквито ние отглеждаме въ градинитѣ си, радваме имъ се, безъ да знаемъ тѣхния произходъ. Цвѣтята сж дѣца на ангелитѣ. Когато нѣкой ангелъ помисли нѣщо хубаво, като резултатъ на неговата мисълъ изниква нѣкакъвъ хубавъ цвѣтъ: роза, карамфилъ, кокиче, минзухаръ или другъ нѣкакъвъ цвѣтъ; каквото е врѣмето — пролѣтъ, лѣто, есень или зима — такъвъ ще бжде и цвѣтътъ. При това, колкото по-възвишени сж мислитѣ и чувствата на ангелитѣ, толкова по-благоуханни сж и цвѣтята, които ги изразяватъ. Затова, именно, цвѣтята се наричатъ дѣца на ангелитѣ.

И тъй, когато казваме, че трѣбва да бждемъ внимателни съ цвѣтята, подразбираме да бждемъ внимателни съ мислитѣ на ангелитѣ. Настѣпите ли едно цвѣте, вие настѣпвате нѣкоя мисълъ или нѣкое чувство на едно възвишено сжщество. Нѣкога вашето невнимание може да мине безнаказано, но нѣкога това възвишено сжщество ще ви хване за ухо-

то и ще ви възпита по свой начинъ, веднъжъ за винаги да помните, чужди мисли и чувства да не тъпчете. Свещенъ законъ е: не настѣпвайте мислитѣ и чувствата на ангелитѣ! Ако вие настѣпвате мислитѣ и чувствата на ангелитѣ, какъ бихте постѣпвали тогава съ мислитѣ и чувствата на хората? Навѣрно тѣхъ бихте направили на каша. Като срещнете едно малко дѣте, какво отношение трѣбва да имате къмъ него? Това дѣте носи въ себе си едноврѣменно мислитѣ и желанията на своитѣ родители. Отнесете ли се съ него небрѣжно, грубо, съ това вие нарушавате свещения законъ. На сѣщото основание трѣбва да бждете внимателни и съ своитѣ мисли и чувства. Нѣкой казва: азъ съмъ лошъ човѣкъ, отъ мене нищо не може да стане. Така може да говори човѣкъ за извѣстни свои постѣпки въ даденъ моментъ, но да мисли, че по естество е лошъ, съ това той огорчава Бога, Който го е създалъ; той тъпче Неговитѣ мисли и чувства. Щомъ Богъ е помислилъ за тебе, Той е пожелалъ и да те създаде, да направи нѣщо отъ тебе, за което те изпратилъ на земята. Обаче, кажешъ ли, че нищо нѣма да излѣзе отъ тебе, съ това ти цапашъ Божиата мисль и грѣшишъ. Искашъ ли да изправишъ погрѣшката си, кажи: това, което Богъ е помислилъ за мене, ще се реализира. Щомъ Богъ ме изпратилъ на земята, Той е вложилъ въ мене нѣщо свое: своята мисль, своето чувство и своето желание. Идеалтъ къмъ възвишеното, къмъ великото е Божественъ. И сто пѣти на день да грѣша, Богъ

пакъ ще ме измие. Той не може да бжде не-
вѣренъ на себе си. Въ Бога противорѣчия нѣ-
ма. Въ Неговитѣ мисли, чувства и желанія
нѣма обратни рѣшения. Дръжте тази мисълъ
въ ума си, ако искате да се самовъзпитате
правилно. Дръжте въ съзнанието си образа
на всички хора, животни и растения, като на
Божии създания. Постъпвате ли така, всички
рабсти въ живота ви ще се наредатъ добръ.

Като наблюдавате врѣмето днесъ, вие
считате, че въ реда на нѣщата е този день
да бжде ясенъ, хубавъ, какъвто е въ дѣйстви-
телностъ. Този день е едно изключение отъ
другитѣ дни. Като този день подобенъ не е
имало; атмосферата е особено прѣчистена съ
специфични вибрации; съзнанието на ангели-
тѣ, които взиматъ участие заедно съ насъ, е
сжщо така специфично. Никога ангелитѣ не
сж мислили така, както днесъ. Тѣхнитѣ умо-
ве и сърца сж широко отворени днесъ; тѣ
изпращатъ своето благословение къмъ насъ.
Питамъ тогава: ако вашитѣ напрѣднали бра-
тя се радватъ, трѣбва ли вие да плачете? И
за какво ще плачете и тжжите? Почтата но-
си вече тѣхнитѣ писма, подаръци, чрѣзъ които
се прѣдава Божието благословение. Отъ васъ
зависи да ги приемете на врѣме, или не. Ако
изпълнявате волята Божия, всичкитѣ благо-
словения ще дойдатъ на врѣме; не изпълня-
вате ли волята Божия, и благословенията ще
закъснѣятъ. Закъсняването на благословения-
та показва, че вие сте се отдѣлили отъ мѣ-
стото или отъ специфичнитѣ условия, при

които е трѣбвало да ги получите. Ако седите на същото мѣсто, въ същата къща, до която е адресирано писмото, ще го получите на времѣ. Обаче, мѣстите ли се отъ къща въ къща, или отъ градъ въ градъ, като прѣлетна птичка, и писмото ще закъснѣе. Кой е виновенъ за това?

Днесъ ние правимъ нашата Божествена срѣща съ светиитѣ и ангелитѣ, които също така се срѣщатъ. Нѣкой казва: ние искаме да ги видимъ. Вие искате да видите същества, които се срѣщатъ, но виждането е вътрѣшно отношение, вътрѣшенъ процесъ; то е въпросъ, който се отнася до съзнанието на човѣка. Отъ неговото съзнание зависи и далечината на прѣдметитѣ. Когато единъ прѣдметъ е близо до васъ, вие виждате ясно всичкитѣ негови подробности. Ако не виждате прѣдмета ясно, това показва, че той е далечъ отъ васъ. Сега вие виждате нѣщата, защото сж близо до васъ. Радвайте се, че ги виждате! Ако не виждате всички нѣща, виждате поне слънцето, мѣсечината, а тѣ съставляватъ вече половината реалность.

И тъй, азъ искамъ да разберете реалността, да разберете онзи вътрѣшенъ законъ, че човѣкъ трѣбва да дойде до положение, когато едновременно ще вижда и ще съзнава нѣщата. Това е привилегия, която мжно се постига, но е възможна. Усилия, съзнателна работа се изисква отъ човѣка. Когато вибрациитѣ на вашето зрѣние, външно и вътрѣшно, и вибрациитѣ на вашето съзнание се срещнатъ въ Божествения фокусъ, вие ще

се доберете до реалността на нѣщата. Дойдете ли до реалността, вие ще забравите външния свѣтъ така, както нѣкой човѣкъ, като прочете една книга и я запомни, втори път не я чете; той затваря книгата и се отдава на размишление върху прочетеното. Човѣкъ, който е видѣлъ нѣщата въ тѣхната реалност, той затваря вече книгата на живота и започва да помага на страдащитѣ, на бѣднитѣ, които обича и разбира, както разбира и себе си. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, като наблюдаватъ хората, които живѣятъ въ реалния свѣтъ, казватъ: тѣзи хора се прѣнесоха вече. Да се прѣнесешъ отъ едно мѣсто на друго, това е ходене, движение, въ което не седи реалността на живота. Ходенето, движението е половинъ реалност. Истинското прѣнасяне подразбира едноврѣменно виждане на живота отвънъ и съзнаване на живота отвътрѣ. Тѣзи два процеса съставляватъ реалността.

Слѣдодателно, сщществата дѣйствуватъ върху насъ едноврѣменно по два различни начина: едни отъ тѣхъ дѣйствуватъ съ своята мисль, като образуватъ външния свѣтъ; други отъ тѣхъ дѣйствуватъ съ своитѣ чувства, съ любовта си, като образуватъ вътрѣшния свѣтъ. Тѣй щото ние се намираме подъ двѣ различни влияния. Нѣкога се случва и обратното: едни сщщества дѣйствуватъ съ чувствата си върху насъ и образуватъ външния, физическия свѣтъ; други пъкъ дѣйствуватъ съ мислитѣ си и образуватъ вътрѣшния свѣтъ. Въ такъвъ случай, човѣкъ трѣбва да разбира,

дали обективниятъ, външниятъ свѣтъ, въ който живѣе, е произлѣзълъ отъ мислитѣ или отъ чувствата на нѣкои напрѣднали сжщества. Той трѣбва да разбира още, дали свѣтлината на неговото съзнание въ даденъ случай се дължи на мислитѣ или на чувствата на нѣкои отъ напрѣдналитѣ сжщества. Човѣкъ, самъ по себе си, е колективно сжщество. Щомъ е така, той самъ не създава нито мислитѣ си, нито своитѣ чувства. Ако той е самъ творецъ на своитѣ мисли и желания, тѣ всѣкога трѣбва да бждатъ съ него. Въ сжщность така ли е? Понеже човѣшкитѣ мисли и желания се изгубватъ, напуцатъ човѣка, това показва, че тѣ идатъ отнѣкъждѣ, спиратъ се въ човѣшкия умъ и човѣшкото сърце врѣменно и послѣ пакъ си заминаватъ. Едноврѣменно десетъ души могатъ да иматъ една и сжща мисль, или едно и сжщо чувство. Мислитѣ и чувствата търсятъ условия да се проявятъ, и дѣто намѣрятъ благоприятни условия, тамъ спиратъ.

Нѣкой ще запита: колко врѣме седатъ у човѣка тѣзи мисли и чувства? Когато човѣкъ възприеме една Божествена мисль и я приложи на врѣме и правилно, тя ще остане при него за по-дълго врѣме и ще го ползува повече. Не я ли приложи на врѣме, използува ли я неправилно, тя го напуца. Щомъ Божествената мисль се използува правилно, тя оставя копие върху съзнанието на човѣка, както образътъ, изложенъ на свѣтлината, оставя копие върху свѣточувствителната плоча на фотографията. Божествената мисль е по-ре-

ална отъ човѣка, когото виждаме само външно да се движи, да говори, или да върши нѣщо. Обаче, всѣка Божествена мисль става реална за насъ, когато тя се приложи. Въ това отношение силата на Божественитѣ мисли е въ приложението имъ, а не само въ усилието, което правимъ да ги приложимъ. Приложението не е механически законъ; то седи въ вѣтрѣшното знание на човѣка. Да приложишъ една мисль въ живота си, това подразбира да съзнавашъ, че тя е вѣрна, че е врѣме да се приложи и да нѣмашъ никакво съмнѣние въ нея. Само при това положение ти можешъ да приложишъ тази мисль съ радостъ въ душата си. Нѣкой казва: дали е наврѣменна тази мисль? Божественитѣ мисли идатъ всѣкога на врѣме; слѣдователно, и приложението имъ е на врѣме. Дойде ли една Божествена мисль въ ума ви, каквато работата и да имате, напуснете я, за да приложите тази мисль. Приложите ли я, ще видите, че нищо не сте изгубили. А вие какво правите? Щомъ дойде Божествената мисль при васъ, казвате: нека да свърша първо своята работа, че тогава ще се занимавамъ съ тази мисль. Обаче, докато свършите работата си Божествената мисль си отишла. Вашата работа вие всѣкога можете да свършите, защото конецътъ ѝ всѣкога можете да прѣкъсвате и завързвате, но Божествената работа не трѣбва да се отлага.

Въ сегашната срѣща вашитѣ напрѣднали братя иматъ за цѣль да ви прѣдадатъ своето завѣщание въ слѣдния смисль: ако искате да

имате успѣхъ въ всѣко добро начинание на живота си, не изпущайте случай да приложите всѣка Божествена мисль, която е дошла до васъ; не изпущайте случай да реализирате всѣко Божествено желание, което е дошло до васъ! Бждете като насъ. Ние всѣкога сме прилагали Божественитѣ мисли и реализирали Божественитѣ желанія. Не се плашете, ние сме съ васъ. Оставете страха настрана. Не се занимавайте съ него! Занимавайте се съ Любовта! Този е поздравътъ, който напрѣдналитѣ братя отправятъ къмъ васъ. Нѣкой казва: какво да правимъ съ страха? Вашитѣ напрѣднали братя казватъ: ако се занимавате съ Любовта, страхътъ ще излѣзе навънъ. — Какво да правимъ съ лъжата? — Занимавайте се съ Истината! — Какво да правимъ съ глупостта? — Занимавайте се съ Мъдростта! Напрѣдналитѣ братя ви поздравляватъ съ думитѣ: ако искате да бждете свободни, занимавайте се съ Любовта, съ Мъдростта и съ Истината!

Сега, вие можете да прѣдадете тази мисль и на вашитѣ братя и сестри, но безъ прибавки, безъ прѣувеличения, безъ качулки. Качулкитѣ сж човѣшки измислици. Нѣкой казва: видѣхъ единъ ангелъ. — Имаше ли крила? — Да. — Колко? — Много крила имаше, може би, милиони. — Само единъ ангелъ ли видѣ? — Много ангели видѣхъ. — Въ сжщностъ ангелъ самъ никога не ходи. Тѣ ходятъ по много заедно, групово, но единъ отъ тѣхъ се явява като прѣдставителъ. Намъ се вижда, като че само единъ ангелъ е слѣзълъ идѣ

насъ, защото тѣ ходятъ много бързо. Ако ви кажа, че ангелитѣ сж между насъ, вие ще питате, дѣ сж тѣ, ще искате да ги видите. Понеже ангелитѣ сж сжщества на свѣтлината, тази свѣтлина, която имаме днесъ, това сж ангелитѣ. Чрѣзъ своята свѣтлина, външно, тѣ искатъ да въздѣйствуватъ върху нашето съзнание. Ако ангелитѣ се оттеглятъ, веднага около васъ и въ васъ ще настане голѣмъ мракъ.

За изяснение на мисълта си ще ви дамъ единъ простъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте изпаднали всрѣдъ пжтя, въ голѣмъ мракъ, нищо наоколо си не виждате. Въ този моментъ единъ ангелъ се яви срѣщу васъ, съ свѣщъ въ ржка. Ангелътъ ви обича, затова иска да освѣтли пжтя ви. Вие веднага виждате свѣтлината на свѣщъта, но ангелътъ още не виждате. Въ дадения случай, въ духовния свѣтъ свѣщъта и ангелътъ сж едно и сжщо нѣщо. Въ физическия свѣтъ, обаче, ангелътъ и свѣщъта не сж едно и сжщо нѣщо. Защо? Въ физическия свѣтъ свѣщъта изгаря, а въ духовния свѣтъ свѣщъта никога не изгаря, а само свѣти. Тѣй щото днешната свѣтлина е изразъ на ангелитѣ, които присжтствуватъ между насъ и носятъ радостъ, която вие чувствувате. Когато виждате свѣтлината, вие не се радвате толкова на свѣщъта, отъ която излиза свѣтлината, но се интересувате да знаете, кой се крие задъ свѣщъта, кой я носи. Значи, изгубени ли сте нѣкждѣ въ тъмнината, вие се интересувате отъ този, който ви носи свѣщъта, а не отъ самата свѣщъ. Вие се радвате повече

на носителя на свѣтлината. Тѣй щото виждате ли свѣтлина въ мрака, въ първия моментъ се интересувате отъ този, който носи свѣтлината; втория моментъ вие се радвате вече на този, който я носи. Щомъ влѣзете у дома си, вие можете да загасите свѣщъта, защото тамъ ще намѣрите друга запалена свѣщъ.

Днешниятъ день е опрѣдѣленъ за работа — работа за Любовта, за Мъдростта, за Истината, която работа наричаме съ общо име „свещена“. Ще работите за Любовта, отъ която произтича живота. Въ живота се крие всичката радостъ и веселие. Ще работите за Мъдростта, отъ която изтича свѣтлината, като наслада въ живота. Ще работите за Истината, отъ която изтича свободата; въ свободата се съдържатъ всички възможности за реализиране на нѣщата. И тѣй, реално е това, което едновременно виждашъ и съзнавашъ. Не се ровете въ реалността, нито се съмнявайте въ нея. Съмнявате ли се, вие ще си създадете редъ нещастия и спънки въ живота.

Казвамъ: напрѣдналитѣ, възвишенитѣ същества, които днесъ присѣствуватъ тукъ, уреждатъ вашия животъ. Запримѣръ, нѣкой ученикъ има слаба паметъ: учи, мжчи се, но не постига цѣльта си. Като го види единъ отъ тѣзи братя, бутне центъра на паметта му, и отъ този моментъ нѣщо просвѣтва въ ума на ученика, и той започва да помни, да учи лесно уроцитѣ си. Отъ слабъ ученикъ той става силенъ, способенъ. Това е едно щастливо съвпадение, т. е. прѣминаване прѣзъ реалността

на живота. Ангелитѣ, възвишенитѣ сжщества иматъ желание да помагатъ на хората, но ако тѣ се съмняватъ, не могатъ да получатъ тѣхната помощъ. Ангелитѣ завързватъ концитѣ, а хората ги кжсатъ. Не кжсайте концитѣ, които ангелитѣ връзватъ! Кжсате ли тѣзи конци, вие ги лишавате отъ условията на реалността. Хората иматъ желание да имъ се помага при всички условия: колкото и лоши да сж, както и да се проявяватъ, тѣ мислятъ, че трѣбва да имъ се помага. Не е така. Като хора, като разумни сжщества, и тѣ иматъ задължения въ свѣта, съ които трѣбва да се съобразяватъ. Запримѣрь, кой би налѣлъ нѣщо въ нѣкое шише, ако е увѣренъ, че нищо нѣма да вземе отъ съдържанието на това шише? Всѣки, който туря нѣщо въ шишето, има мисълта, че когато му дотрѣбва, ще може да вземе частъ отъ това, което е турилъ въ него. Всѣки, който туря пари въ касата, мисли, че ще може да вземе нѣщо отъ нея. Ако знае, че като тури пари въ касата, тя ще се затвори и нищо нѣма да извади отъ нея, той нищо не би внесълъ. Срещнешъ единъ човѣкъ, обикнешъ го, ти вече влагашъ извѣстенъ капиталъ въ него. Когато кажешъ нѣкому, че го обичашъ, това подразбира, че ти влагашъ нѣщо въ касата му и го питашъ: мога ли, когато пожелае, да взема частъ отъ капитала, който съмъ вложилъ въ тебе, или ти ще го задигнешъ? Касата ти ще бжде ли отворена, когато пожелае, или ще я затворишъ? Всѣки човѣкъ, въ касата на когото сме вложили нѣщо, и той затвори касата си и нищо не връ-

ща, той не постъпва споредъ Божия законъ. Касата, въ която е вложено нѣщо, трѣбва да бжде всѣкога отворена, да може отъ нея и въ нея свободно да се излива и влива, като въ изворъ. Въ извора има постоянно движение на вливане и изливане. Кажете ли ви нѣкой, че ви обича, той влага нѣщо у васъ. Кажете ли нѣкому, че го обичате, вие влагате нѣщо въ него. Мислите ли нѣкой добро за васъ, той влага нѣщо въ касата ви; мислите ли добро за нѣкого, вие влагате нѣщо въ неговата каса.

Днесъ ангелитѣ влагатъ нѣщо въ вашитѣ каси. За васъ е важно да знаете, дали това, което тѣ влагатъ, ще израсте. — Ще израсте, разбира се. И вие трѣбва да вложите нѣщо въ тѣхнитѣ каси. Какво трѣбва да вложите? Вашата благодарностъ къмъ тѣхъ. Нѣма по-велика поезия въ живота на човѣка отъ тази, да може той да благодари. Ние, като хора, сме слаби, затова ангелитѣ сж дошли на земята да ни помагатъ. Това, което вие не можете да направите, тѣ ще го направятъ. Вие не можете да поправите врѣмето, но тѣ ще го поправятъ; вие сами не можете да подобрите здравето си, но тѣ могатъ. Тѣ могатъ да направятъ много нѣща, но иматъ рѣдъ правила, които никога не прѣстъпватъ. И ангелтъ може нѣкога да направи погрѣшка, но той никога не се изненадва. Щомъ забѣлжи погрѣшката си, въ момента той я изправя. Отъ това, че е сгрѣшилъ, той не се съмнява въ успѣха на своята работа: веднага

корегира погрѣшката си, и резултатътъ на работата му е сигуренъ.

Като знаете това нѣщо, вие не трѣбва да се самоунижавате, но трѣбва да се смирявате. Да се самоунижи човѣкъ е едно нѣщо, а да се смири е друго нѣщо. Смирението подразбира съзнаване, разбиране, виждане на нѣщата, тъй както сж въ дѣйствителностъ. Смирениятъ човѣкъ знае, какво прѣдставлява отъ себе си за всѣки даденъ моментъ: той не се мисли нито повече, нито по-малко отъ това, което е. Ако е дѣте на петъ години, това е — нито повече, нито по-малко отъ петгодишно дѣте. Да си въобразява, че като дѣте на петъ години е много силно, че много нѣща може да извърши, не е право; да си въобразява, че като дѣте на петъ години е много слабо, това е друго заблуждение.

Много хора искатъ да придобиятъ новото по магически начинъ, да завъртятъ ключа и да влѣзатъ въ Царството Божие. Тѣ искатъ магическата тояжка. Адамъ, прародителтъ на човѣчеството, имаше магическа тояжка, но не можа да я използува, както трѣбва. Той направи една погрѣшка: когато Ева отиваше къмъ забраненото дърво, Адамъ бѣше заетъ съ друга нѣкаква работа и я остави сама да отиде. Той трѣбваше да остави всичката си работа, да вземе магическата тояжка и да придружи Ева. Като дойдоха около забраненото дърво, той трѣбваше да направи единъ магически кръгъ съ тояжката си около Ева, и погрѣшката щѣше да се избегне. Обаче, Адамъ не приложи магическата тояж-

ка въ този случай, вслѣдствие на което я взеха отъ ржцѣтъ му, и двамата съ Ева бѣха изпждени отъ рая. Казвамъ: умѣтъ, който ви е даденъ, е магическата тояжка, която трѣбва да употребявате на мѣсто. Не я ли употребите на мѣсто, ще сгрѣшите. Дойдете ли прѣдъ нѣкакво съмнѣние, направете единъ магически кръгъ около себе си. Какъ се прави този кръгъ? Помислете за Бога! — нищо повече. Нѣкой казва: какъ да направя кръга правилень? Помислишъ ли за Бога, кръгътъ ще стане правилень. Напримѣръ, вие взимате малки камъчета, които иматъ различна форма — едни сж правилни топчета, като сферички, други сж неправилни сфери, трети сж плоски, и ги хвърляте въ водата. Обаче, щомъ ги хвърлите въ водата, всички образуватъ около себе си правилни концентрични кръгове, които постепенно се разширяватъ, докато се изгубятъ въ водата. Питамъ: тѣзи кръгове, по форма, съотвѣтствуватъ ли на формата на самитѣ камъчета? — Не съотвѣтствуватъ. Камъчето може да има кръгла, или елипсовидна, или плоска форма, но хвърлено въ водата, то произвежда единъ и сжщъ резултатъ — концентрични кръгове.

Сега, азъ искамъ да схванете правилно този законъ. Нѣкой ще каже: азъ не съмъ съвършенъ човѣкъ, не мога да мисля за Бога; това е невъзможно за мене. Питамъ: ако едно малко, безформено камъче, което още не е завършило своето развитие, хвърлено въ водата, образува концентрични кръгове, ти по-слабъ ли си отъ това камъче? Стремишъ ли

се къмъ Божествения свѣтъ, каквато форма и да имашъ, при каквито условия и да попаднешъ въ този свѣтъ, други, по-напрѣднали отъ тебе сжщества, ще дойдатъ да ти помогнатъ. Въ свѣта сжествува законъ на коопериране, на сдружаване между сжществата, съ цѣль да си помагатъ едни други. Съвършенитѣ сжщества виждатъ, че нѣкой слабъ, несъвършенъ човѣкъ има въ себе си всички добри желанія да направи нѣщо хубаво, но не може; оплелъ се е нѣкъдѣ. И тогава тѣ бързатъ да му помогнатъ да се разплете, да се освободи отъ ограниченията.

Днесъ, на този свѣтълъ день, всички възвишени сжщества се събиратъ не само около васъ, но и около ония, които иматъ мисли, желанія, стремежи къмъ възвишеното въ свѣта. Тѣ работятъ върху всички тия души, помагатъ имъ, за да могатъ да постигнатъ онава, което и тѣ сж постигнали. И сега, азъ ви поздравлявамъ съ този хубавъ день! Азъ ви поздравлявамъ съ реалността, т. е. едноврѣменно да виждате и съзнавате нѣщата: това, което виждате отвънъ, да го съзнавате и отвтрѣ. Мислете върху реалността!

Сега, мнозина се спиратъ върху отдѣлни думи и казватъ: какво ли искатъ да ни кажатъ съ тѣзи думи? Какъ да го разберемъ? Казвамъ: ако вие разберете този день, тъй както е изявенъ прѣдъ васъ, той ще се свърже съ всички останали дни и ще изясни нѣщата. Оставете изяснението на нѣщата да дойде така, както концентричнитѣ кржгове постепенно се разширяватъ и слѣдъ като хвърленото въ водата камъче

е прѣстанало вече да се движи. Ако и слѣдъ това се запитвате, какво иска да ви каже този день, казвамъ: деньтъ ви обръща внимание на това, че вие още не сте работили за Любовьта, за Мждростъта и за Истината. Да работите за Любовьта, за Мждростъта и за Истината, това подразбира въ всѣки даденъ случай да прилагате и най-малкото, което едноврѣменно виждате и съзнавате. Човѣкъ не е единично същество. Съ него заедно работятъ много същества, които сж завършили вече своето развитие. Тѣй щото трудътъ на човѣка е колективенъ. Като знаете това, отъ всички се изисква смирение. И които малко знаятъ, и които много знаятъ, трѣбва да бждатъ смирени.

Нѣкой казва: азъ искамъ да бжда като еди-кой си човѣкъ. Не туряйте никого прѣдъ себе си като идеалъ. И когато си поставите даже нѣкого като идеалъ, пакъ нѣма да го достигнете. Защо? — Защото той е тръгналъ по-рано отъ тебе, и когато ти го виждашъ на извѣстенъ връхъ и пожелаешъ да го стигнешъ, той вече ще бжде на другъ връхъ. Не пожелавайте да бждете като този или като онзи, нито пъкъ да казвате, че не искате да бждете като този или онзи. И желанието ви да бждете като нѣкого, и нежеланието ви да бждете като него, сж погрѣшни. И при двата случая вие се оплитате въ тѣзи хора. Когато харесвате постѣпкитѣ на нѣкого, имате право да желаете и вие да постѣпвате тѣй добръ, като него, но да бждете точно такъвъ, какъвто е той, не трѣбва да желаете. Дръжте въ ума

си мисълта: азъ искамъ да бжда точно такъвъ, какъвто Богъ желае да бжда.

Това, което днесъ ви говоря, не е за обезсърчение, защото вие сте постигнали много нѣща, но не сте ги реализирали. За-примѣръ, вие сте дошли вече до извора, това е постижение, но трѣбва да опитате водата на извора. Първо вие трѣбва да опитате силата на водата, която извира, т. е. живота, който изворътъ носи. После трѣбва да опитате съзнанието на този изворъ, т. е. благословението, което той носи съ своята вода. Въ реализирането на нѣщата седи изпълнението на Божия планъ. Нѣкой казва: кога ще се реализира този планъ? Това подразбира: кога ще се реализира пиенето на водата? Това зависи отъ васъ. Щомъ поседите малко около извора да си починете, слѣдъ това вече можете да пиете вода, колкото искате. Прѣзъ цѣлия день, докато сте при извора, можете да пиете вода, колкото пжти пожелаете. И вечеръ можете да пиете отъ водата на този изворъ.

Сега, основната мисълъ, която трѣбва да задържите въ себе си, е да се стремите къмъ постигане на сжществени знания. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е много наблюдателенъ, но само по отношение на външната страна на нѣщата. Той срещне нѣкого и веднага започва да ви разправя, съ какви дрехи билъ облѣченъ, каква шапка ималъ на главата си, какви били обувката му, но какъвъ е самиятъ човѣкъ, нищо не може да ви каже. Той казва: видѣхъ, че този човѣкъ бѣше модно об-

лѣченъ, но какво бѣше лицето му, какви бѣха очитѣ му, не видѣхъ; това не ме интересувахе. Обаче, на физическия свѣтъ сжщественото за човѣка е неговото лице. И затова, срещнете ли човѣкъ, гледайте на неговото лице, а не на неговитѣ дрехи. Въ духовния свѣтъ пъкъ сжщественото за човѣка е неговото съзнание, а не знанието му. Съзнанието на човѣка е неговото лице. Каквото е съзнанието му, такова е и неговото лице.

Ще прочета 5. глава отъ Евангелието на Матей.

„А като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората; и щомъ седна, пристѣпиха до Него ученицитѣ Му.“ (— 1 ст.). Какво показва многото народъ? Многото народъ показва, какви сж били всички събрани тамъ сжщества, отъ видимия и невидимия свѣтъ. Разумнитѣ хора всѣкога сж много, а глупавитѣ — малко.

„И отвори устата си, та ги поучаваше, и говорѣше.“ (— 2 ст.). — Ако народътъ не бѣше дошълъ, ако Христосъ не бѣше се качилъ на високо мѣсто, и ако ученицитѣ Му не пристѣпиха до Него, Христосъ не би отворилъ устата си да ги поучава. Значи, тия три нѣща бѣха необходими, за да отвори Христосъ устата си и да говори.

„Блажени ницитѣ духомъ, защото тѣ ще наслѣдятъ Царството небесно.“ (— 3 ст.). Това значи: блажени сж тѣзи, които познаватъ нѣщата тѣй, както сж.

„Блажени нажаленитѣ, защото тѣ ще се утѣшатъ.“ (— 4 ст.). — Нажалени сж тѣзи, които иматъ будно съзнание, и сърцето имъ е

всѣкога изпълнено отъ благородни стремежи и желания къмъ правене добро на ближнитѣ си.

„Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята.“ (— 5 ст.). Кроткиятъ човѣкъ е винаги снизходителенъ къмъ слабитѣ и немощнитѣ, макаръ да вижда, че нѣщата не ставатъ, както трѣбва.

„Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата; блажени миротворцитѣ; блажени гоненитѣ заради Правдата; блажени сте, когато ви похулятъ и ви изгонятъ, и върхъ васъ рекатъ на лъжа всѣка зла рѣчь заради мене.“ (— 6 — 11 ст.). — Нека всички тия блаженства бждатъ и върху васъ.

„Така да просветне вашата видѣлина прѣдъ человѣцитѣ, за да видятъ добритѣ ваши дѣла и да прославятъ Отца вашего, Който е на небеса.“ (— 16 ст.). Това означава, че въ висшето съзнание на всички хора трѣбва да има единство. Има ли единство, тогава и видѣлината на това съзнание ще просветне прѣдъ человѣцитѣ. Нѣма ли това единство въ съзнанието на хората, тѣ ще изпаднатъ въ съмнѣния, подозрѣния, противорѣчия, недоволства и неразположения въ живота си.

Казвамъ: всички недоволства, неразположения, завистъ и други подобни чувства и състояния се дължатъ на нѣкои паднали ангели, адепти или божества, които ви влияятъ. Тѣ сж недоволни отъ Бога, защото носятъ послѣдствията отъ това, че нѣкога не сж изпълнили волята Божия, а вие днесъ ставате тѣх-

на жертва. Отхвърлете мислитъ и състоянията на тѣзи паднали, изостанали въ своето развитие същества! Нека тѣ сами носятъ товара си! Не помагайте на силнитъ.

„Защото казвамъ ви, че ако вашата правда не надмине правдата на книжници-тѣ и фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ Царството небесно.“ (— 20 ст.). — Значи, свѣтътъ и неговитѣ дѣйствия не може да бжде мѣрило за морала. Оставете морала на свѣта, не се занимавайте съ него!

„И тъй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се усѣтишъ, че братъ ти има нѣщо на тебе, остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела, та принеси дара си.“ (— 23 и 24 ст.). — Човѣкъ трѣбва да се примирява не само съ своитѣ братя на земята, но и съ тия отъ невидимия свѣтъ. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ е скърбенъ, обрѣмененъ отъ нѣщо, и дойде единъ ангелъ да му помогне, но той го обиди нѣщо и съ това го отблъсне. Може ли слѣдъ това този човѣкъ да се моли? Ако рече да се моли, той ще изпитва нѣкаква тежестъ въ душата си. Какво трѣбва да направи? Първо ще отиде да намѣри адреса на този ангелъ и слѣдъ това ще се обърне къмъ Бога съ молба да го прости за неговото невѣжество, за неговата лоша постѣпка. Богъ веднага ще го прости. Прости ли го веднѣжъ, слѣдъ това той може да принесе своята молитва прѣдъ олтаря. Само такава молитва може да бжде приета. Този е вжтрѣшниятъ, мистиченъ смисълъ на стиха. Тѣй

щото, когато хората едновременно виждат и съзнават нѣщата, тогава вече има вжтрѣшна връзка между тѣхъ и ангелитѣ.

Чули сте, че е речено на староврѣмнитѣ: „Не прѣлюбодѣйствувай!“ (—27 ст.). Когато човѣкъ обича свѣта, въ всички негови форми, повече отъ Бога, той прѣлюбодѣйствува вече. Христосъ е разбиралъ прѣлюбодѣйството въ широкъ смисълъ. Човѣкъ трѣбва да освободи душата си отъ всички утайки и нечистотии и да знае, че реалното е горѣ, а не на земята. Всѣки, който вѣрва въ свѣта и иска да го придобие, той ще обезсмисли живота си.

„Ако ли дѣсното твое око те съблазнява, извади го и хвърли го отъ себе си.“ (—29 и 30 ст.). — Значи, ако външното ти разбирание те съблазнява, ако това, което виждашъ, те съблазнява, отхвърли го отъ себе си и влѣзъ въ съзнанието си, провѣри го и направи корекция. По-добрѣ е да погине едно твое лъжливо мнѣние, или една твоя лъжлива теория, отколкото да бждешъ изложенъ на безкрайни вжтрѣшни страдания. Какво струва на човѣка да се откаже отъ своята лъжлива теория? Нѣкой човѣкъ създаде една теория, защитава я, но дойде врѣме, когато трѣбва да я отрече и да се откаже отъ нея. Наистина, не е лесно изведнѣжъ да се откаже отъ нея. Работилъ върху нея, живѣлъ съ нея и току-изведнѣжъ да я отхвърли. Все ще изпита извѣстна скръбъ, че се е лъгалъ, че е изпадналъ въ нѣкаква грѣшка. Той казва: какъ така да призная, че съмъ се лъгалъ?

Има нѣщо въ човѣка, което се лъже. Казвамъ : за да се избави човѣкъ отъ вѣтрѣшнитѣ страдания, по-добрѣ е да извади око-то си и да отсѣче ржката си, щомъ тѣ сж причина за тѣзи страдания.

Но азъ ви казвамъ : „Никакъ да се не кѣлнете. Но да бжде рѣчъта ви : ей, ей; не, не; а отъ това повечето отъ лукаваго е.“ (—34 и 37 ст.). Питамъ : може ли човѣкъ, който не вѣрва въ думитѣ ми, да вѣрва въ моята клетва ? Казвашъ нѣкому : ще ти кажа Истината. — Не, закѣлни се ! — Това вече е отъ лукавия. Отивашъ при нѣкой банкеръ, искашъ 1,000 лв. на заемъ. Той иска трима души гаран-ти. Значи, той не вѣрва на твоитѣ думи, а вѣрва на подписа на трима души. Това е примка, съ която иска да те улови. Единъ светия отива при единъ банкеръ да му иска пари на заемъ. Банкерътъ му иска трима души гаран-ти. Светията отговаря : първиятъ гарантъ е Богъ, вториятъ — ангелитѣ, а третиятъ — светиитѣ. — Махни се съ твоитѣ поржчители ! Ни Господа познавамъ, ни ангелитѣ познавамъ, ни светиитѣ познавамъ. Азъ искамъ трима души поржчители отъ земята. Светията махналъ съ ржката си, и всичкото богатство на банкера изчезнало, при което останалъ самъ, безъ петъ пари въ джоба си. Казвамъ : дойде ли нѣкой и ви прѣдстави Бога за гарантъ, дайте му, колкото пари иска. Не дадете ли въ името Божие, всичкото ви богатство ще изхвъркне.

Нѣкой казва : защо хората на земята осиромашаватъ ? Защото, когато светията

дойде при тѣхъ, като богати, да имъ иска пари на заемъ въ Божие име, тѣ му казватъ : ни Бога познаваме, ни ангелитѣ познаваме, ни светиитѣ познаваме. Казатъ ли така, Богъ оттегля отъ тѣхъ своята свѣтлина, и тѣ изгубватъ всичко, каквото иматъ. Така пропадатъ на земята богатитѣ хора, така пропадатъ ученитѣ, така пропадатъ и религиознитѣ. Свещено е името Божие ! Свещено е името на ангелитѣ ! Свещено е името и на светиитѣ ! Поменатъ ли се тия имена прѣдъ васъ, кажете : да бжде волята Божия !

Чули сте, че е речено : „Око за око, зѣбъ за зѣбъ.“ (—38 ст.).

А пъкъ азъ ви казвамъ : „Да се не противите злomu ; но който те плесне по дѣсната страна, обърни му и другата.“ (—39 ст.). — Христосъ съпоставя два закона, двѣ култури, съвършено противоположни по външенъ видъ една на друга.

„Който проси отъ тебе, дай му ; и който иска да земе отъ тебе, недѣй се отвърща отъ него.“ (— 42 ст.). — Това е относителна, а не абсолютна реалность. Ако една градина иска на заемъ вода, трѣбва ли да ѝ се откаже ? Човѣкъ трѣбва да е изворъ, който всѣкога да дава. Не разбирате ли Писанието въ широкъ смисълъ, вие ще се намѣрите въ голѣми противорѣчия. Дойде ли нѣкой при тебе и ти каже : дай за Бога ! нищо не мисли и дай. — Ако дамъ на този, на онзи, какво ще остане за мене ? Дай, и не мисли. Щомъ Богъ изпраща нѣкого при тебе, да ти иска нѣщо въ Негово име, Той знае, че

можешъ да му дадешъ. Цѣльта на Бога не е да осиромашаваме. Ние имаме повече отколкото трѣбва. Въ много извори има повече вода, отколкото курната събира. За сега само една малка частъ отъ Божиитѣ блага минава прѣзъ хората. За въ бждеще ще минава повече. Ако вие сте касиеръ въ английска банка и дойде при васъ нѣкой съ документѣ си да ви иска пари, нѣма ли да му дадете? Ще го върнете ли назадъ? Не, ще му дадете, каквото иска. Ще изпълните длъжността си, както трѣбва.

И тъй, като казвамъ, че трѣбва да изпълнимъ волята Божия, разбирамъ, че сме поставени като касиери въ нѣкои банки, да услужваме на хората: на този ще дадемъ, на онзи ще дадемъ. Цѣлия день ще казваме: заповѣдайте! Ще услужвате всѣкому, който има писмо и документи, че е внесълъ пари въ банката. Щомъ сте турени на служба, като касиери, ще услужвате на хората.

Сега азъ ви поздравлявамъ съ първия день на работата, съ новата служба, на която Богъ ви е поставилъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да изпълни службата си, както той разбира. Онзи, който ви е далъ службата, той ще ви научи, какъ трѣбва да я изпълните. Щомъ се обърнете къмъ единъ отъ напръдналитѣ братя, той веднага ще се отзове, ще ви каже, какъ да работите. Значи, днесъ всички ще бждете на работа, външна и вжт-

рѣшна. Довечера ще видимъ, какъ сте свършили работата си.

*

2. Бесѣда, държана отъ Учителя, на 19 августъ — Прѣображение, 6 ч. с. надъ лагера, при II. Рилско езеро.

■■■■■■■■

НОСИТЕЛЪ НА БОЖИИТЪ МИСЛИ.

Всички съвременни хора трѣбва да иматъ основни, правилни разбирания върху живота. Нѣщата трѣбва да се разбиратъ въ тѣхното първично проявление, както Богъ ги е съпоставилъ. Това значи да се разглеждатъ тѣ въ тѣхната реалностъ.

Питамъ : какво прѣдставлява водата, която пиемъ ? Какво прѣдставлява въздуха, който дишаме ? Какво прѣдставлява почвата, върху която живѣемъ ? При сегашнитѣ условия, тъй както човѣкъ е създаденъ, немислимо е неговото сществуване на земята безъ въздухъ, безъ вода и безъ почва. Водата е връзка, посрѣдникъ между въздуха и почвата, т. е. между земята и свѣтлината. Значи, петъ елемента сж необходими за живота на земята : почва, вода, въздухъ, свѣтлина и топлина.

Най-важниятъ елементъ, съ който трѣбва да се занимаваме при сегашнитѣ условия на живота, е въздухътъ. Всѣки човѣкъ, който иска да се повдигне, да придобие силна мисълъ, да стане мощенъ въ себе си, за да прѣодолява всички мжчнотии, той непрѣменно трѣбва да разбира законитѣ, на които се подчинява въздухътъ. Че наистина въздухътъ е необходимъ елементъ за живота, се вижда отъ това, че човѣкъ безъ храна може да прѣкара 40 дня, но безъ въздухъ никъкъ не може. Да-

же най-напрѣдналитѣ адепти въ Индия могатъ да прѣкаратъ безъ въздухъ най-много 20 минути. Повече отъ 20 минути тѣ не могатъ да спратъ дишането си. Нѣкои гениални хора могатъ да спратъ дишането си едва отъ 1—10 минути.

Казвамъ : въздухътъ е носителъ на Божественитѣ мисли, които първо прѣминаватъ прѣзъ дихателната система, дѣто се прѣработватъ, трансформиратъ и оттамъ чрѣзъ кръвта отиватъ въ мозъка. Значи, човѣкъ не може да възприеме Божественитѣ мисли направо чрѣзъ мозъка. Отъ въздуха, чрѣзъ вдишването, тѣ отиватъ въ бѣлитѣ дробове, а послѣ въ мозъка на човѣка, който ги облича въ форми и изявява навънъ, за да станатъ видими. Когато нѣкой каже, че му дошла нѣкаква мисль отвънъ, той е правъ само въ този смисль, че е възприелъ, наистина, мисльта, но прѣзъ какъвъ пжтъ е минала тя, той не знае това. Мислитѣ не минаватъ направо прѣзъ черепа. Въздухътъ е главниятъ носителъ на мислитѣ. Ако при сегашнитѣ условия на живота се отнеме въздуха, човѣкъ не би могълъ да възприеме никаква мисль. Въ този смисль, свещено нѣщо е дишането. Ето защо човѣкъ трѣбва да диша правилно, за да може правилно да възприема Божественитѣ мисли отъ въздуха и да ги прѣдава послѣ на мозъка.

Азъ говоря за сжчината на въздуха, а не както вие го разбирате. Азъ не говоря за въздуха като смѣсь, въ която има $\frac{4}{5}$ азотъ и $\frac{1}{5}$ кислородъ и плюсь още редъ примѣси

и утайки, но говоря за него като онзи първиченъ елементъ, онази първична есенция, която служи днесъ на човѣка като срѣда, като условие за животъ. Ето защо, когато човѣкъ диша, съзнанието му трѣбва да бжде будно. Защо? — Защото мислитѣ, които се прѣнасятъ чрѣзъ въздуха, слѣдъ като прѣминатъ заедно съ въздуха прѣзъ дробовѣтъ, ще се възприематъ отъ съзнанието. Движението на въздуха пѣкъ се познава чрѣзъ влагата, чрѣзъ облацитѣ.

Ние сме дошли на това високо планинско мѣсто, на този чистъ въздухъ, за да възприемемъ свещенитѣ мисли отъ него. Всѣки може да възприеме тѣзи мисли, но той трѣбва да бжде отворена душа. Отвори ли душата си, човѣкъ ще се освободи и отъ всички ония съмнѣния и подозрѣния, които го измжчватъ. Ако нѣкой се съмнява въ нѣщо, той трѣбва да разгледа това съмнѣние, да види, какъ и отдѣ е произлѣзло; всѣко съмнѣние има свое начало и край. Освѣнъ това, вие трѣбва да се спрете върху съмнѣнието, да видите, може ли да ви принесе нѣкаква полза, или не; ако ви принесе полза, задрѣжете го въ себе си, но ако никаква полза нѣма да ви принесе, турете го настрана, нѣкъждѣ далечъ отъ васъ. Ако не можете да отстраните едно съмнѣние отъ душата си, дѣ е вашата сила тогава? Вие трѣбва да хванете съмнѣнието си така, както бащата хваща понѣкога дѣтето си за ухото и го държи: то се дърпа, върви напрѣдъ, бащата — подиръ него. Нѣкои малки дѣца, кърмачета, като ги кърмятъ

майките ѝ имъ, тѣ ги хапятъ. Обаче, разумната майка веднага възпитава дѣтето си: тя го хваща за ухото, и то прѣстава да хапе. И вие правете сжщото съ съмнѣнието: хванете го за ухото и го изведете навънъ. То трѣбва да се подчини. Вие сте по-силни отъ всѣкакво съмнѣние, отъ всѣкакво подозрѣние, отъ всѣкаква болестъ, отъ всички прѣпятствия, които могатъ да ви се случатъ въ живота. Вие сте по-силни отъ тѣхъ, защото тѣ се родиха слѣдъ васъ. Безъ васъ тѣ не биха могли да сжществуватъ. Днесъ тѣ живѣятъ на вашъ гърбъ. Като забогатѣте, дойде нѣкаква болестъ при васъ, тръшне ви на леглото, обере ви оттукъ-оттамъ, и като види, че нѣма какво повече да вземе, замине си. Едва се съвземете малко отъ болестъта, дойде при васъ съмнѣнието, слабо, мършаво, иска да се поправи. Налегне ви, вземе си нѣщо отъ васъ, и като види, че сте осиромашели, напусне ви. Едва се окопитате отъ борбата съ съмнѣнието, ето задава се невѣрието, блѣдно, сухо, като кука. И то иска да си вземе нѣщичко отъ васъ. Загнѣзди се нѣкъдѣ у васъ, докато разбогатѣе и послѣ ви напуща.

Философски трѣбва да гледате на тѣзи въпроси! Когато ви нападнатъ нѣкакви паразити изъ главата, съ чесане само можете ли да ги извадите? Тѣзи паразити сж нѣщо подобно на съмнѣнието, на невѣрието, на подозрѣнието, и човѣкъ трѣбва да потърси начинъ, какъ да се освободи отъ тѣхъ. Когато нѣкой се почесва по главата, това показва, че той мисли нѣщо, търси начинъ да се освободи отъ нѣкакво

затруднение. Какъ ще се освободите отъ паразититѣ? Вземете единъ ситенъ гребенъ и го прѣкарайте по главата си. Когато паразититѣ се намѣрятъ между два отъ тия жбѣ, тѣ не могатъ вече да избегнатъ тѣсната врата. Попаднатъ ли тамъ, нѣма спасение за тѣхъ, тѣ сѣ богати, тлъсти гости, не могатъ да се спасятъ прѣзъ тази тѣсна врата. Нѣкой казва: не зная, какъ да се справя съ съмнѣнието, не мога да измисля нѣкакъвъ начинъ противъ него. Казвамъ: купи си единъ здравъ, ситенъ гребенъ, и въпросътъ лесно ще се разрѣши. Всѣко съмнѣние, въ този смисълъ, прѣдставлява единъ паразитъ, едно чуждо съзнание, отъ което трѣбва да се освободите.

Ние сме дошли тукъ, на височина 2230 м., за да се освободимъ малко отъ своитѣ обикновени мисли, както и отъ тия на останалитѣ хора. Въ низкитѣ мѣста, дѣто живѣятъ много хора и животни, въздухътъ е пѣленъ съ обикновени, съ низши мисли, отъ които трѣбва да се освободимъ. Сега вие трѣбва да използвате чистия въздухъ, да възприемете отъ него чисти, Божествени мисли. Отъ нѣколко дни насамъ работницитѣ отъ невидимия свѣтъ туриха въ ходъ своитѣ чистачки: бури, вѣтрове, дъждъ, снѣгъ, депресии. По този начинъ тѣ прѣчистиха въздуха на далечно разстояние. Тѣ запушиха всички канали, отдѣто биха могли да дойдатъ нечисти мисли. Благодарение на тѣхнитѣ грижи, днесъ вие се радвате на ясенъ слънчевъ день, на чистъ и здравъ въздухъ. Ако и при това положе-

ние нѣщо ви мѣчи, причината се крие въ самитѣ васъ. Вие имате въ себе си грамофонни плочи на съмнѣнието и отъ врѣме на врѣме туряте ту една, ту друга отъ тѣхъ. Казвате : чакай да си туря една отъ тѣзи плочи, да видя, какво ще ми изсвири. Какво ще ви изсвири ? Все старата пѣсенъ на съмнѣнието. Значи, съмнѣнията ви днесъ не идатъ отъ въздуха, а идатъ отвжтрѣ, отъ васъ. Казвате : какво да правя съ тази плоча на съмнѣнието ? Извади я и вмѣсто нея тури една отъ плочитѣ на Любовта, на Мждростта, на Истината, на свободата, на музиката, на изкуствата, на знанието, на здравето и т. н. Разболѣете ли се, турете на грамофона си една отъ плочитѣ на здравето и завъртете ключа, да свири.

И тъй, сега вие трѣбва да учите, да се занимавате покрай другитѣ нѣща и съ въздуха, като съ животворна, вжтрѣшна сила. Доколкото съзнанието ви е будно и окото чисто, дотолкова ще можете да се ползвате и отъ енергията на въздуха. Ползвате ли се правилно отъ него, вие ще бждете и външно, и вжтрѣшно силни, съ добрѣ устроенъ организъмъ, съ хармонични мисли и чувства, съ голѣми познания и съ широкъ просторъ въ живота. По този начинъ вие ще бждете свързани съ много сжщества, на които и вие ще помагате, и тѣ ще ви помагатъ. Ние не искаме да бждемъ сами въ живота. Споредъ окултната наука, сами могатъ да останатъ напрѣдналиятъ сжщества, които сж завършили своето развитие на земята. При това положение тѣ вече могатъ да се разговарятъ

съ Бога и съ природата. Всички сжщества, които не сж готови за Божествения свѣтъ, като влѣзатъ тамъ, тѣ се чувствуватъ сами, изоставени, защото нѣматъ радио, съ помощта на което да влѣзатъ въ връзка съ сжществата отъ този свѣтъ, нито пъкъ могатъ да възприематъ Божествения мисли. Вслѣдствие на това, тѣзи хора наричатъ Божествения свѣтъ безформенъ. Това е така за обикновенитѣ хора, но за напрѣдналитѣ сжщества въ Божествения свѣтъ сжществуватъ такава красота и хармония, каквато никое човѣшко око не може да види, никой човѣшки умъ не може да си въобрази, никое човѣшко сърце не може да почувствува.

Казвамъ : има мисли за обикновенитѣ хора, има мисли за талантливитѣ, има мисли и за гениалнитѣ и най-послѣ има мисли и за Учителитѣ. Ако сжществата отъ тия категории размѣнятъ мѣстата си, тогава тия отъ тѣхъ, които сж на по-низко стѣпало, нѣма да разбератъ мислитѣ и живота на по-възвишенитѣ отъ тѣхъ и ще казватъ, че свѣтътъ, въ който тѣ живѣятъ, е безформенъ. Божествениятъ свѣтъ не е безформенъ. Сжществата тамъ живѣятъ на далечни разстояния едни отъ други; изглежда, че всѣко сжщество е само. Достатъчно е, обаче, да си помислятъ само едни за други, и тѣ веднага сж заедно. Запримѣрь, ако сърцето на нѣкой човѣкъ отъ земята е изпълнено съ възвишени и благородни чувства, достатъчно е той да помисли за нѣкой ангелъ, и ангелътъ ще бже при него. Нѣма ли такава сърце, никой ангелъ не би

напусналъ мѣстото си за него. Законъ е : никой ангелъ, никое напрѣднано сѣщество не извършва постѣпка, отъ която да има повече загуба, отколкото печалба. И Христосъ дойде за голѣма печалба на земята. Ако Той мислѣше, че ще има по-голѣма загуба, отколкото печалба, никога не би дошълъ на земята. Той дойде и понесе всички страдания, защото знаеше, че печалбата, постиженията, които единъ день ще има, ще бждатъ поне десетократно повече, отколкото загубитѣ и разходитѣ, които се направиха. Тѣй щото сѣщото правете и вие. Вършете това, което ще ви донесе десетократна печалба. Това е Божествено. Не е въпросътъ сега да се стремите да придобиете новото за въ бждеще, но трѣбва да знаете, какво може да ви донесе новото още днесъ, т. е. да знаете, на какви печалби разчитате. Нѣкой казва : новитѣ идеи ще се насаждатъ у младото поколение. Това е другъ въпросъ вече, но всѣки човѣкъ трѣбва така да работи, че да задоволи и вътрѣшния копнежъ на своята душа.

Нѣкой казва : материалниятъ животъ е едно нѣщо, духовниятъ — друго. Материалното и духовното сж едно и сѣщо нѣщо, тѣ сж само двѣ различни фази на цѣлокупния животъ. Ако не можешъ да разберешъ материалния животъ, и духовниятъ не ще можешъ да разберешъ. Ако не вѣрвашъ въ човѣка, когото виждашъ и пипашъ, какъ ще повѣрвашъ въ духовното, което е по-далечно? До реалността на нѣщата може да се дойде чрѣзъ материалното. Въ човѣка има външна, привидна страна, но има и сѣществена, вътрѣш-

г. Силанова

на страна. Когато духовният човѣкъ пипне ржката на нѣкой боленъ, или на нѣкой умрѣлъ човѣкъ, той веднага може да познае, дали болниятъ ще оздравѣе, или умрѣлиятъ ще възкрѣсне. Това по какво се познава? По същественото, неизмѣнното у човѣка, което, и когато той е боленъ или умрѣлъ, остава непромѣнено въ него.

Въ 1905 година Шлятьръ се яви въ Америка, дѣто започна да лѣкува болни по особень начинъ. При него идваха разни болни. Достатъчно бѣше да пипне нѣкого по ржката, за да оздравѣе веднага. Други оздравяваха по-мжчно. Отъ какво зависи това? Причината е дълбока, но Шлятьръ познаваше веднага, кой човѣкъ ще оздравѣе, и кой не може. Той познаваше добритѣ хора отъ лошитѣ, отъ прѣстѣпницитѣ. Единъ день, въ едно събрание отъ 17,000 души той видѣ единъ прѣстѣпникъ и се обърна къмъ него съ думитѣ: ти си разбойникъ, прѣстѣпникъ, излѣзъ навънъ!

Като ви говоря това, не подразбирамъ, че духовниятъ човѣкъ трѣбва да хваща прѣстѣпницитѣ и да се занимава съ тѣхъ. Този примѣръ има само научна стойность. Казвате: какво ще стане съ прѣстѣпницитѣ? — Тѣ трѣбва да се разкаятъ, да напуснатъ своитѣ стари пжтища. — Какво ще стане съ грѣшницитѣ? — И за тѣхъ въпросътъ е рѣшенъ. Тѣ трѣбва да се разкаятъ, да очистятъ сърцата и умоветѣ си отъ всички лоши мисли и желанія, да напуснатъ стария животъ и да се обърнатъ къмъ Бога. Обаче, ако грѣшникътъ мисли, че силитѣ и богатата, които му се да-

ватъ, трѣбва да се използватъ за зло, за прѣстѣпления, такова учение не сѣществува.

Казвате: какъ ще се спаси свѣтътъ?—Свѣтътъ може да се спаси въ единъ день. Какъ? Когато всички грѣшници, когато всички лоши хора напуснатъ старитѣ си пѣтища и се обърнатъ къмъ Бога. Днесъ свѣтътъ има много учители: единъ учи едно, другъ — друго, трети — трето учение. Казвамъ: ще дойде день, когато мнѣнията на всички учители ще се съгласуватъ, ще има единство въ убѣжденията на хората и тогава тѣ нѣма да бждатъ лековѣрни. При това положение на нѣщата, ще има ли нужда отъ проповѣди? Дойде нѣкой човѣкъ и ми донесе въ една кошница череши. Има ли смисълъ този човѣкъ да ми разправя, какъвъ родъ сж тѣзи череши, какъ и при какви условия сж расли, когато тѣ сж на лице? Имаше смисълъ да ми разправя той всичко това, докато черешитѣ не бѣха узрѣли. Веднѣжъ ги носи узрѣли, проповѣдта му вече е излишна. Азъ опитвамъ черешитѣ и казвамъ: слушай, приятелю, азъ съмъ специалистъ въ разбиране на плодоветѣ. Всичкото краснорѣчие относно черешитѣ ти пропада. Занеси тия череши на друго мѣсто, тѣ не сж за мене, азъ не мога да ги взема. Нѣмаше нужда да ми ги прѣпорѣчвашъ толкова много. Слѣдователно, всѣки човѣкъ е въ състояние за даденъ случай да провѣри, дали една мисълъ е права, или не.

Дойде ли нѣкоя мисълъ до положение да се прѣпорѣчва отъ другитѣ, тя не е на мѣ-

стото си. И тогава вие ще се намърите въ положението на онѣзи млади момци, които търсили работа, но само чрѣзъ прѣпорѣжка на външни влиятелни хора. Единъ американецъ милионеръ търсилъ служащъ за фирмата си. Явили се при него около 20—30 души, все млади хора, съ различни прѣпорѣжителни писма отъ видни и високопоставени лица. Като ги поглеждалъ само, вниманието му не се спирало на никого отъ тѣхъ, и затова всѣкому казвалъ: ще ви имамъ прѣдъ видъ. Най-послѣ дошълъ въ кантората му единъ младъ, скромень момъкъ, който още при влизането си, видѣлъ на земята една захвърлена книжка, навелъ се и я дигналъ. Слѣдъ това се обърналъ къмъ господаря на фирмата и казалъ: Господине, научихъ, че търсите лице за работа въ кантората си. Азъ прѣдлагамъ своя трудъ, но нѣмамъ отъ никого прѣпорѣжка. — Вие носите прѣпорѣжката въ себе си. Тази книжка, която дигнахте отъ земята, ви прѣпорѣжча много добръ. Разуменъ човѣкъ е билъ този богатъ американецъ. Той разбралъ, че младежътъ, който има чувство къмъ редъ и чистота, ще бѣде добъръ работникъ. По сѣщия начинъ и Богъ ви наблюдава, да види, дали ще дигнете книжката, която е захвърлена на земята и прѣпятства на хората въ тѣхния пѣтъ.

Често малкитѣ нѣща носятъ голѣми блага въ живота на човѣка. Единъ философъ изпадналъ въ голѣмо отчаяние, разочаровалъ се нѣщо, вслѣдствие на което изгубилъ смисъла на живота. Единъ день, както вър-

вѣлъ по улицитѣ, съ наведена надолу глава, видѣлъ една малка книжка, захвърлена на земята; навелъ се да я дигне и забѣлѣзалъ; че има нѣщо написано на нея. Изчистилъ я отъ праха и прочелъ: „Богъ е Любовь. Той толкова възлюби свѣта, че пожертвува за него Своя Единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“ До това врѣме този философъ се занимавалъ съ голѣми работи, не обръщалъ внимание на дребнитѣ нѣща, и никога не поглеждалъ къмъ земята. Сега, обаче, като намѣрилъ тази книжка на земята, дълбоко се замислилъ върху смисъла на стиховетѣ, написани на нея и казалъ: Толкова врѣме вече, какъ търся Истината, и трѣбваше да я намѣря въ тази малка, захвърлена и опрашена книжка. Той взелъ книжката съ себе си и я турилъ въ рамка. Отъ този день той промѣнилъ живота си, като казалъ: щомъ Богъ е Любовь, има смисълъ да се живѣе! Днесъ всички хора страдатъ, понеже сж изгубили най-важния листъ отъ книгата на своя животъ. Той е загубениятъ ключъ, който всички търсятъ. Докато човѣкъ не разбере Любовта, както днесъ се проявява, а не както се е проявявала въ миналото, нито какъ ще се проявява въ бждещето, той не може да намѣри изгубения ключъ. Ако човѣкъ не е разбралъ Любовта, както се е проявявала въ миналото, той не може да разбере и тази въ настоящето; не разбере ли Любовта, както се проявява въ настоящето, той нѣма да разбере и Любовта въ бждещето. Ако вие разбирате проявленията на Любовта днесъ, разбрали

сте проявленията ѝ въ миналото, а оттукъ ще разберете и проявленията ѝ въ бъдещето. Имате ли положителни възгледи за Любовта, върху тѣхъ ще градите и своитѣ научни факти.

Съврѣмнената наука е срѣдство за подържане на живота. Запримѣрь, единъ съврѣмененъ френологъ може да познае, какви заложби, какви дарби се криятъ въ човѣка, но не може да даде методи за тѣхното развитие. Види ли нѣкое дѣте, той ще каже на майката, какви дарби има въ дѣтето, но не може да ѝ прѣпоръча методи, съ които да се разработятъ неговитѣ дарби. Защо? — Защото той нѣма дълбоки познания върху френологията. Повечето отъ съврѣмненитѣ учени сж въ сжщото положение: много нѣща знаятъ, но главно теоретически. Дойде ли до практика, до приложение на нѣщата, тѣ отстъпватъ. Запримѣрь, съврѣмненитѣ естественици изучаватъ зоология, ботаника, но не знаятъ, какъ и дѣ да приложатъ животнитѣ и растенията въ възпитанието. Тѣзи науки иматъ своето възпитателно въздѣйствие върху хората. Нѣкой човѣкъ изпитва умраза къмъ другъ, но иска да се освободи отъ това чувство въ себе си. Той се моли на Бога, прави различни опити, но умразата не го напуска. Казвамъ: има единъ практически начинъ за освобождение отъ това чувство. Идете въ нѣкоя гора, дѣто има мечки, и като срещнете нѣкоя мечка, приближете се къмъ нея и я помилвайте нѣколко пѣти по гърба. Отъ този моментъ умразата изчезва. Нѣма по-злопамятно сжщество отъ мечката. Затова, като я пип-

нете, вие ще се освободите отъ умразата. Кой смѣе да пипне мечка, безъ да трепне сърцето му? Нима положението на авиатора, който лети съ аеропланъ изъ въздуха, е полесно? За прѣдпочитане е човѣкъ да срещне мечка и да я поглади по гърба, отколкото да се качи на нѣкой аеропланъ, който всѣки моментъ може да се поврѣди. По-лесно е да се справишъ съ една мечка въ гората, отколкото да се качишъ на нѣкой поврѣденъ аеропланъ. Голѣмо безстрашие се изисква отъ човѣка, който се качва на аеропланъ. Питамъ: щомъ въ свѣта има укротители на злото, и вие не можете ли да бждете такива?

Единъ индиецъ ходилъ изъ Индия да търси особени видове змии и ги занасялъ дома си, дѣто ги укротявалъ. Той ги държалъ обикновено въ двѣ каци. Една вечеръ, по невнимание, той забравилъ кацитѣ отворени, и всички змии излѣзли навънъ, плъзнали изъ стаята. На сутринъта, като се събудилъ, индиецътъ останалъ ужасенъ, като се видѣлъ цѣлъ обвитъ съ змиитѣ. Той не посмѣлъ да се помръдне. Най-малкото помръдване отъ негова страна щѣло да коствува живота му, защото змиитѣ били отъ най-опаснитѣ. Сутринъта, когато слугата влѣзълъ въ стаята, и видѣлъ господаря си тѣй обвитъ отъ змиитѣ, веднага турилъ единъ голѣмъ котелъ съ млѣко да се вари на огъня, и послѣ го внесълъ въ стаята. Змиитѣ, привлѣчени отъ миризмата на прѣсното млѣко, започнали една по една да се отправятъ къмъ млѣкото. Когато индиецътъ се видѣлъ напълно освободенъ отъ змиитѣ, той

станалъ отъ леглото си и прибралъ всички змии въ кацитѣ. Тукъ слугата спасилъ господаря си. Съ какво? Съ млѣко. По сѣщия начинъ и вашиятъ слуга трѣбва да ви даде словесно млѣко, за да се освободите отъ погрѣшкитѣ на своя животъ. Днесъ всички хора се нуждаятъ отъ словесно млѣко.

И тъй, всичко зависи отъ разбиранията. Нѣкой казва: искамъ да съмъ ученъ. Човѣкъ всѣкога може да бѣде ученъ, но ученостъта не разрѣшава въпроситѣ. — Искамъ да съмъ светъ човѣкъ. — Човѣкъ всѣкога може да бѣде светъ, отъ него зависи. — Искамъ да съмъ силенъ. — Човѣкъ всѣкога може да бѣде силенъ. — Искамъ да съмъ знатенъ. — Човѣкъ всѣкога може да бѣде знатенъ. Да бѣде човѣкъ ученъ, светъ, силенъ, знатенъ, това сж резултати, които той всѣкога може да придобие.

Сега ще прочета 6. глава отъ Евангелието на Матей.

„Внимавайте да не правите своитѣ милостини прѣдъ чловѣцитѣ, за да ви виждатъ; инакъ нѣмате заплата при Отца вашего, който е на небесата.“ (—1 ст.). Това подразбира: не ставайте учени, добри заради хората. Бждете добри заради Бога, който ви е създалъ. Бжди добъръ за Бога, да види Той, че ти цѣнишъ добрината, която ти е далъ. Покажи знанието си прѣдъ Бога, Той да види и разбере, че оцѣнявашъ дарбитѣ, които е вложилъ въ тебе. Каквото правишъ, за Бога прави, а не за хората. Вършишъ ли всичко за Бога, тогава и хората ще разбератъ, че

ти си ученъ, добъръ. И щомъ хората се нуждаятъ отъ твоята помощъ, тѣ ще те намѣрятъ.

„И тъй, кога правишъ милостиня, не тръби прѣдъ себе си, както правятъ лицемѣритѣ по съборищата и по улицитѣ, за да се прославятъ отъ чловѣцитѣ; истина ви казвамъ: приематъ вече заплата си.“ (— 2 ст.). — Когато става въпросъ за милосърдие, човѣкъ трѣбва да бжде такъвъ пакъ за Бога, а не за чловѣцитѣ.

„А ти кога правишъ милостиня, да не узнае лѣвата ти ржка, що прави дѣсницата ти.“ (— 3 ст.). Дѣсната ржка на човѣка прѣдставлява неговия умъ. Умътъ на човѣка има двѣ течения: едното е възходяще, наречено висшъ умъ; другото е низходяще, низшъ умъ. Затова, когато човѣкъ прави милостиня, той трѣбва да крие това отъ своя низшъ умъ. Значи, каквото висшиятъ умъ прави, низшиятъ да не знае. Правишъ ли милостинитѣ си прѣдъ хората, ти ги правишъ прѣдъ своя низшъ умъ; правишъ ли ги прѣдъ Бога, правишъ ги и прѣдъ своя висшъ умъ. Въ това отношение лѣвата ржка е низшето у човѣка, а дѣсната ржка — висшето. Следователно, каквото прави висшето у човѣка, низшето да не знае.

„За да бжде твоята милостиня въ тайно; и Отецъ твой, който вижда въ тайно, ще ти въздаде наявѣ.“ (— 4 ст.). — Богъ ще ти отговори отвѣтрѣ.

„И кога се молишъ, не бивай както лицемѣритѣ; защото тѣ обичатъ да си правятъ молбата, стояще по съборищата и по жглитѣ

на улицитѣ, за да се явятъ на челоуѣцитѣ: истина ви казвамъ, че приематъ заплатата си.“ (— 5 ст.).

„А ти кога се молишъ, влѣзъ въ скришната си стаичка, и като си затворишъ вратата, помоли се Отцу твоему, който е въ тайно; и Отецъ ти, който вижда въ тайно, ще ти въздаде наявѣ.“ (— 6 ст.). — Този стихъ се отнася до вжтрѣшния животъ на човѣка, до неговото съзнание. Въ вжтрѣшния си животъ човѣкъ трѣбва да започне отъ Бога и да свърши съ хората. Започне ли съ хората и свърши съ Бога, той нищо нѣма да постигне.

„А кога се молите, не говорете излишни думи, както езичницитѣ; защото мислятъ, че въ многословието си ще бждатъ послушани.“ (— 7 ст.). — Отивате ли при Бога, не употребявайте много думи. Малко думи кажете, но да сж съдържателни.

„А вие така се молете: Отче нашъ, Който си на небеса, да се свети името Ти.“ (— 9 ст.). — Азъ признавамъ, че Ти си единственъ Баща въ свѣта. И въ небето си само Ти; освѣнъ Тебе, нѣма другъ. Нѣма друго небе, основано върху Твоята основа. Дѣто е Богъ, тамъ е небето. Небето подразбира Бога. Да се освети името Ти въ моя умъ, въ моето сърце, въ моята воля — въ цѣлия ми животъ.

„Да дойде царството Твое; да бжде волята Твоя, както на небето, така и на земята.“ (— 10 ст.). — Твоео царство да дойде въ мене; азъ да живѣя въ Тебе, и Ти да живѣешъ въ мене. Моята воля да служи на

Твоята, и онова, което става горѣ, въ Тебе, да става и долу, въ мене.

„Хлѣбъ нашъ насѣщни, дай го намъ днесъ.“ (—11 ст.). Хлѣбътъ прѣдставлява Живото Слово. Придобие ли човѣкъ Живото Слово, той ще има и обикновения хлѣбъ въ изобилие. Храните ли се съ Божественото Слово, другитѣ нѣща ще дойдатъ сами по себе си.

Мнозина искатъ да видятъ чудеса. Прѣд-ставете си, че завали голѣмъ, дълбокъ снѣгъ на планината, и всѣкаква връзка съ хората отвънъ се прѣкъсне, сѣщо и прѣвознитѣ срѣдства, и вие сте изложени 4—5 дня да прѣкарате безъ хлѣбъ. Вие ще се уплашите, ще мислите, че ще умрете отъ гладъ. Има начинъ, по който може да се достави хлѣба. Това ще бжде голѣмо чудо, но то не трѣбва да се прави за вѣрващитѣ. Чудесата иматъ смисълъ за безвѣрницитѣ, да се усили вѣрата имъ въ Бога. При това, вѣрващиятъ самъ трѣбва да прави чудеса. Остави ли другитѣ да правятъ чудеса, той ще се усъмни въ тѣхъ. Когато трѣбва да стане чудо, и хлѣбътъ ще дойде. Какъ? Ще видите, че въ палатката на всѣкиго седи по единъ топълъ хлѣбъ, или пъкъ ще видите едно натоварено магаре, безъ да го придружава нѣкой човѣкъ, пристига съ хлѣба при васъ. Това може да ви се види като приказка отъ 1001 нощъ, като забавление. И това е възможно, но въ чудесата има голѣма реалностъ. Какви по-голѣми чудеса искате отъ малкото сѣменце, или отъ костилката на нѣкой плодъ, която, хвърлена въ земята,

сама извлича потребнитѣ за нея сокове и слѣдъ 2—3 години я виждате израсла голѣмо дърво? Тази материя, която житото и всички останали растения извличатъ отъ земята и послѣ прѣработватъ въ организма си, адептътъ, който разбира законитѣ на природата, може да я вземе отъ въздуха, да я сгъсти и да създаде отъ нея всичко, каквото пожелае. Като извлѣче отъ въздуха елементитѣ, които сж необходими за растене на житото, отъ тѣхъ той може, въ кжсо врѣме, да приготви хлѣбъ, колкото иска. Въ това отношение всички планини прѣдставляватъ складове отъ различни елементи. Енергията може да се прѣврѣща, да се видоизмѣня, но трѣбва да се знаятъ законитѣ, чрѣзъ които става това прѣврѣщане. За да стане материята годна за храна, тя трѣбва първо да прѣмине прѣзъ камънитѣ, послѣ прѣзъ растенията и най-послѣ да се приеме и отъ човѣка.

„И прости ни дълговетѣ наши, както и ние прощаваме на нашитѣ длъжници. (— 12 ст.). — Щомъ искаме Богъ да прости нашитѣ дългове, и ние трѣбва да прощаваме на нашитѣ длъжници.

„И не въведи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукаваго.“ (— 13 ст.). Сжществува слѣдниятъ законъ: човѣкъ изпада въ изкушения, когато не върши волята Божия. Докато той върши волята Божия, никакво изкушение не може да дойде за него.

Сега ще обясня мисълта си съ слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че нѣкой

човѣкъ носи на гърба си една каса, пълна съ злато. Ако този човѣкъ срещне нѣкого, който сжщо така, като него, носи пълна каса съ злато, ще се изкуси ли отъ неговото злато? Нѣма да се изкуси. Обаче, ако касата на първия бѣше празна, той веднага щѣше да се изкуси отъ златото на втория и щѣше да си каже: да бихъ могълъ да взема нѣщо отъ касата на този човѣкъ! Слѣдователно, когато човѣкъ е проникнатъ отъ Божественитѣ идеи въ себе си, и когато вѣрата му е силна, неговата каса е пълна съ злато, и той не може да изпадне въ изкушение. Слаба ли е вѣрата на човѣка, нѣма ли въ себе си стремежъ къмъ Великото въ свѣта, касата му е празна, и за него изкушението неизбежно ще дойде. Дѣто и да се намира човѣкъ, и въ райската градина, и извънъ нея, щомъ не върши волята Божия, изкушението ще дойде. Значи, изкушението иде по единствената причина, че не се изпълнява волята Божия.

„Защото е Твое царството, и силата, и славата во вѣки. Аминъ.“ (—13 ст.).

„Защото, ако простите вие на чловѣцитѣ съгрѣшенията имъ, ще прости и вамъ Отецъ вашъ небесни.“ (— 14 ст.).

„Ако ли вие не простите на чловѣцитѣ съгрѣшенията имъ, то и Отецъ вашъ нѣма да прости съгрѣшенията ваши.“ (—15 ст.). — Вие трѣбва да простите на чловѣцитѣ съгрѣшенията имъ, защото всички хора сж излѣзли отъ Бога. Ние разглеждаме човѣка въ неговото първично проявление. Затова и вие раз-

глеждайте човѣка, като душа, произлѣзла отъ Бога. Ако не може да простите на човѣка, като на душа, заради Бога, вие ще прѣкъснете връзката си съ Бога, а съ това и Божията благодать къмъ васъ. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да прощава, понеже всички живѣемъ въ Бога и се радваме въ Него. Каквото вършимъ, за Него трѣбва да вършимъ, и то вжтрѣшно, не прѣдъ чловѣцитѣ.

„Недѣйте си събира съкровища на земята, дѣто молецъ и рѣжда ги разваля, и дѣто крадци подкопаватъ и крадатъ.“ (— 14 ст.).

„Но събирайте си съкровища на небото, дѣто ни молецъ, нито рѣжда ги разваля и дѣто крадци ни подкопаватъ, ни крадатъ.“ (— 20 ст.).

„Защото, кждѣто е съкровището ви, тамъ ще бжде сърцето ви.“ (— 21 ст.). Значи, въпросътъ за богатството е прѣдрѣшенъ. Човѣкъ все трѣбва да вложи нѣждѣ нѣщо, да събира съкровища.

„Свѣтило на тѣлото е окото ; и тѣй, ако окото ти е чисто, всичкото ти тѣло свѣтло ще бжде.“ (— 22 ст.). — Ако външно не виждашъ правилно, ясно, и въ съзнанието ти ще има нѣкакъвъ дефектъ, тъмнина. Виждашъ ли външно ясно, и въ съзнанието ти ще бжде свѣтло. И обратниятъ процесъ е вѣренъ : тъмно ли е въ съзнанието ти, и окото нѣма да вижда ясно ; свѣтло ли е въ съзнанието ти, и окото външно ще вижда ясно.

„Ако ли окото ти бжде лукаво, всичкото ти тѣло тъмно ще бжде. И тѣй, видѣли-

ната, която е въ тебе, ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е!“ (— 23 ст.).

„Никой не може на двама господари да работи.“ (— 24 ст.). — Когато човѣкъ служи едноврѣменно на двама господари, той се раздвоява. Да служи човѣкъ на двѣ мѣста, туй подразбира да се раздвои въ любовта си, а това е невъзможно. Любовта не може да служи на двама господари. Човѣкъ може едноврѣменно да обича двама души, но не може едноврѣменно да имъ служи, защото всѣки ще иска да се изпълни волята му, както той разбира. Това пѣкъ ще обезличи този, който се наема и на двамата да служи.

„Заради това казвамъ ви : нѣмайте грижа за живота си, какво ще ядете, или какво ще пиете, нито за тѣлото ваше, какво ще облѣчете. Не е ли животътъ по-драгоцѣненъ отъ храната и тѣлото отъ облѣклото?“ (— 25 ст.). — Храната сама по себе си ще дойде. Важно е човѣкъ да изпълнява волята Божия, и всичко останало ще се нареди.

Тѣзи сж мислитѣ, върху които трѣбва да размишлявате. Прочетете цѣлата глава и приложете въ живота си принципитѣ, които се прокарватъ въ нея. Работете върху тѣхъ, за да създадете въ себе си свои нови възгледи. Коренитѣ на дървото работятъ за себе си; листата работятъ за себе си; клонетѣ работятъ за себе си. Обаче, въ края на краищата, всички работятъ солидарно, за общото благо на дървото. По сжщия начинъ и всѣки човѣкъ работи, като удѣ, въ великото дърво

на живота. Всѣки работи за своето самосувършенствуване. По този начинъ се усилява и връзката съ Бога.

Христосъ казва: „Ако имате вѣра като синапово зърно, ще можете гори и планини да прѣмѣствате.“ Значи, има вѣра механическа, има и вѣра органическа. Каква вѣра е тази, при която човѣкъ уповава на Бога, само когато е богатъ, здравъ и силенъ? Човѣкъ все трѣбва да положи вѣрата си върху нѣщо. Той е на правъ пътъ само тогава, когато положи вѣрата си въ Бога, който е живъ и който непрѣстанно работи въ свѣта. Да положишъ вѣрата си въ Бога, това е единствената жива вѣра, която гори и планини прѣмѣства.

*

3. Бесѣда отъ Учителя, държана при чешмичката до второто Рилско езеро, на 19 августъ, 1930 г. 9 ч. с.

ПОЗНАВА ГЛАСА МУ.

Извѣстно е на всички, що е реалностъ. Реални нѣща сж тѣзи, които човѣкъ едноврѣменно вижда и съзнава. Тѣй щото вие ще имате идея за Бога само чрѣзъ едноврѣменното виждане и съзнаване. Дѣто и да погледнете въ свѣта, въ центъра на всѣко нѣщо ще видите Бога, а около Него, наредени въ кръгове, всички разумни същества, по-близо или по-далечъ, споредъ степенъта на своето развитие. Въ това отношение и материалниятъ свѣтъ е създаденъ такъвъ, споредъ степенъта на разумнитѣ същества, които сж работили въ него. Всички небесни системи се движатъ пакъ въ кръгове, около единъ центъръ — слънце; всѣко слънце отъ тѣзи системи заема едно или друго мѣсто, споредъ степенъта на неговата разумностъ. И сега, когато говоримъ за Бога, разбираме, че Той е начало — центъръ на всѣка разумностъ.

Ще прочета 10. глава отъ Евангелието на Йоана.

Истина, истина ви казвамъ: „Който не влиза прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, той е крадецъ и разбойникъ. (— 1 ст.) — Значи, всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко желание, които не влизатъ прѣзъ вратата, а прѣзъ всѣко друго мѣсто, тѣ сж крадци и разбойници. Който влиза прѣзъ вратата, той всѣкога си казва името; който минава прѣзъ

плета, той не си казва името и минава за крадецъ и разбойникъ. Слѣдователно, когато приятельтъ ви дойде у васъ, той влиза прѣзь вратата, и вие знаете неговото име. Всѣки, който не влиза прѣзь вратата на кжщата ви, името му не знаете, и той минава за крадецъ и разбойникъ.

„А който влиза прѣзь вратата, пастиръ е на овцитѣ“. (— 2 ст.). — Който не влиза прѣзь вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ за овцитѣ. Не употребява ли човѣкъ думитѣ, мислитѣ и желанията си на мѣсто, и за тѣхъ той е крадецъ и разбойникъ. Който не постѣпва съ другитѣ, както съ себе си, той е крадецъ и разбойникъ. На всичко това е прѣдпоставенъ обратниятъ законъ: който постѣпва съ другитѣ, както съ себе си, той е пастиръ на овцитѣ, въ широкъ смисълъ на думата.

„Нему вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове и ги извожда.“ (— 3 ст.). — Ние сме свободни да дѣйствуваме, както искаме и разбираме, но Богъ наблюдава постѣпкитѣ ни и съобразно тѣхъ организира живота ни. Запримѣръ, човѣкъ трѣбва да яде. Колко трѣбва да яде? Колкото природата му е опрѣдѣлила. Яде ли повече, отколкото му е опрѣдѣлено, той ще се разстрои. Кой е виновенъ за това? Богъ е опрѣдѣлилъ на всѣки, колко трѣбва да яде. Яжъ умѣрено, докато ти е сладко, но безъ да прѣяждашъ. Яденето е отъ Бога, прѣяждането — отъ човѣка; животътъ е отъ Бога, смъртъта — отъ

човѣка; доброто е отъ Бога, грѣхътъ, злото — отъ човѣка. Грѣхътъ не е нищо друго, освѣнъ неизпълнение на Великия Божи Законъ.

„И когато изкара овцитѣ си вѣнъ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му.“ (— 4 ст.). — Значи, човѣкъ трѣбва да познава гласа на Доброто, гласа на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Казвате: какъ ще познаемъ гласа на всички тия нѣща? — Това сж елементарни работи, които всѣки трѣбва да знае. Да се задава такъвъ въпросъ, все едно е да ви пита нѣкой, какъ познавате свѣтлината. Какво ще отговорите на този въпросъ? Или, какво ще отговорите на въпроса: какъ познавате, че вратата е отворена? Ако можете да влѣзете прѣзъ вратата, тя е отворена; не можете ли да влѣзете прѣзъ нея, тя е затворена. Какъ познавате, кога сте се нахранили? Ако гладътъ ви е задоволенъ, вие сте се нахранили; не е ли задоволенъ, не сте се нахранили. Това сж елементарни положения, които всѣки разбира. Човѣкъ не трѣбва да си служи съ софизми. Въ живота има много нѣща строго опрѣдѣлени, които могатъ да се изразятъ конкретно. Свѣтлината нѣма защо да се доказва. Това, което въ всѣки даденъ моментъ буди съзнанието на човѣка, наричаме свѣтлина. Тя е първиятъ лжчъ, който влиза въ съзнанието на човѣка. Онова пѣкъ, което приспива неговото съзнание, наричаме тъмнина.

„А слѣдъ чужденецъ не щать оти, но ще побегнатъ отъ него; защото гласътъ на чужденцитѣ не знаятъ.“ (— 5 ст.). Питамъ: кой отъ васъ би отишълъ при нѣкого, който ще върже ржцѣтъ и краката му и ще го положи на земята? Кой човѣкъ, слѣдъ като придобие свободата си, ще отиде при нѣкого да му завърже ржцѣтъ и краката? Нѣма такъвъ глупавъ човѣкъ въ свѣта. Ако овцитѣ познаватъ своя овчаръ, който ще ги заведе на паша, хората по-малко ли отъ тѣхъ ще познаватъ своя пастиръ?

„Тази притча имъ рече Исусъ, но тѣ не разумѣха, що бѣ това, което имъ говорѣше.“ (— 6 ст.). — Всичко, каквото Христосъ е говорилъ нѣкога, е останало неразбрано. Днесъ и вие не разбирате много нѣща отъ това, което ви говоря. Но въ бѣдеще ще го разберете. Важно е за васъ това, което сега сте разбрали, да събуди съзнанието ви.

Тогазъ пакъ имъ рече Исусъ: „Истина, истина ви казвамъ, че азъ съмъ вратата на овцитѣ.“ (— 7 ст.). Значи, онзи, който ще дойде да ви събуди, или да внесе първия лжчъ въ съзнанието ви, той трѣбва да бѣде носителъ на Любовта. Кой ще ви събуди? Който ви обича, само той може да ви събуди. Щомъ ви събуди, той вече е врата за васъ.

„Всички, които сж дошли прѣди мене, крадци сж и разбойници, но овцитѣ ги не послушаха.“ (— 8 ст.). — Всѣки, който не събужда съзнанието, а го приспива, той е крадецъ и разбойникъ.

„Азъ съмъ вратата: прѣзъ мене ако влѣзе нѣкой, спасенъ ще бѣде; и ще влѣзе, и ще излѣзе, и паша ще намѣри.“ (— 9 ст.).

„Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, да заколи и да погуби; азъ дойдохъ, за да иматъ животъ и да го иматъ прѣизобилно.“ (— 10 ст.). — Това се отнася и до васъ. Христосъ е дошълъ да ви даде животъ и то прѣизобилно. Дѣ ще намѣрите този изобилень животъ? При извора. Отъ водата, която въ даденъ случай влѣзе въ чашата ви, ще разберете съдържанието и на цѣлия изворъ.

„Азъ съмъ добриятъ пастиръ; добриятъ пастиръ душата си полага за овцитѣ.“ (— 11 ст.). — Кой човѣкъ е добъръ? Добъръ е онзи, който полага душата си за другитѣ. Не може ли да положи душата си за другитѣ, той не е добъръ. Нѣкой казва: добъръ човѣкъ ли съмъ азъ? Ако можешъ да положишъ душата си въ служене на Бога, добъръ си; не можешъ ли да я положишъ, не си добъръ. Нѣма нужда много да се философствува. Христосъ ясно е опрѣдѣлилъ: „Азъ съмъ добриятъ пастиръ, защото полагамъ душата си за овцитѣ.“

„А наемникътъ бѣга, защото е наемникъ и не го е грижа за овцитѣ.“ (— 13 ст.). — Когато човѣкъ не вложи душата си въ нѣкоя работа, той не може да успѣе. Ако ученикътъ не вложи душата си въ училището, да придобие знание, нищо нѣма да постигне. Знанието ще бѣга отъ него. Работа, въ която не се влага душа, всичко бѣга отъ нея:

и мислитѣ, и чувствата, и желанията. Вложи ли човѣкъ душата си въ нѣкоя работа, всичко ще постигне. Значи, животътъ се изразява чрѣзъ мислитѣ и желанията на човѣка. Какво прѣдставляватъ мислитѣ и желанията? Тѣ сж живи сщщества. Дѣйствиата сжщо така сж живи сщщества. Злоупотрѣбите ли съ вашитѣ мисли, желания и дѣйствия, тѣ могатъ да ви напуснатъ. Нѣкога мислитѣ на човѣка бѣгатъ отъ него; нѣкога желанията му бѣгатъ, а нѣкога — дѣйствиата. Искате ли да бждете господари на вашитѣ мисли, желания и дѣйствия, вие трѣбва да положите душата си за тѣхъ.

Казвате: ние трѣбва да бждемъ добри, да правимъ добро. За да бждете добри, трѣбва да прилагате въ живота си всѣка добра мисль. Приложите ли я, ще имате резултати. Обаче, частъ отъ това, което спечелите отъ тази работа, трѣбва да дадете и на самата мисль. И тя иска дѣлъ отъ работата ви. Когато казвате, че нѣкоя мисль трѣбва да се реализира, това показва, че вие изпълнявате нейното желание, понеже мислитѣ, чувствата и дѣйствиата на човѣка сж живи сщщества. Тѣй щото, когато желанието на нѣкоя мисль да се реализира, умре, съ него заедно и мисълта умира. Не знаете ли, какъ да постѣпите съ нѣкоя мисль, тя умира, както и хората. Да умре нѣкоя мисль, това подразбира да изчезне формата ѝ, въ която се е проявила тя. Разруши ли се формата ѝ, тази мисль, като сщщина, остава да живѣе, но се връща тамъ, отдѣто е излѣзла, и вие не можете вече да разполагате съ нея.

Ако мисълта е Божествена, тя се връща при Бога. Мисълта за васъ е изгубена, както изгубвате дѣцата си. Имате едно малко дѣте, което умира, т. е. формата му прѣдъ васъ изчезва. Като изгубите тази форма, вие отивате на гробищата, плачете, скърбите, но и тамъ вашиятъ Петканчо го нѣма. Чакате отъ него писмо, но той и писмо не ви пише. Защо? Не сте постѣпили добръ съ него.

„Азъ съмъ добриятъ пастиръ и познавамъ моитѣ; и моитѣ мене познаватъ.“ (— 14 ст.). Значи, всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко желание, които минаватъ прѣзъ насъ, прѣдставляватъ разумни сжщества, които по този начинъ се свързватъ съ насъ, и ние съ тѣхъ. Слѣдователно, ако човѣкъ осакати нѣкои отъ своитѣ мисли, чувства или желаня, съ това той прѣкъсва връзкитѣ си съ разумнитѣ сжщества, чиито сж тия мисли, чувства и желаня. По този начинъ човѣкъ се изолирва отъ разумнитѣ сжщества, съ които по-рано е билъ въ връзка. Защо? — Защото той нѣма вече съответнитѣ органи, съ които да влѣзе въ връзка. Ето защо човѣкъ трѣбва свещено да пази своитѣ мисли и желаня, понеже тѣ сж пжтища, чрѣзъ които той се свързва съ Божествения свѣтъ, съ ангелитѣ, съ светиитѣ, съ всички добри хора, изобщо съ всичко онова, което носи радостъ и веселие за душата.

Казвамъ: всѣко друго обяснение, което може да се даде за мислитѣ и желанята, е механическо. Нѣкой ученъ ще каже, че мисълта прѣдставлява извѣстенъ родъ вибрации на нѣкаква особено тънка материя. Вър-

но е, че мисълта прѣдставлява сборъ отъ вибрации, отъ свѣтлина и топлина, но въ сжщностъ тя прѣдставлява срѣда, чрѣзъ която човѣкъ влиза въ общение съ висшия, разуменъ свѣтъ. И тогава човѣкъ има главно една свещена мисль и едно свещено чувство въ себе си. Тѣ сж мисълта за Бога и чувството за Бога. Унищожи ли човѣкъ тази свещена мисль и това свещено чувство, съ това той унищожава и себе си. Защо? — Защото само чрѣзъ тѣхъ той влиза въ общение съ Бога. Чрѣзъ всички останали мисли човѣкъ влиза въ общение съ други сжщества, но само чрѣзъ една специфична мисль той се съобщава съ Бога. Значи, тази свещена мисль и това свещено чувство у човѣка ние наричаме духъ и душа. Докато човѣкъ пази свещената мисль въ себеси, т. е. духа си, и свещеното чувство, т. е. душата си, чрѣзъ които влиза въ общение съ Бога, дотогава той е гражданинъ на Царството Божие. Въ този смисль човѣкъ най-първо трѣбва да люби Бога, защото всички мисли и чувства у него сж родени, именно, отъ тази свещена мисль и отъ това свещено чувство.

„Както ме познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца; и душата си полагамъ зарадъ овцитѣ.“ (— 15 ст.). — Познаването на Бога ще дойде само тогава, когато и Богъ ни познава.

„И други овци имамъ, които не сж отъ този дворъ, и тѣхъ трѣбва да събера; и ще бжде едно стадо и единъ пастирь.“ (— 16 ст.). Нѣкой има желание да бжде учителъ. Кое е първото необходимо условие за учителя? Учителътъ

трѣбва да познава Бога, и Богъ да го познава. Човѣкъ не може да бжде учителъ, докато не познава Бога, и докато Богъ не го познава. Нѣкой казва: азъ мога да бжда учителъ. Ако познавашъ Бога, и ако Той те познава, можешъ да бждешъ учителъ. Не те ли познава Богъ, не Го ли познавашъ и ти, никакъвъ учителъ не можешъ да бждешъ. Казвате: нима Богъ не може да говори и на насъ? Богъ може да говори на всички, но при слѣдното условие: да Го познавате, и Той да ви познава. Познавате ли Го, Той ще ви говори; не Го ли познавате, нѣма да ви говори. Кога могатъ двама души да си говорятъ? Само когато се познаватъ. Щомъ се познаватъ, тѣ иматъ желание да си поговорятъ. Познаването почива върху закона на Любовта. Вие не можете да говорите на човѣкъ, когото не обичате. За да му говорите, непрѣменно трѣбва да го обичате. Не обичате ли нѣкого, не ви ли обича и той, вие сте глухи единъ за другъ.

„За това Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ.“ (— 17 ст.). Много хора се мжчатъ да измислятъ нѣщо ново въ свѣта. Казвамъ: всичко, каквото хората знаятъ, е вехто. Всичко, което съществува въ природата, е също така вехто. Ново е само това, което излиза отъ Бога. И затова, Соломонъ, слѣдъ като е опиталъ всичкото знание и мъдростъ на свѣта, казалъ: „Нѣма нищо ново подъ слънцето. Суета на суетитѣ, всичко е суета!“ На това основание днесъ хората не сж доволни отъ старото. Кой

човѣкъ е доволенъ отъ своитѣ стари дрехи?

Сега ще ви прѣдамъ накратко единъ мистиченъ разказъ, да видите, какво Богъ носи въ свѣта, какво Той дава за всѣка душа. Едно врѣме, когато Господъ създалъ свѣта, рѣшилъ да слѣзе на земята, между хората, да ги посѣти. Въ това врѣме хората били още безгрѣшни, всѣки изпълнявалъ работата си добръ, усърдно. Най-първо Богъ слѣзълъ при единъ книжовникъ, когото заварилъ съ перо въ ржка, потопено въ мастило, готовъ да пише. Богъ се спрѣлъ при него за малко, и първата мисълъ, която прочелъ въ книжовника, била: колко врѣме ще остане Богъ при мене? Да не би да остане повечко, че да изсъхне мастилото на перото ми. Богъ му казалъ само една дума: пиши! — и си отишълъ. Слѣдъ това Богъ посѣтилъ единъ свещеникъ, който се приготвявалъ за служба: купилъ отъ най-скжпия тамянь, турилъ го въ кадилницата и започналъ да изпълнява службата си. Като видѣлъ Господа при себе си, рекълъ: дали нѣма да остане Богъ дълго врѣме при мене, та да ми попрѣчи въ изпълнението на службата си, и тамяньтъ ми да изгори напразно? Богъ прочелъ и неговата мисълъ, казалъ му само една дума: кади! — и си заминалъ. Послѣ Богъ миналъ покрай единъ воененъ, който тъкмо изваждалъ сабята и се готвилъ да даде команда на войницитѣ си. Като видѣлъ Бога, той казалъ: дали ще остане Богъ дълго врѣме при мене, та да ми попрѣчи да дамъ командата си на врѣме? Богъ му казалъ: командувай! — и си отишълъ. Оти-

ва при една майка, която току-що турила вода въ коритото, да кжпе дѣтето си. Като видѣла Господа, тя рекла: дали ще остане Богъ дълго врѣме при мене, та да ми попрѣчи да окжпя дѣтето си? Водата ми ще истине, от-ново ще трѣбва да я сгорещявамъ. Богъ разбралъ и нейната мисль, но и на нея казалъ само една дума: кжпи! — и си заминалъ. Минава най-послѣ покрай една млада мома, която въ този моментъ, именно, пишела любовно писмо на своя възлюбенъ, да се срещнатъ нѣкждѣ. Като видѣла Господа, тя си казала: дали ще остане Богъ дълго врѣме при мене, да ми попрѣчи да довърша писмото си и да не успѣя да се срещна съ своя възлюбенъ? Богъ ѝ казалъ само една дума: свърши! — и си заминалъ. Така посѣтилъ Господъ още много хора, и отъ всички научилъ едно и сжщо нѣщо. Какво научилъ отъ хората? Че всѣки човѣкъ има нѣкакво желание, което поставя въ себе си по-високо и отъ Божественото, отъ идейното, вслѣдствие на което не може да търпи, не може да издържа Неговото присѣствие. Питамъ: каква култура може да има при такова разбиране на нѣщата?

Този разказъ продължава и по-нататкъ. Когато книжовникътъ останалъ самъ, погледналъ къмъ перото си и видѣлъ, че мастилото по него засъхнало; топналъ въ мастилницата, и тамъ мастилото прѣсъхнало. По този начинъ той повече не могълъ да пише. Свещеникътъ, като изпратилъ Бога, пристѣпилъ къмъ изпълнение на работата си, но какво било неговото очудване, като забѣлѣзълъ,

че тамянтъ въ кадилницата не се запалвалъ; така свещеникътъ не могълъ да извърши службата си.

Когато Богъ заминалъ, майката се заела да изкъпе дѣтето си, но водата отъ котела изчезнала, и дѣтето ѝ останало некъпано. Воениятъ пъкъ, като се обърналъ къмъ войниците и започналъ да ги командува, хваналъ сабята си, но останалъ много очуденъ, като видѣлъ, че тя цѣла рѣждясала. Момата, която пишела писмо на своя възлюбенъ, успѣла да го свърши и изпрати на врѣме, но възлюбениятъ ѝ заминалъ за нѣкъдѣ, и тя не могла да го види. Слѣдъ заминаването на Бога, всички хора, които Той посѣтилъ, останали съ убѣждението, че слизането на Бога на земята носи нещастия за хората. Казвамъ: заключението на хората не е правилно. Идването на Бога между хората не носи нещастия за тѣхъ, но страданията и нещастията имъ се дължатъ на това, че тѣ не приели Бога, както трѣбва. Тѣ искали да свършатъ своята работа, а прѣнебрегнали Божественото въ себе си.

Питамя: за кого писалъ книжовникътъ? Кому служилъ свещеникътъ? За кого воювалъ воениятъ? Отъ какви подбуждения майката отглеждала своето дѣте? Какво искала момата отъ своя възлюбенъ? Нима книжовникътъ не пишелъ за просвѣтление на човѣшкитѣ умове, за придобиване знание и мъдростъ? Нима свещеникътъ не служилъ на Бога? Нима воениятъ не воювалъ за истина и свобода? Нима майката не отглеждала дѣтето си въ

името на Любовта? Нима момата не търсила Бога въ своя възлюбенъ? Всичко това показва, че стремежитъ на хората сж прави, но пжтищата, по които се реализиратъ тия стремежи, не сж прави. За правилното имъ реализиране се изисква дълбоко разбиране на вжтрѣшния животъ.

Този мистиченъ разказъ се отнася и къмъ човѣшката душа. Не знае ли човѣкъ, какъ да постъпи съ Божественото въ себе си, и най-хубавитъ копнежи на душата изсъхватъ; най-красивитъ мисли и чувства се изгубватъ. Дойде ли човѣкъ до това положение, той започва да отдава всички свои неуспѣхи на нѣкакви вжтрѣшни, или външни причини. Въ сжщностъ това се дължи на неразбиране, какъ да се постъпи съ Божественото, когато То посѣти човѣка. Ако вие сте въ положението на книжовника, или на свещеника, или на военния, или на майката, или на момата, какъ ще постъпите, като дойде Господъ при васъ? Ще оставя вие сами да разрѣшите този ребусъ. Какво ще направите вие, когато дойде Господъ при васъ? Когато Богъ дойде при васъ, Той все ще ви намѣри въ едно отъ изброенитъ по-горѣ положения: като книжовникъ, като свещеникъ, като воененъ, като майка, или като мома, която пише на своя възлюбенъ.

Сега ще дойдемъ до края на мистичния разказъ. Най-послѣ Господъ посѣтилъ единъ готвачъ, който наскоро свършилъ курса по готварство и се заелъ да практикува своето изкуство. Едва що турилъ на огъня тенджерата съ лука да се пърже, когато Богъ го

посѣтилъ. Готвачътъ се спрѣлъ, позамислилъ се и си казалъ: дали ще седи Богъ много врѣме при мене? Боя се, че ако остане повече врѣме тукъ, лукътъ ми ще прѣгори, и яденето ще се развали, нѣма да бжде вкусно. Обаче, готвачътъ билъ най-искренъ отъ всички ония, които Богъ посѣтилъ. Още докато си помислилъ, че Богъ, съ своето присѣствие, ще му попрѣчи, веднага съзналъ погрѣшката си, разкаялъ се и казалъ: Господи, направихъ една погрѣшка. — Въ какво седи погрѣшката ти? — Прости ме, Господи, азъ си помислихъ, че като дойдѣ при мене, ще останешъ за повече врѣме, и яденето ми ще прѣгори. Искамъ да напусна този занаятъ, той не е за мене, голѣми пакости ще ми създаде. Все ще се случи нѣкога яденето ми да прѣгори и ще мисля, че Ти си причина за това.

Питамъ: какво е казалъ Господъ на този готвачъ слѣдъ неговата изповѣдь? Вие сами трѣбва да отговорите на този въпросъ. Казвамъ: най-ученъ отъ всички, които Богъ посѣтилъ, билъ готвачътъ, който изповѣдалъ грѣшката си. Затова и до днесъ лукътъ цѣтри въ тенджерата на готвача. Тѣй щото, ако питате, защо цѣтри лука въ тенджерата на готвача, ще знаете, че причината за това седи въ неговата изповѣдь. Готвачътъ всѣкога се изповѣдва. Който се изповѣдва, той е на мѣстото на готвача. Готвачътъ има по-голѣмъ шансъ за успѣхъ и отъ книжовника, и отъ свещеника, и отъ воения, и отъ майката, и отъ младата мома. Защо? —

Защото лукътъ въ тенджерата и до днесъ цъпри. Понеже тази мисль е реална, прѣведете я и я приложете въ живота си. Намѣрете, кой е готвачътъ у васъ и дѣ е тенджерата, въ която готви! Господъ казалъ на готвача: готви добръ, докато разберешъ езика на цъцренето!

„И тъй, пакъ стана раздоръ между юдеитѣ за тѣзи думи.“ И мнозина отъ тѣхъ казваха: „Бѣсъ има и людъ е; що Го слушате?“ Други казваха: „Тѣзи думи не сж на бѣснуемъ човѣкъ. Може ли бѣсъ да отваря очи на слѣпи?“ (— 19, 20 и 21 ст.). Тѣзи стихове изразяватъ вжтрѣшния бунтъ, който става въ човѣшката душа. Раздорътъ между юдеитѣ говори за вжтрѣшния бунтъ у човѣка. Когато Истината дойде у човѣка, той винаги се бунтува. Когато човѣкъ не може да постигне нѣкое свое желание, той пакъ се бунтува, готовъ е да направи голѣми пакости.

„Отецъ ми, който ми ги даде, отъ всички е най-голѣмъ; и никой не може да ги грабне отъ ржката на Отца ми.“ (— 29 ст.). „Азъ и Отецъ едно сме.“ (— 30 ст.) Христосъ не казва, че овцитѣ сж Негови, но казва: „Отецъ ми, който ми ги даде, отъ всички е най-голѣмъ.“ Съ тѣзи думи Христосъ обръща внимание на това, че душитѣ сж излѣзли отъ Бога.

„Тогазъ пакъ взеха юдеитѣ камъни да Го убиятъ.“ Отговори имъ Исусъ: „Много добри дѣла отъ Отца моего ви показахъ; за кое отъ тѣзи дѣла хвърляте камъни върху мене?“ Отговориха Му юдеитѣ и рекоха: „За добро дѣло не хвърляме камъни върху тебе,

но за богохулство, и защото ти, като си човекъ, правишъ себе си Богъ.“ (— 31, 32 и 33 ст.). Отгукъ се вижда, че Христовитѣ думи засегнали честолубието на юдеитѣ, вслѣдствие на което старото у тѣхъ влиза въ борба съ новото.

„Ако не правя дѣлата на Отца моего, не вѣрвайте въ мене; но ако ги правя, въ мене като не вѣрвате, вѣрвайте въ дѣлата, за да познаете и да повѣрвате, че Отецъ е въ мене, и азъ въ Него.“ (— 37 и 38 ст.). — За да имъ говори Христосъ така, това показва, че тѣ нито Бога познаваха, нито Христа познаваха.

Сега ще се пазите да нѣмате мисли и желанія, като тѣзи на евреитѣ. Често чрѣзмѣрнитѣ желанія сж спънка въ живота на човѣка. Тѣ сж причина за грѣха, а грѣхътъ разслабва човѣка; той докарва преждевременно старостъ. Стариятъ човѣкъ пъкъ се занимава само съ своитѣ болки, съ своето минало. Въ душата на стария нѣма нищо ново. Той казва: на младини бѣше всичко. Сега нѣма нищо ново. Ето защо, трѣбва да се пазите отъ грѣха и отъ това, което старостта носи. Не се спирайте върху буквата на нѣщата: буквата умѣртвява, духътъ носи животъ. Споредъ процеситѣ, които виждаме въ природата, стариятъ винаги очаква смъртъ, младиятъ — животъ. Затова казваме: старото носи смъртъ, младото — животъ. Когато разглеждаме старостта въ смисълъ на мъдростъ, това се отнася къмъ другъ свѣтъ. И тогава, подъ думата „старъ“ се разбира човѣкъ съ опитностъ, съ знание, съ сила. Стариятъ чо-

вѣкъ, който не е разбралъ живота, той умира; който е разбралъ живота, той оживява. Стариятъ, който е станалъ силенъ, уменъ и мждъръ, той е разбралъ живота; стариятъ, който не е станалъ силенъ, уменъ и мждъръ, той не е разбралъ живота.

Както виждате, днесъ деньтъ е много хубавъ, нѣма никакви прѣпятствия, за да разберете Истината. Всѣки самъ може да си постави нѣкакво прѣпятствие, като параванъ, и да не може да разбере Истината. Нѣкой седи задъ паравана и казва: не мога да излѣза оттукъ. Кога човѣкъ си поставя параванъ? — Когато се отклонява отъ правия, отъ Божия пжтъ. Пръвъ Адамъ си направилъ параванъ и се скри задъ него. Господъ го потърси: „Адаме, дѣ си?“ Скрытъ задъ паравана, Адамъ мълчалъ. Господъ го намѣрилъ скритъ задъ паравана и го запиталъ: „Защо не се обаждашъ?“ — Господи, чухъ гласа Ти, но бояхъ се да Ти се обадя. — Защо се боишъ? Веднага философията дошла въ помощъ на Адама. Той започналъ да аргументира: Господи, азъ мислѣхъ, че другарката, която ми даде, ще ми бжде помощница, а тя ме тикна въ едно прѣдприятие, въ което изгубихме всичко, каквото ни даде. Богъ хвана тогава неговата другарка, прѣдприемача. Тя каза: търговецътъ, отъ когото отидохъ да купувамъ стока, ме излъга; даде ми лоша стока, и задигна паритѣ ми. Така започнаха редица аргументирания: свѣтътъ не е направенъ, както трѣбва; отношенията между хората не сж разумни; търговцитѣ не сж честни хора и т. н. Гос-

подъ запиталъ жената: ти защо не опита стоката, която купувашъ? На онзи адептъ, който я изкушаваше около дървото, тя можа да каже: прѣди да вкуса отъ забранения плодъ, азъ ще опитамъ по нѣкакъвъ начинъ истинността на твоитѣ думи. По това врѣме въ рая имаше много животни. Тя трѣбваше да даде този плодъ на нѣкой конь, напри-мѣръ, той пръвъ да го опита, да се види, дали, наистина, той ще стане като Бога. Конетѣ обичатъ ябълки, тъй щото конътъ щѣше да изяде този плодъ. Обаче, жената не направи опита съ коня, или съ друго нѣкое животно, но го приложи върху себе си.

Разказътъ за грѣхопадането на първия човѣкъ крие въ себе си една отъ великитѣ тайни на живота. Тази тайна е изнесена въ Библията въ скрита форма; може би и за хиляди години ще остане неразкрита за човѣчеството, защото хората не сж готови още да я разбератъ. За сега не е позволено да се обясняватъ причинитѣ за грѣхопадането. Онѣзи, които разбиратъ вжтрѣшния смисълъ на живота, знаятъ тия причини; тѣ знаятъ, че има неизбѣжни нѣща въ живота, но защо, за какво става всичко това, мълчатъ. Сж-ществува слѣдниятъ законъ: всичко изпит-вайте, доброто дръжте! Човѣкъ не трѣбва да приема всичко на довѣрие, но той трѣбва да провѣрѣва, да изпитва нѣщата. Прѣдставете си, че единъ търговецъ на вжжета дойде при васъ и ви прѣдлага отъ тия вжжета, които прѣпорѣчва за много здрави. Най-първо вие трѣбва да ги опитате, да видите, дали, наи-

стина, тѣзи вжжета сж яки. Какъ ще ги опитате: съ себе си ли ще направите опита, или съ нѣщо друго? Вие имате единъ дълбокъ кладенецъ, отъ който вадите съ кофа вода. За тази цѣль вие закачате кофата, която събира около 100 клг. вода, за вжжето, което искате да опитате, и я пущате въ кладенеца. Така спущате кофата нѣколко пѣти въ кладенеца, и ако вжжето издържа на тази тежестъ, значи, то е здраво. Тогава може да си купите, колкото вжжета искате. Обаче, опитътъ ще направите първо съ кофата, а послѣ съ себе си. Ще имате прѣдъ видъ метода: първо ще спуснете вжжето съ кофата въ кладенеца, а послѣ ще влѣзете вие.

Казвамъ: Ева направи опитъ съ себе си и сгрѣши. Да прави човѣкъ опити съ себе си, т. е. съ своята душа и съ своя духъ, това сж. рисковани нѣща. Всичко изпитвайте, но себе си не изпитвайте! Това подразбира: изпитвайте условията, въ които живѣете, но себе си никога! Изпитвайте мислитъ, чувства, дѣйствиата си, но себе си, т. е. своята душа и своя духъ никога не изпитвайте! Тази е истинската философия на живота. Защо трѣбва да изпитвате душата и духа си? Какво ще придобиете, ако изпитвате душата и духа си? — Нищо нѣма да придобиете. Не правете опитъ съ това, което Богъ е създалъ! Не правете опитъ съ свещената книга, която Богъ е написалъ! Тази книга ще пазите като зеницата на окото си. Отъ нея ще четете и учите. Тя ще бжде най-главното ви ръковод-

ство въ живота. Докато имате тази книга и учите отъ нея, тя ще ви слѹжи като магическа тояжка: съ нея ще можете всичко да извършите.

Ето защо казвамъ: не правете опити съ Божественитѣ работи! Има нѣща, съ които можете да правите опити. Тѣ съставляватъ материалния, външния свѣтъ. Той е свѣтъ за опити. Дойдете ли, обаче, до душата и до духа си, тѣхъ ще пазите свещено. Тѣ сж излѣзли отъ Бога. Щомъ е така, никакви опити не правете съ тѣхъ. Имате ли свещени чувства и мисли къмъ душата и духа си, вие ще имате такива свещени мисли и чувства и по отношение къмъ Бога. Що се отнася до вашитѣ физически, прѣходни мисли, чувства и дѣйствия въ живота, то е другъ въпросъ, тѣхъ можете да подлагате на разни опити; дойдете ли до човѣка, като идейно същество, което търси нѣщо, стреми се къмъ него, и когато става и когато лѣга, това е великото, свещеното, красивото, това сж духътъ и душата. Духътъ и душата прѣдставляватъ велика тайна за човѣка. Когато човѣкъ дойде до онова просвѣтление на съзнанието си, да разбере, що е душа и що е духъ, той ще намѣри и своя Учителъ, който ще го събуди. Този моментъ — събуждането на ученика отъ Учителя, прѣдставлява сжщеврѣменно вътрѣшно мистично разбиране на нѣщата. Учителътъ може да ви намѣри като книжовникъ, съ перо въ ржка, като свещеникъ, съ кадилница въ ржка, като военанъ съ своята сабя, като майка, която кѣпе дѣтето си, или

като мома, която пише на своя възлюбенъ. Всички тия положения сж символи, които трѣбва да се прѣведатъ. При каквото положение и да ви намѣри Господъ, едно е важно: да знаете, какъ да постѣпите.

Питамъ: какъ нарекохме днешния день? — День на Божествената наука. Какъ сте постѣпвали до сега споредъ вашата наука? Работили сте, писали сте, но мастилото на перото ви всѣкога е засъхвало. Какво прѣдставлява прѣсѣхването на мастилото? — Непостигнати желания. Нѣкой казва: имахъ едно желание, не можахъ да го постигна; имахъ една мисль, не можахъ да я реализирамъ. Защо? Имало е нѣщо куцо, нѣщо хромо у васъ. Защо окуцъ Яковъ? Понеже не можа да разбере Истината, той се бори съ Господа; Богъ го бутна, и той окуцъ. Мжчно можа да се изправи нѣщо въ характера на Якова. Той разбра отчасти само Истината, затова се хвана за Господа и каза: нѣма да те пусна, докато не ме благословишъ. Господъ го благослови, но го остави куцъ. Тази хромавостъ у него се яви вслѣдствие неговитѣ прѣгрѣшения къмъ брата си и баща си, както и къмъ своята душа. Той взе първородството отъ брата си, излъга баща си, като се прѣдстави вмѣсто брата си Исава, и по този начинъ взе благословието отъ баща си. И слѣдъ това Богъ трѣбваше цѣли 14 години да го учи, да не се изкушава и да не ходи по чужди умове. Слѣдъ изтичането на тѣзи 14 години, той трѣбваше да се върне въ бащиния си домъ, но изъ пжтя окуцъ, като

резултатъ на вжтрѣшния неджгъ въ характера си. Всѣки чоѣкъ иска, като Якова, да се справи съ миналото си, което наричатъ карма, но трѣбва да се справи прямо, ребромъ, да отвори сърцето си, както готвачътъ отвори сърцето си за Господа, и да каже: Господи, искамъ да напусна този занаятъ!

Казвамъ: всички вие искате да бъдете добри, та като дойде Господъ да ви намѣри такива. Когато Богъ дойдѣ при книжовника, работата му трѣбваше да бжде свършена, а Богъ го завари съ недовършена работа. Когато Богъ посѣти военния, той трѣбваше да тури сабята си въ ножницата, да е свършилъ вече работата си. Когато Богъ отиде при свещеника, той трѣбваше да е свършилъ службата си; когато отиде при майката, тя трѣбваше да е окжпала вече дѣтето си; когато отиде при младата мома, тя трѣбваше да е написала писмото на своя възлюбенъ. И най-послѣ, когато Богъ посѣти готвача, и той трѣбваше да е сготвилъ яденето и да каже: Господи, радвамъ се, че ме посѣти. Заповѣдай, да Те угостя! Драмата въ душата на чоѣка се крие въ това, че когато Богъ го посѣщава, намира го съ недовършена работа. Дойде ли Богъ при васъ, работата ви трѣбва да бжде свършена. Тази основна мисль трѣбва да държите въ ума си, а не само мисълъта, че трѣбва да бъдете добри. Първия пжтъ Богъ ви завари съ недовършена работа. Когато дойде втори пжтъ при васъ, какъ трѣбва да ви намѣри? Пакъ ли трѣбва да държите перо, сабя и кадилница въ рж-

ка? Работата на книжовника, на свещеника, на военния, на майката, на младата мома и на готвача трѣбва да бѣде свършена, за да имъ даде Богъ нова работа. Врѣме е вече да ви се даде нова работа. Ако държите перо въ ржка, ако държите сабя въ ржка, ако държите кадилница въ ржка, ако кѣпете дѣтето си, ако пишете писмо на възлюбения си и ако готвите, когато Богъ ви посѣти, знайте, че ще стане това, което до сега е ставало. Слѣзе ли Богъ на земята, работата на всички хора трѣбва да бѣде свършена!

Веднѣжъ запитали магарето, защо го биятъ. То отговорило: биятъ ме, за да не съмъ магаре. — Ами защо си магаре? — Искахъ да мина прѣзъ посвещение, да разбера тайнитѣ на Бога, но не можахъ и затова станахъ магаре. Едно научихъ: докато разбера Божественитѣ тайни, много цѣпеници ще се стоварятъ върху гърба ми. Днесъ, когато магарето реве, казва: труденъ е пътътъ на посвещението! Слѣдователно, за да се дойде до четвъртото посвещение, човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ пътя на магарето. Дълго врѣме ще го биятъ, и слѣдъ този бой най-послѣ ще каже: посвѣтихъ се! Смыслътъ на посвещението не седи само въ това, да знаешъ, че сж те били, но да научишъ нѣщо отъ този бой. Истинско посвещение минава този, който всѣкога знае, за какво го биятъ. Запримѣръ, натоварятъ ли те съ дърва, трѣбва да знаешъ, защо те товарятъ; ударятъ ли ти десетъ или повече тояги, трѣбва да знаешъ, защо те биятъ. Нѣкои ще ти казватъ,

че си магаре, съ дълги уши, че не трѣбва да ревешъ тъй силно, че не можешъ да نوشишъ вода, или че си упоритъ, своенравенъ. При посвещението си човѣкъ трѣбва да прѣвръща всички тия нѣща, да се освободи отъ положението, въ което се намира; иначе, ще минава отъ едно прѣбраждане въ друго и ще се намѣри все въ сѣщото положение, като магаре. Магарето е символъ на неблагоприятни условия, които човѣкъ трѣбва да прѣодолѣе и съ които трѣбва да се справи. Тѣй щото въ съзнанието си човѣкъ трѣбва да мине въ по-високо положение отъ това, въ което се намира. Нѣма нищо лошо въ магарешката форма. Запитайте вълка нѣщо за магарето, и той веднага ще започне да се облизва. Вълкътъ високо цѣни магарешкото месо. Достатъчно е единъ пѣтъ само да е ялъ магарешко месо, за да обикаля слѣдъ това цѣли деветъ мѣсеца на сѣщото мѣсто, да намѣри още едно магаре. Само вълкътъ знае, какво се крие въ магарешкото месо. Когато вълкътъ яде магарешко месо, той вече придобива неговата опитностъ, не иска втори пѣтъ да минава прѣзъ сѣщата форма. Вълкъ, който е ялъ единъ пѣтъ магарешко месо, иска или не иска, свързва се вече съ магарето и става магаре.

И тѣй, ако човѣкъ не може да разрѣши труднитѣ условия на живота, той се ограничава; разрѣши ли ги, той се освобождава. Тѣй както свѣтътъ е устроенъ, той прѣдставя пѣтъ, методъ, чрѣзъ който Богъ работи. Когато изучаваме минералитѣ, скѣпоцѣннитѣ ка-

мъни, растенията и животните, ние трѣбва да се спираме върху смисъла, който се крие въ тѣхъ. Когато изучаваме свѣтлината, топлината, сжщо така трѣбва да изучаваме тѣхния смисълъ и прѣдназначение. Слѣдъ създаването на свѣта, Богъ е поставилъ първия човекъ въ райската градина, между растения и животни, като му казалъ да ги завлада. Да ги завлада, подразбира да ги изучи, да се ползува отъ тѣхъ, да бжде разуменъ господарь на земята, ако иска да бжде щастливъ. Казвамъ: блажени сте, когато Богъ дойде между васъ и намѣри, че сте свършили работата си и чакате да ви се даде нова.

Сега ще направимъ една малка екскурзия до в. Дамка.

*

4. Бесѣда отъ Учителя, държана на 20 августъ, 1930 г., 6 ч. с. при II. Рилско езеро.

■■■■■■■■

БОЖЕСТВЕНА ВРЪЗКА.

Каква бѣше задачата за днесъ? — Днешниятъ день е опрѣдѣленъ за възстановяване връзката ни съ Бога. Този день е единъ отъ важнитѣ дни. Задачата, която имате днесъ, ще важи и прѣзъ цѣлата година. Задачитѣ, които ви се дадоха прѣзъ тѣзи петъ дни, отъ недѣля до четвъртъкъ, ще важатъ и за цѣлата година. Първиятъ день, недѣля, бѣше опрѣдѣленъ за работа върху освобождението на човѣка. Значи, всѣки ще работи за освобождението си. Понедѣлникъ бѣше день на освещение. Човѣкъ трѣбва да посвѣти живота си въ служене на Бога. Вторникъ бѣше опрѣдѣленъ за работа върху Любовета, Мъдростъта и Истината. Срѣда бѣше опрѣдѣленъ день за Божествената наука. Четвъртъкъ — день за възстановяване на Божествената връзка.

Питамъ: какво се изисква на физическия свѣтъ, за да направите нѣкаква връзка? Запримѣръ, за да свържете единъ конецъ, той непрѣменно трѣбва да има два края. Ако конецътъ имаше само единъ край, по никой начинъ не би могълъ да се свърже. Защо и какъ се свързватъ концитѣ? Защо и какъ се свързватъ вѣжетата, съ които се пушатъ кофитѣ въ кладенцитѣ? Концитѣ се свързватъ единъ съ другъ, за да послужатъ за нѣщо. Единиятъ край на вѣжето се вързва за дръжката на кладенеца, а другия край се

вързва за кофа, за да се извади вода отъ кладенеца. Значи, и вжжетата се свързватъ, за да послужатъ за нѣщо. Слѣдователно, ако човѣкъ не направи нѣкаква връзка, той не може да постигне своитѣ желанія. Връзката е методъ за постигане на извѣстни желанія. Ако имате вжже, съ което искате да извадите вода, какво трѣбва да направите? Ще свържете вжжето за кофата, и така ще извадите вода. Нѣмате ли кофа, която да завържете за вжжето, не можете да извадите вода. Значи, съедините ли двата края, т. е. направите ли връзката добръ, вие можете да работите. За да работи човѣкъ правилно, у него трѣбва да стане вжтрѣшно прѣобразование, което се постига, именно, чрѣзъ връзката.

Казвамъ: човѣкъ може да работи, само слѣдъ като направи връзка. Работа и връзка вървятъ едно слѣдъ друго. Нѣкога човѣкъ самъ прави връзка, нѣкога други я правятъ. Обаче, който и да направи връзката, важно е човѣкъ да има тази връзка и да работи, за да може и живата природа да работи върху него. Такъвъ е Божествениятъ законъ, който носи новото въ живота. Въ какво седи новото? — Въ Божествената връзка. Който разбира смисъла на връзката, за него нѣма по-хубаво нѣщо въ живота отъ връзката. Който не разбира смисъла ѝ, нѣма по-лошо нѣщо отъ връзката. Значи, връзката произвежда два различни резултата. Запримѣрь, ако ржката на човѣка не е свързана за тѣлото, може ли тя да бжде това благо за него, каквото въ сжщностъ прѣдставя? Понеже рж-

ката е свързана за тѣлото, затова тя принася полза на човѣка. Ако езикътъ не е добръ свързанъ въ устата, каква полза ще принесе на човѣка? Колкото лошъ да е езикътъ на нѣкой човѣкъ, като е свързанъ, той все пакъ може да каже и нѣщо добро съ него. Ако очитѣ на човѣка не бѣха свързани съ мускули, тѣ не биха го ползували въ нищо. Въ тѣзи случаи нѣма по-хубаво нѣщо отъ връзката. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което ни принася радостъ и веселие, се дължи, именно, на вжтрѣшната връзка между нѣщата и явленията. Тази вжтрѣшна връзка е поставена отъ Бога, благодарение на което Той присъствува навсѣкждѣ. Ние наричаме тази връзка Божествена, безъ разлика на това, дали я съзнавате, или не. Ако я съзнавате, ще се радвате; ако не я съзнавате, ще се чудите, какъ е направено окото, какъ се държи езика и т. н. Тѣй щото всѣка мисль, всѣко чувство, които се проявяватъ у насъ, не сж нищо друго, освѣнъ присъствието на Живия Господъ, Когото ние търсимъ навсѣкждѣ. Всѣка мисль е резултатъ на вжтрѣшна връзка съ нѣкое разумно сжщество. Мнозина може да не разбиратъ, какъ е станала тази връзка, но това нищо не значи — връзка сжществуваше.

Едно отъ условията за възстановяване вжтрѣшната връзка съ Бога е благодарността. Защо трѣбва да благодари човѣкъ на Бога? И защо трѣбва да се радва? Казано е въ Битието, 1 гл.: „Въ началото създаде Богъ небето и земята.“ (— 1 ст.). Ако Богъ не бѣше създалъ небето и земята, нѣмаше на какъ-

во да се радвате. Затова, всѣка сутринь, като ставате, благодарете на Бога, че съ очитѣ си виждате небето, а съ краката си ходите по земята.

„А земята бѣше неустроена и пуста; и тъмнина бѣ върху бездната, и Духъ Божий се носѣше върхъ водата.“ (— 2 ст.). Радвайте се, че Духъ Божий се носѣше върху водата, върху тази безформена материя и я устройваше, оформяваше.

„И рече Богъ: Да бжде видѣлина! И стана видѣлина.“ (— 3 ст.). Радвайте се, че има видѣлина въ свѣта, защото безъ нея нищо не бихте могли да различите: тя разкрива красотата и хармонията въ природата, които и ние сме дошли тукъ да видимъ.

„И нарече Богъ видѣлината Денъ, и тъмнината нарече Нощъ“ (— 5 ст.). Радвайте се на Деня и Нощта, които Богъ създаде: денътъ — за работа; нощта — за почивка.

„И рече Богъ: да бжде твърдъ посрѣдъ водитѣ, и да разлжчи вода отъ вода“. (— 6 ст.). Радвайте се на водата въ езерата и въ рѣкитѣ! Радвайте се на водата въ изворитѣ — на всичката вода! Радвайте се на водата въ чешмичката, която тукъ направихме! Водата, която Богъ създаде, е проводникъ на живота.

„И нарече Богъ твърдѣта Небе.“ (— 8 ст.). Радвайте се на небето, което е устроено, и по което виждате слънце, луна и безброй звѣзди!

„И нарече Богъ сушата Земя, и събра нието на водата нарече Моря.“ (— 10 ст.). Благодарете и за сушата, по която днесъ

стѣпвате! Направете прѣводъ на думитѣ „земя, суша, моря“; тѣ иматъ вѣтрѣшенъ смисълъ. Всички тия нѣща, които заобикалятъ човѣка, завладяватъ ума му, и той започва да учи, да се развива правилно.

„И рече Богъ: да прорасти земята зелена трѣва, която да дава сѣме, и дърво плодносно, което да ражда плодъ по вида си, на който сѣмето да е въ него на земята.“ (— 11 ст.). Благодарете за трѣвитѣ, за дърветата, за всичко, което виждате върху земята, по която ходите. Значи, днесъ, заедно съ вчерашния день, благодарете на Бога, че можете да виждате слънцето и луната на небето, а вечерно врѣме — и звѣздитѣ. Когато Богъ създаде слънцето и луната, тогава и науката се яви у насъ. Богъ създаде още рибитѣ, птицитѣ и млѣкопитаещитѣ, които изразяватъ Божествени сили.

„И благослови ги Богъ и рече: Плодете се и множете се, и напълнете водата въ морята: нека се умножатъ и птицитѣ по земята.“ (— 22 ст.).

„И рече Богъ: Да произведе земята животни одушевени по вида имъ, скотове и гадове, и звѣрове на земята по вида имъ.“ (— 24 ст.). — Когато у васъ се яви нѣкое лошо чувство, това се дължи на животнитѣ у васъ, които, обаче, иматъ своето дълбоко прѣдназначение. Добритѣ чувства се дължатъ на млѣкопитаещитѣ, а лошитѣ чувства — на звѣроветѣ, на хищнитѣ животни.

„И създаде Богъ човѣка по образу своему, по образу Божию създаде го: мъжки

и женски полъ ги създаде.“ (— 27 ст.). Благодарете на Бога, че ви е създалъ по образъ и подобие свое!“.

„И благослови ги Богъ, и рече имъ: Плодете се и множете се, и напълнете земята, и обладайте я; и владѣйте надъ рибитѣ морски, и надъ птицитѣ небесни, и надъ всѣко животно, което се движи по земята.“ (— 28 ст.). Благодарете на Бога за тази властъ, която ви е далъ. Вие можете да упражните тази властъ само тогава, когато благодарите за всичко.

И тъй, днешниятъ день ще посвѣтимъ на мисълта, че ние сме направени по образъ и подобие Божие, който ни е далъ властъ надъ по-низкостоещитѣ отъ насъ същества. Това се отнася до вътрѣшния човѣкъ, до Божественото у него. Благодарите ли на Бога, давате ли прѣдимство на Божественото у васъ, всичкитѣ ви желанія ще се постигнатъ. Не признавате ли реда, по който свѣтътъ е създаденъ, нищо не можете да постигнете. И религиознитѣ, и ученитѣ хора трѣбва да вървятъ по пътя, който Богъ е опрѣдѣлилъ. Богъ създаде свѣта, но още не го е завършилъ. Тъй както свѣтътъ се развива, всичко върви къмъ реализиране на Божественитѣ идеи.

Сега ще работите за възстановяване, за уякване на връзката ви съ Бога, да чувствувате Неговото присѣствие всѣкога и навсѣкждѣ. Запримѣрь, като наблюдавате сутринъ изгрѣвашето слънце, а вечеръ — луната и звѣздитѣ по небето, сърцата ви да трептятъ, да чувствувате Божието присѣствие.

Днешниятъ день е тържественъ, защото Духъ Божий присѣствува между насъ. Божието дихание е навсѣждѣ. Много нѣща не сж ясни за васъ по единствената причина, че сте въ долината. Може ли този, който е въ долината, да вижда това, което другъ вижда на планината? Това не показва, че този, който е въ долината, не е способенъ да вижда, както онзи, който е на планината. И той може да вижда, както онзи на планината, но днесъ нѣма възможность да се качи на това високо мѣсто, вслѣдствие на което много нѣща за него не сж ясни. Слѣдователно, когато нѣкои нѣща не сж ясни за васъ, вие трѣбва да напуснете долината, да се качите на планината, и оттамъ да ги разглеждате. Значи, отъ изгрѣвъ на слънцето до обѣдъ човѣкъ седи на планината. Този процесъ въ нашия животъ е възходещъ. Ние го наричаме служене на Бога. Дойде ли слънцето до най-високия връхъ на планината, то започва постепенно да слиза, върви къмъ залѣзване. Съ него заедно и човѣкъ прави друга джга въ своя животъ: той слиза въ долината, дѣто ще започне Божествената работа.

На другия день, отъ изгрѣвъ на слънцето до обѣдъ, човѣкъ пакъ се качва на планината, а слѣдъ обѣдъ слиза въ долината да работи. Прѣзъ нощта човѣкъ е пакъ на работа. Тогава започва най-грубата работа — прѣчистване на кжщата. Господартъ излиза отъ кжщата си, т. е. отъ своето тѣло, а слугитѣ прѣчистватъ цѣлата кжща. Сутринята, когато господартъ, т. е. Божестве-

ното въ човѣка се върне въ кжщата си, намира всичко прѣчистено, въ пълень редъ и порядъкъ, и започва работата си: изкачване на високия връхъ и послѣ слизание въ долината, на работа. Слѣдователно, възкачването нагорѣ е пжтъ на Божественото, а слизането въ долината е пжтъ на човѣшкото.

И въ съзнанието на хората ставатъ сжщитѣ процеси: възкачване и слизание. Когато работитѣ на хората не вървятъ добрѣ, тѣ се мжчатъ, страдатъ. Това показва, че въ съзнанието имъ става процесъ на слизание, процесъ на залѣзване на слънцето. За да излѣзатъ отъ това положение, тѣ трѣбва да направятъ единъ полукръгъ. Слѣдователно, когато човѣкъ страда, той трѣбва да има търпѣние да почака изгрѣването на слънцето. Изгрѣе ли слънцето, всичкитѣ му страдания и противорѣчия изчезватъ. Изгрѣвътъ на слънцето носи Божиитѣ благословения. Изгрѣвътъ на слънцето носи всички възможности за реализиране на човѣшкитѣ желания. Отъ изгрѣвъ на слънцето до обѣдъ човѣкъ не мисли за страданията, защото до това врѣме идатъ Божиитѣ благословения. Отъ обѣдъ нататъкъ човѣкъ започва да мисли за страданията. При залѣзване на слънцето той започва да мисли вече за ликвидиране съ страданията, съ всички взимания — давания. Така човѣкъ се приготвява за слѣдния Божественъ день, който е вѣченъ, понеже извира отъ Вѣчното Начало на живота.

Казвамъ: връзката, която ще възстановите днесъ, не се отнася само за единъ день. Бо-

жествениятъ денъ се състои отъ много човѣшки дни. Вие нѣмате прѣдстава за дължината на Божествения денъ по причина на прѣкъжванията, които ставатъ въ вашето съзнание. Въ физическия животъ има една фаза, която точно опрѣдѣля обстановката на нѣщата. Запримѣрь, при опрѣдѣляне на врѣмето, въ часовника се отбѣлѣзва момента, когато слънцето изгрѣва и залѣзва. Хора, у които чувствителността и чувството за врѣме е силно развито, могатъ безъ часовникъ да опрѣдѣлятъ точно часа, съ разлика най-много отъ петъ минути. Ако събудите такъвъ човѣкъ нощемъ и го запитате за часа, той ще ви опрѣдѣли врѣмето. Даже часовниците не опрѣдѣлятъ толкова точно врѣмето, както нѣкои хора го опрѣдѣлятъ вжтрѣшно. Земята не се движи механически, както ние прѣдполагаме.

И тъй, хубавитѣ дни, които имате тукъ, сж благо за насъ, съ което Богъ ни удостоява. Това благо е признакъ на Божието благословение. Първия денъ, въ недѣля, имаше тукъ-тамъ малко облаци, които говорятъ за малки противодѣйствия. Днесъ вече имаме най-хубаво врѣме. По-хубаво врѣме отъ това не може да се очаква. Послѣднитѣ петъ деня, отъ недѣля до четвъртъкъ, прѣдставляватъ букетъ отъ хубави дни. Недѣля и понеделникъ бѣха подготвителни дни, но послѣднитѣ три дни, вторникъ, сръда и четвъртъкъ, които бѣха опрѣдѣлени за работа, врѣмето бѣше много хубаво. Слѣдователно, първитѣ два деня, показватъ, че ако работите по човѣшки, прѣзъ

годината ще имате малка мъгла. Врѣмето прѣзъ послѣднитѣ три деня показва, че ако работите по Божественъ начинъ, всичкитѣ ви работи прѣзъ годината ще вървятъ добрѣ и ще се оправятъ. Тѣй щото има връзка между врѣмето и значението на днитѣ. На това трѣбва да се обръща внимание. Въ срѣда врѣмето се оправи, деньтъ бѣше много хубавъ. Той бѣше опрѣдѣленъ като день на Божествената наука. Значи, щомъ дойде Божествената наука, и врѣмето се изяснява. Слѣдователно, знанието, науката разпрѣсва облацитѣ и мъглитѣ. Четвъртъкъ — деньтъ на Божествената връзка, прѣчисти всичко. Небето е свършено чисто, ясно. Слѣдователно, когато човѣкъ направи връзка съ Бога, и неговото небе ще се прѣчисти свършено, по него нѣма да има никакви облаци, никакви мъгли.

Казвамъ: стремете се да възстановите въ себе си тази жива връзка! Не мислете, че нѣщата могатъ да се постигнатъ по механически начинъ. Единъ стихъ отъ Свещеното Писание казва: „Ние сме съработници на Бога.“ Значи, като работимъ за Бога, ние вземаме участие въ Неговото дѣло. И тогава, всичко онова, за което душата ни копнѣе, ще се постигне; всичко онова, къмъ което нашиятъ умъ се стреми, ще се реализира; всичко онова, което човѣшкото сърце желае, ще се осъществи. Изобщо, всичко, което човѣкъ мисли, чувствува и желае, той може да постигне. Обаче, не желайте да постигнете всичко изведнѣжъ! Не же-

лайте всичкитѣ ви цвѣтя да цвѣнатъ наведнѣжъ! Защо? — Ако всички цвѣтя въ градината ви цвѣнатъ наведнѣжъ, радостта ви ще бжде голѣма, наистина, но за кратко врѣме. Щомъ цвѣтята ви прѣцвѣтятъ, останалото врѣме отъ годината ще бждете лишени отъ радостъ. Както природата е наредила, цвѣтята да цвѣтятъ прѣзъ течение на цѣлата година, тъй е най-хубаво. Не желайте всичката вода отъ извора да изтече изведнѣжъ! Изтичането на водата е законъ за постепенно реализиране на нѣщата. Въ това отношение и вашата мисль трѣбва да бжде подобна на течащата вода, да нѣма прѣкжване. Вашата мисль трѣбва да бжде подвижна, като въздуха. Дойдете ли до нѣкой изворъ, благодарете, че Богъ е създалъ водата, да се ползвате отъ това благо. Поемете ли въздухъ въ дробовѣтъ си, благодарете на Бога, че Той го е създалъ, за да познавате Неговитѣ мисли. Видите ли сутринъ изгрѣващото слънце, благодарете на Бога, че го е създалъ, за да можете подъ неговитѣ лъчи да различавате нѣщата.

Съврѣменнитѣ хора сж се отклонили отъ Божествения пѣтъ, забравили сж Бога, и търсятъ нѣщо отвънъ, което никой не може да имъ даде, и нийдѣ не могатъ да го намѣрятъ. Тѣ дишатъ Божествения въздухъ, възприематъ Божественитѣ мисли, а насочватъ погледа си далечъ нѣкъдѣ въ бждещето, отдѣто нищо не могатъ да получатъ. Хората казватъ: нѣкога въ далечното бждеще все ще постигнемъ желанията си. На кое

бждеще се надѣватъ? Въ настоящето човѣкъ може да постигне това, което желае, нѣма защо да очаква отъ бждещето. Достатъчно е още днесъ да поеме той чрѣзъ въздуха Божественитѣ мисли и да ги обработи въ себе си. Единъ день тѣзи мисли ще израснатъ и ще дадатъ своя плодъ. Тѣ ще създадатъ това бждеще, което хората очакватъ. Тѣ ще се оплодятъ въ градинитѣ на тѣхнитѣ души и ще се проявятъ като свѣтли мисли и желания. Дойде ли това врѣме, хората ще бждатъ разположени едни къмъ други: тѣ ще се обичатъ. Бждещето на всички зависи отъ днешния день. Помнете правилото: който се осигурява за единъ день, той се осигурява за всички останали дни на живота си; и обратно: който се осигурява за всички дни на живота си, той се осигурява само за единъ день.

Казвамъ: който мисли, че може да се осигури за цѣлъ животъ, той ще се натъкне на стария животъ, дѣто хората очакватъ щастие по механически начинъ. Запримѣръ, тѣ очакватъ щастieto отвънъ, да ги обичатъ хората. Нѣкоя мома се облѣче хубаво, накичи се и отиде на хорото да играе, търси нѣкой момъкъ да я хареса, да я направи щастлива. И момъкътъ се облѣче, отиде на хорото, гледа нѣкоя мома да го хареса. Желанието на човѣка да бжде щастливъ не е лошо, но той го търси по кривъ пѣтъ. По този начинъ щастieto не се придобива. Нѣкой човѣкъ иска да бжде ученъ, но слѣдъ като стане ученъ, пакъ не е щастливъ. Защо? Той е придобилъ това знание неправилно и

не е готовъ за него. Вмѣсто да стане по-смиренъ, той се възгордява, вслѣдствие на което хората не го уважаватъ и започватъ да го обиждатъ. Този философъ, ако напише нѣкоя философска книга, ще иска всички да го зачитатъ, да го цѣнятъ. Не срещне ли това отъ тѣхъ, той ги нарича глупци, невѣжи, а съ това ги настройва още повече противъ себе си. Този ученъ нарича хората глупци, невѣжи, а очаква отъ тѣхъ щастieto си, иска тѣ да го повдигнатъ.

Другъ нѣкой казва: азъ искамъ да живѣя по Бога, отричамъ се отъ свѣтския животъ. Питамъ: какъвъ е свѣтскиятъ и какъвъ — Божествениятъ животъ? Ще направя едно сравнение между свѣтския и Божествения животъ, да видите, въ какво седи разликата. Когато човѣкъ яде, нахрани се хубаво и не благодари на Бога за яденето, като не признава, че всичко това е дадено отъ Бога, той е въ свѣтския животъ. Когато човѣкъ яде и благодари на Бога за всичко, което му е далъ, той е въ Божествения животъ. Когато нѣкой младъ момъкъ се хване на хорото до нѣкоя мома и не благодари на Бога за здравитѣ крака, които има, нито пѣкъ съзнава, че момата до него е отъ Бога създадена и Нему принадлежи, той е въ свѣтския животъ. Обаче, ако този момъкъ благодари за здравитѣ си крака и съзнава, че момата, която е до него, е Божие създание, той е въ Божествения животъ. Слѣдователно, всичко, което човѣкъ върши несъзнателно, е свѣтско; всичко, което човѣкъ върши съзнателно, е

Божествено. Който не признава, че благата, които има въ живота си, сж дадени отъ Бога, той е свѣтски човѣкъ; а този, който признава, че благата, които има, сж дадени отъ Бога, е Божественъ човѣкъ. Когато съзнавате, че въ дадена работа Богъ взима участие, тя е Божествена; щомъ Богъ не взима участие въ нѣкоя работа, тя е свѣтска. Въ Божественитѣ работи резултатитѣ сж добри; въ човѣшкитѣ — резултатитѣ сж лоши. Щомъ е така, вършете всичко, което е Божествено! Защо не благодарите на Бога, че имате здрави крака, съ които можете да играете и да ходите?

Казвате: ние трѣбва да се обичаме, да се любимъ. Какво разбирате подъ думата любовъ? Ще поясня тази мисль съ единъ примѣръ. Когато човѣкъ се влюби въ нѣкого, това означава, че той иска да опита неговия плодъ, т. е. иска да приеме малко топлина отъ неговата. Когато откъснете единъ плодъ отъ нѣкое дърво, вие пожелавате да го вкусите, да опитате неговата сладость, да се увѣрите, че това, което Богъ е създалъ, наистина, е хубаво. Като вкусите плода, казвате: хубавъ е този плодъ! На сжщото основание, приеме ли човѣкъ малко топлина отъ своя възлюбенъ, вкуси ли отъ неговия плодъ, сърцето му непрѣменно трепва. Топлината на възлюбения е плодъ отъ духовния свѣтъ. Значи, момъкътъ се хваща на хорото при нѣкоя мома заради плода ѝ. Има ли плодъ, той ще играе, ще скача при нея на хорото; нѣма ли плодъ, нѣма да се хване при нея, ще отиде при друга мома.

Съврѣменнитѣ хора, които не могат да мислят по новия начинъ, като видятъ, че нѣкой момъкъ се хваналъ на хорото при нѣкоя хубава мома, тѣ разглеждатъ въпроса по старому и казватъ: този момъкъ се хваналъ до онази мома, защото е красива. Това е криво разбиране на нѣщата. Тѣ гледатъ на момъка, като на вълкъ, който обикаля около нѣкое агне. Защо вълкътъ обикаля агнето? Да го изяде. Вълкътъ, обаче, не разбира Божиитѣ пѣтица, а момъкътъ ги разбира. Така щото побужденията на момъка и на вълка не сж едни и сжи. Вълкътъ не търси агнето за неговото млѣко, но той иска да го изяде. Той казва: азъ обичамъ агнето. Да обича агнето, това е правилно; начинътъ, по който изразява своята любовъ, не е правиленъ. Вълкътъ казва: защо да не обичамъ агнето? Богъ го е създалъ за менъ. Щомъ вълкътъ разсждава така и яде агнетата, за него пѣкъ ще се намѣри още по-голѣмъ вълкъ, който ще обиколи нѣколко пѣти около него, ще го нападне и ще го изяде. Вълкътъ ще каже: не, това не трѣбва да се допуска! Питамъ: дѣ е философията тогава, дѣ е логиката? Вълкътъ може да напада по-слабитѣ отъ себе си и да ги яде, а него не може да нападне нѣкой по-силенъ вълкъ. Както вълкътъ напада агнето, на сжщото основание по-силниятъ вълкъ ще нападне него. Противорѣчията въ живота произтичатъ отъ това, че хората намиратъ, какво извѣстни постѣпки спрѣмо тѣхъ не сж прави. Всѣка постѣпка на хората къмъ нѣкой човѣкъ не е

нищо друго, освѣнъ отражение на нѣкоя негова крива постѣпка къмъ извѣстно живо същество. Както си постѣпвалъ къмъ другитѣ, така ще постѣпватъ и къмъ тебъ. Казано е въ Писанието: „Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри.“ Това е законътъ. Нѣщата се прѣповтарятъ. Лошитѣ, неблагоприятни условия въ живота идватъ да напомнятъ на хората, че нѣкои тѣхни методи, схващания, учения или служене на Бога въ нѣкои отношения не сж били прави.

Казвамъ: ние имаме прѣдъ видъ всичко това, и то трѣбва абсолютно да се коригира. Смыслътъ на живота не седи въ изпълнение волята Божия по буква, но като изпълнявате волята на Бога, постепенно да изправяте живота си, като му дадете онази цѣна, каквато той дѣйствително заслужава. Нѣкой казва: непостижими сж нашитѣ желания. Непостижими сж желанията само за онзи, който не работи, за онзи, който не знае, какъ да работи и за онзи, който нѣма връзка съ Бога. За този, който работи, за този, който знае, какъ да работи и за този, който има връзка съ Бога, всичко е постижимо. Искате ли да постигнете желанията на своята душа, първо възстановете връзката си съ Бога и работете за Него, а не за себе си. Добродѣтелниятъ човѣкъ работи за Бога, а никога за себе си. Не работи за себе си! — подразбирамъ: не работи за низшето въ себе си. Работи за Бога! — подразбирамъ: работи за висшето въ себе си. Понеже Богъ създаде всичко, човѣкъ трѣбва да се учи отъ

Бога, да види, какъ Той създаде свѣта, и послѣ, по сѣщия начинъ трѣбва да работи и той, за да създаде своя животъ. Човѣшкиятъ духъ трѣбва да се носи надъ бездната, за да устрои въ него това, което не е устроено. Въ живота на човѣка има голѣмъ хаосъ, затова Божественото въ него, господарьтъ му, трѣбва да тури редъ и порядкъ въ неговия животъ. Това значи да създаде човѣкъ характеръ въ себе си. Кой ще му създаде характера? — Неговиятъ духъ. Духътъ твори въ човѣка. „Въ начало създаде Богъ небето и земята“. Небето у насъ, това е нашиятъ духъ, земята — това е нашата душа. Божественото, което непрѣкъснато работи, твори у насъ, пише нашата свещена книга. Не прѣсъздаде ли човѣкъ своитѣ мисли и чувства, да съзнава, че всичко, което Богъ е направилъ, е добро, той нищо нѣма да постигне.

Казано е въ Писанието, че Богъ най-послѣ създаде човѣка и го постави господарь на всички животни. По сѣщия начинъ, когато и вие създадете и устроите всичко въ себе си, все ще поставите нѣкого господарь, да управлява онова, което сте създали. Кого ще поставите господарь? — Азъ-тъ, висшето себе.

И тъй, на всички прѣдстои възстановяване на вжтрѣшната връзка съ Бога, вжтрѣшно прѣчистване, както и придобиване на вжтрѣшно знание, което да донесе правилно разбиране на живота. Придобие ли тѣзи нѣща, вие ще можете лесно да се справите съ мжнотииѣтъ, съ противорѣчията на живота, които ви отдалечаватъ отъ великата цѣль.

Противорѣчията, мжнотиитѣ въ живота сж врѣменни. За да реализира човѣкъ Божественото въ себе си, той трѣбва да разбира общия планъ на живота, който Богъ е поставилъ. Който не разбира този общъ планъ на живота и не върви по опрѣдѣления Божественъ пжтъ, той нищо не може да постигне. Христосъ казва: „Ако и азъ постжпвамъ като васъ, ще бжда подобенъ вамъ.“ Съзнавате ли всичко, което вършите, вие живѣте по Бога. Живѣте ли съ тази мисль дълго врѣме, постжпвате ли споредъ нея, тя ще ви помогне да реализирате всичко добро, което душата ви желае.

Какъ ще ви помогне тази мисль? За изяснение на въпроса ще приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че имате кладенецъ, дълбокъ 20—30 м. Колко врѣме трѣбва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата въ кладенеца и да извадите отъ него вода? Трѣбватъ ви най-много 5—10 минути. Слѣдователно, ако искате да реализирате нѣкое ваше желание, непременно трѣбва да вървите въ правия пжтъ. Вървите ли въ този пжтъ, нѣма да минатъ повече отъ 5—10 минути, и желанието ви ще се реализира. Прѣзъ това врѣме, обаче, вие трѣбва да въртите дръжката на колелото, да спуснете кофата въ кладенеца. Ако не знаете, какъ да въртите, или очаквате други да въртятъ дръжката на колелото, реализирането на вашето желание се отлага. Нѣкой казва: чакамъ да дойде нѣкой по-силенъ отъ мене, да хване дръжката и да ми извади вода. Това подраз-

бира, че този човѣкъ чака благоприятни условия. Не чакайте да дойде по-силенъ човѣкъ отъ васъ, но сами хванете дрѣжката на колелото и въртете. Нѣма да минатъ 5—10 минути, и ще изкарате водата горѣ. Извадите ли сами вода отъ кладенеца, останалото врѣме отъ деня ще употребите за друга работа. Мислите ли, че сте деликатни, нѣжни и чакате да мине нѣкой човѣкъ да извади вода вмѣсто васъ, вие ще изгубите цѣлия день въ очакване, и никаква друга работа нѣма да свършите. Това се случва и въ всѣкидневния животъ. Често много отъ съврѣменнитѣ хора изгубватъ цѣлъ животъ за постигане на нѣкои свои дребни желания.

Тази година ви се дава слѣдната задача: да работите, да учите и да възстановите връзката си съ Бога. Хубавото врѣме днесъ показва, че ще имате Божието благословение: каквато работа започнете, ще я свършите добрѣ. Вървите ли по Божия пѣтъ, ще постигнете всичко, което желаете. Съзнавате ли, че всички положения, които хората заематъ въ живота, сж еднакво важни и отъ Бога опрѣдѣлени, вие вървите въ правия пѣтъ.

Ще приведа слѣдния примѣръ за изяснение на послѣдната мисълъ. Единъ день Богъ поставилъ на единъ кръстопѣтъ, една жива ржка, въ която имало съзнание, да показва на минувачитѣ пѣтя за единъ голѣмъ изворъ. На ржката било написано, дѣ е пѣтътъ за извора. Всѣки пѣтникъ се спиралъ прѣдъ ржката, прочиталъ написаното и се отправялъ къмъ извора. Въ първо врѣме ржката била

доволна отъ положението си, че могла да посочва пжтя къмъ извора, а съ това да улеснява пжтниците. Единъ день тя се отекчила отъ своята еднообразна работа и си казала: дотегна ми вече, кой какъ мине, да му посочвамъ пжтя за извора. При това, всички минаватъ-заминаватъ, и никой не ми благодари. Тѣзи хора не заслужаватъ да седа зарадъ тѣхъ цѣль день на кръстопжтя и да дишамъ прахъ. Тогава ржката се обърнала къмъ Бога съ молба да ѝ даде нѣкаква по-висока служба. — Каква служба искашъ? — Искамъ да бжда на нѣкоя висока планина, да върша нѣкаква важна работа. Господъ я поставилъ на единъ високъ планински връхъ и я направилъ „вѣтропоказатель.“ Тя се намѣрила на върха и опрѣдѣляла посоката на вѣтъра, но останала самотна, защото никой не минавалъ покрай нея. Едва сега разбрала тя, че първото ѝ положение, на кръстопжтя, било по-важно, отколкото да бжде вѣтропоказатель на нѣкой планински връхъ. Много отъ съврѣменнитѣ хора, като тази ржка, искатъ да заематъ високи положения въ свѣта. И това е добро, но самотни ще бждатъ. Малко хора минаватъ по планинскитѣ върхове. На върха ржката се въртѣла, но била сама, никой не минавалъ покрай нея. Тогава тя съзнала грѣшката си и казала: толкова врѣме, какъ седа на този връхъ, показвамъ на хората, какво ще бжде врѣмето, дали ще има вѣтъръ, а на мореплавателитѣ показвамъ посоката на вѣтъра, ще има ли попжтенъ вѣтъръ, но при всички мои услуги никой не ме поглежда, никой не минава по-

край мене. Груби сж тукъ хората! Добрѣ ми бѣше на кръстопѣтя. Кой какъ минаваше, все се спираше прѣдъ мене и ме запитваше за пѣтя къмъ извора. По-благородни бѣха хората тамъ!

Какво показва тази приказва? Приказката показва, че ржката и въ двата случая не съзнавала, защо е поставена на едното или на другото мѣсто и какъ трѣбва да изпълни службата си. Слѣдователно, когато човѣкъ не съзнава благото, което Богъ му е далъ, той ще бѣде нещастенъ и при низкото, и при високото положение, което заема. Бѣдниятъ, който съзнателно служи на Бога, е щастливъ; богатиятъ, който съзнателно служи на Бога, е щастливъ. Бѣдниятъ, който несъзнателно служи на Бога, е нещастенъ въ бѣднотията си; богатиятъ, който несъзнателно служи на Бога, е нещастенъ въ своето богатство. Нѣмате ли съзнание за това, което вършите, вие ще бѣдете нещастни и въ науката, и въ религията. Даже и светията, ако мисли, че е светия само за себе си, и той ще бѣде нещастенъ. Човѣкъ може да запази своята светостъ само, ако служи на Бога.

Основната идея, която трѣбва да държите въ ума си е да възстановите вжтрѣшната си връзка съ Бога. Тя е ключъ къмъ всички тайни. Стремете се къмъ реализиране на тази идея, докато всички нѣща ви станатъ ясни. Когато Божествената свѣтлина ви озари, всичко ще ви стане ясно. Натѣкнете ли се на нѣкои ваши тъмни мисли и желанія отъ миналото, съзнанието ви се помрачава, и вие не

можете да разбирате нѣщата. Запримѣрь, ако говорите на нѣкой боленъ за Бога, той ще ви каже: какво ми говоришъ за Бога, не виждашъ ли, че азъ имамъ нужда отъ лѣкъ? Болниятъ има право да казва така, но той не знае, че ако направи връзка съ Бога, подобъръ лѣкъ отъ този нѣма за него. Съзнае ли това, което му проповѣдвате, той ще се излѣкува веднага. Отивате при нѣкой невѣжа да му говорите за Бога. Той казва: какво ми говорите за Бога? Азъ искамъ знания, наука, не се нуждая отъ проповѣди. Невѣжиятъ не знае, че най-ученото сѣщество въ свѣта е Богъ. Слѣдователно, ако направи връзка съ Бога, той ще придобие голѣми познания. Ето защо човѣкъ трѣбва да се свърже съ Бога, съ своя Учителъ.

Казвамъ: свържете ли се съ Бога, съ Учителя си, трѣбва да слушате съ двѣтъ си уши. Сърцата и умоветъ ви трѣбва да бждатъ така подготвени, че да разбирате всѣка Негова дума. Не критикувайте думитъ на Учителя си. Съмнявате ли се нѣщо, провѣрвайте. Отъ резултатитъ ще сждите за истинността на Неговитъ думи. Свържете ли се съ Учителя си, и свѣтлината ще дойде. Дойде ли свѣтлината, тя ще увеличи живота и свободата ви. Ако свѣтлината, животътъ и свободата на човѣка се увеличатъ, какво повече може да желае той? Въ живота сж постиженията на всички желания; въ свѣтлината сж постиженията на всички мисли; въ свободата се постига всичко, което човѣкъ желае. Нѣмате ли връзка съ Бога, съ Учителя си, нищо не

можете да постигнете. Всѣки, който ви убѣжда да вѣрвате въ едно или въ друго вѣруую, той трѣбва да ви даде животъ, свѣтлина и свобода. Ще ми възразятъ: когато човѣкъ умре и се освободи отъ ограниченията на своето тѣло, той ще види и разбере много нѣща. Не, човѣкъ трѣбва да види и разбере нѣщата, още докато е живъ, а не слѣдъ като умре. Подъ думата смъртъ ние разбираме грѣшенъ животъ. Като грѣшенъ, човѣкъ трѣбва да умре, но като праведенъ, той трѣбва да живѣе и да учи. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да умре за грѣха, да се освободи отъ него, а да оживѣе за Правдата, за Бога. Искате ли да оживѣе за Бога, той трѣбва да има животъ, свѣтлина и свобода. Ние сме за живота, който трѣбва да е изобиленъ; ние сме за свѣтлината, която трѣбва да бже въ изобилие; ние сме и за абсолютната свобода!

И тъй, ние сме за живота на безсмъртието, за изобилната свѣтлина и за абсолютната свобода. Въ това седи връзката съ Бога. Всѣко друго учение ще ви отклони отъ правия пѣтъ. Това е правилното разбиране на живота. Ние не говоримъ за смъртъ, за умирање. На онѣзи, които сж умирали веднѣжъ, казвамъ: втори пѣтъ да не умираете! На онѣзи, които сега сж умрѣли, казвамъ: вие трѣбва да оживѣете! На живитѣ казвамъ: вие не трѣбва да умираете, а живѣйте, да дойдете до безсмъртието! Казвате: който се е родилъ веднѣжъ, той все трѣбва да умре. Трѣбва да умре само този, който се е родилъ и сгрѣшилъ.

И обратно: който е умрѣлъ и не грѣши, той трѣбва да се роди, отново да оживѣе!

Желая на всички да имате животъ изобилень — животъ на безсмъртието; да имате свѣтлина изобилна и свобода изобилна! Искамъ тази година да възстановите връзката си съ Бога, да я съзнавате и за всичко да Му благодарите. Работете, всички усърдно, пламенно, да принесете много плодъ и да се радвате на плодетѣ си!

*

5. Бесѣда отъ Учителя, държана на 21 августъ, 1930 г. 6 ч. с. при II. Рилско езеро.
(Седемьтъ рилски езера.)

■■■■■■■■

Д. Симеонова

СЪДЪРЖАНИЕ.

1. Благословена между женитѣ . . .	стр.	3
2. Виждане и съзнаване	„	29
3. Носителъ на Божиитѣ мисли . . .	„	56
4. Познава гласа му	„	79
5. Божествена връзка	„	104